ANG

SOLUSYON PARA SA

PAGSULONG NG

SANGKATAUHAN

Ang Sistema ng Pagtatanong ng L2Q ang

Nawawalang Landas sa Edukasyon

SEAN GRINYER

worldeducation.online
q2l.online

NILALAMAN

BAKIT KAILANGAN NG MGA BATA ANG TOOLKIT SA PAGTATANONG NG L2Q 4-16

BAKIT ANG SISTEMA NG L2Q ANG NAWAWALANG LANDAS SA EDUKASYON 17-21

ANG TOOLKIT SA PAGTATANONG NG L2Q 22-290

1. PINAGMULAN AT PINANGGALINGAN 22-50

2. PAMANTAYAN NG EBIDENSYA 51-80

3. INSENTIBO AT PAKINABANG 81-107

4. KARAKTER AT PAGIGING KONSISTENTE 108-136

5. PAHINTULOT NA MAGTANONG 137-166

6. IMPLUWENSIYANG EMOSYONAL 167-207

7. SALAYSAY AT REALIDAD 208-238

8. SIKOLOHIKAL NA EPEKTO 239-264

9. ILAPAT ANG PAREHONG PAMANTAYAN SAANMAN 265-290

PAGSULONG NG SANGKATAUHAN 291-322

HINDI KA MATUTUTO MULA SA HINDI MO NAKIKITA

BAKIT KAILANGAN NG MGA BATA ANG TOOLKIT SA PAGTATANONG NG L2Q

PAGBIBIGAY SA MGA BATA NG TOOLKIT SA PAGTATANONG NG L2Q UPANG PROTEKTAHAN ANG KANILANG ISIP, ISULONG ANG PAGKATUTO, MATUKOY ANG KATOTOHANAN, AT PUTULIN ANG PAG-UULIT NG PANLILINLANG

Ang isip at pagkatuto ng mga bata ay hinuhubog ng kapaligiran ng mundo bago pa nila lubos na maunawaan kung ano ang humuhubog sa kanila.

Iyan ang dahilan kung bakit kailangan ng mga bata ang Toolkit sa Pagtatanong ng L2Q.

Ang Toolkit sa Pagtatanong ng L2Q ay hindi isang karaniwang mapagkukunang pang-edukasyon.

Isa itong nakabalangkas na pamamaraang pang-edukasyon na bago sa mundo, binuo mula sa Book of Evidence at inayos sa pamamagitan ng World Education Online upang bigyan ang mga bata ng nakabalangkas na paraan para matutuhan kung paano magtanong tungkol sa tunay na kapaligiran ng mundo, matukoy ang katotohanan, malinang ang malayang pag-iisip, at pigilan ang mga nilikhang kasinungalingan na humubog sa kanilang isip at pagkatuto.

Hindi sinasabi ng Toolkit sa Pagtatanong ng L2Q sa mga bata kung ano ang dapat nilang isipin.

Binibigyan ng Toolkit sa Pagtatanong ng L2Q ang mga bata ng nakabalangkas na paraan upang magtanong tungkol sa ipinakikita sa kanila gamit ang iisang pamantayan, kabilang ang impormasyon, mga nasa hustong gulang, mga paaralan, mga sistema, pera, awtoridad, mga salaysay, pag-uugali, sikolohikal na epekto, at sarili nilang mga palagay.

Itinuturo nito sa kanila na subukin kung ano ang totoo, kilalanin ang panlilinlang, unawain ang sikolohikal na epekto, at ilapat ang parehong pamantayan saanman.

Hindi lamang ito tungkol sa pagkatuto ng mas maraming impormasyon.

Tungkol ito sa pagbibigay sa mga bata ng mga kasangkapan upang magtanong tungkol sa kapaligiran ng mundo bago mahubog ng mga nilikhang kasinungalingan, paulit-ulit na mga salaysay, impluwensiyang emosyonal, takot, awtoridad, katahimikan, pagdepende, at panlilinlang ang kanilang persepsyon sa mundo.

Kapag hindi tinuturuan ang mga bata kung paano magtanong nang wasto, naiiwang lantad ang kanilang isip sa kung ano ang inuulit, pinoprotektahan, itinatago, ginagawang normal, at ipinakikita sa kanila bilang katotohanan.

Hindi lamang nililinlang ng mga nilikhang kasinungalingan ang mga bata.

Naaapektuhan ng mga ito kung paano nakakakita, natututo, nag-iisip, nagtitiwala, nakauunawa, at tumutugon ang mga bata sa mundong nasa paligid nila.

SIKOLOHIKAL NA EPEKTO AT ANG ISIP NG MGA BATA

Ang Sikolohikal na Epekto ay isa sa pinakamahahalagang bahagi ng Toolkit sa Pagtatanong ng L2Q.

Mahalaga ang Sikolohikal na Epekto dahil kumikilos ang panlilinlang sa pamamagitan ng isip bago pa magkaroon ang mga bata ng mga kasangkapang kailangan upang makilala ito.

Ang inuulit, ginagantimpalaan, kinatatakutan, itinatago, ginagawang normal, pinoprotektahan, o ipinakikita bilang katotohanan ay humuhubog sa persepsyon, pagkatuto, pagtitiwala, pag-unawa, at pag-uugali ng mga bata.

Dapat bigyan ang mga bata ng mga kasangkapan upang tanungin kung paano naaapektuhan ng impormasyon, mga kuwento, mga sistema, awtoridad, takot, presyur, gantimpala, parusa, katahimikan, pag-uulit, at impluwensiyang emosyonal ang kanilang isip.

Kapag natututo ang mga bata na tanungin ang sikolohikal na epekto, nagsisimula nilang maunawaan kung paano hinuhubog ng kapaligiran ng mundo ang mga tao mula sa loob.

Pinoprotektahan ng pag-unawang iyon ang kanilang isip.

Isinusulong nito ang pagkatuto.

Nililinang nito ang malayang pag-iisip.

Binibigyan nito ang mga bata ng kakayahang matukoy ang katotohanan.

Inaalis nito ang panlilinlang bilang daan ng pagkontrol sa isip ng mga bata dahil ang mga nilikhang kasinungalingan ay tinatanong, sinusubok, at inilalantad sa halip na tanggapin, ulitin, at manahin.

KAGALINGANG PANGKAISIPAN AT ANG PAG-AALIS NG PANLILINLANG

Hindi lamang itinatago ng panlilinlang ang katotohanan.

Naaapektuhan nito kung paano nakararamdam, nag-iisip, nagtitiwala, natututo, at tumitingin sa mundo ang mga bata.

Kapag napaliligiran ang mga bata ng mga nilikhang kasinungalingan, paulit-ulit na mga salaysay, takot, katahimikan, impluwensiyang emosyonal, presyur, awtoridad, at panlilinlang, nagmumukhang mas madilim, mas magulo, mas mapanganib, at mas walang pag-asa ang mundo kaysa sa tunay na kinakailangan.

Naaapektuhan nito ang isip ng mga bata.

Naaapektuhan nito ang kanilang pagkatuto.

Naaapektuhan nito ang kanilang tiwala sa kakayahang unawain ang mundo.

Naaapektuhan nito ang kanilang kakayahang magtiwala sa kung ano ang totoo.

Ito ang dahilan kung bakit sentral ang Toolkit sa Pagtatanong ng L2Q sa pagprotekta sa isip ng mga bata, pagpapalakas ng pagkatuto, at pagpapabuti ng kagalingang pangkaisipan sa pamamagitan ng edukasyon.

Kapag binibigyan ang mga bata ng mga kasangkapan upang magtanong nang wasto, nagsisimulang mawalan ng kapit ang panlilinlang sa kanilang persepsyon.

Ang mga nilikhang kasinungalingan ay tinatanong sa halip na basta masipsip.

Ang mga salaysay na nakabatay sa takot ay sinusubok sa halip na ulitin.

Sinusuri ang awtoridad sa halip na bulag na tanggapin.

Kinikilala ang impluwensiyang emosyonal sa halip na hayaan itong kontrolin ang kanilang pag-iisip.

Tinatanong ang katahimikan sa halip na hayaang magpatuloy ang nakatagong pinsala.

Hindi iniiwang mag-isa ang mga bata sa loob ng mundong hindi sila naturuang unawain.

Binibigyan sila ng nakabalangkas na paraan upang tanungin kung ano ang humuhubog sa kanilang isip.

Binibigyan sila ng paraan upang ihiwalay ang katotohanan mula sa mga nilikhang kasinungalingan.

Binibigyan sila ng paraan upang mas malinaw na makita ang mundo sa halip na makita lamang ang mas madilim na bersiyong nilikha sa pamamagitan ng panlilinlang, takot, mga salaysay, katahimikan, at sikolohikal na epekto.

Kapag naalis ang panlilinlang sa pag-unawa ng mga bata, hindi kailangang magmukhang walang pag-asa, magulo, o madilim ang mundo.

Nagsisimulang makita ng mga bata na ang mga problema ay nalilikha, nauulit, napoprotektahan, at nagpapatuloy sa pamamagitan ng pag-uugali, mga sistema, mga insentibo, katahimikan, mga salaysay, at kawalan ng nakabalangkas na landas ng pagtatanong ng L2Q na nakabatay sa ebidensiya.

Ibig sabihin, ang mundo ay nagiging isang bagay na kanilang tinatanong, inuunawa, pinag-aaralan, at tinutulungang mapabuti.

Pinatitibay nito ang kagalingang pangkaisipan dahil hindi na lamang sinisipsip ng mga bata ang bigat ng mundo.

Natututuhan nila kung paano ito unawain.

Natututuhan nila kung paano ito tanungin.

Natututuhan nila kung paano makita kung ano ang totoo.

Natututuhan nila kung paano linangin ang malayang pag-iisip.

Pinoprotektahan ng pagbibigay sa mga bata ng Toolkit sa Pagtatanong ng L2Q ang kanilang isip sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanila ng paraan upang alisin ang panlilinlang mula sa kanilang persepsyon sa mundo.

Kapag nawala ang daan ng panlilinlang sa isip ng mga bata, nawawala rin ang kapangyarihan ng takot, kalituhan, huwad na kadiliman, at paulit-ulit na mga salaysay na hubugin kung paano nakikita ng mga bata ang realidad.

PAGTATANONG SA KATAHIMIKAN, PERA, AT SA MEKANISMONG NAGPOPROTEKTA SA PANLILINLANG

Kailangan din ng mga bata ang Toolkit sa Pagtatanong ng L2Q dahil pinoprotektahan ng katahimikan ang panlilinlang.

Hindi walang laman ang katahimikan.

Pinoprotektahan ng katahimikan ang hindi tinatanong.

Pinoprotektahan ng katahimikan ang kinatatakutang sabihin ng mga tao.

Pinoprotektahan ng katahimikan ang ayaw ng mga sistemang mailantad.

Pinoprotektahan ng katahimikan ang itinatago ng pera, pagdepende, trabaho, posisyon, reputasyon, awtoridad, at takot.

Mahalaga ito dahil tinuturuan ang mga bata sa mundong umiiral na ang katahimikan.

Tinuturuan sila ng mga nasa hustong gulang na naturuan, nasanay, nabayaran, at nailagay sa isang sistema kung saan ang kanilang tungkulin ay magturo, maghatid, mag-ulit, at magsuri ng impormasyon sa loob ng sistemang nag-eduka rin sa kanila.

Hindi nito ibig sabihin na masasamang tao ang mga guro.

Ibig sabihin nito, ang edukasyon mismo ay nasa loob ng parehong kapaligiran ng mundo na itinuturo ng L2Q sa mga bata na tanungin.

Hindi wastong itinuturo ng kasalukuyang edukasyon sa mga bata na tanungin ang mekanismo sa likod ng katahimikan.

Hindi rin nito wastong itinuturo sa mga bata na itanong kung ano ang pinoprotektahan ng pera, kinokontrol ng pagdepende, hinihingi ng trabaho, pinipigilan ng awtoridad, itinatago ng reputasyon, pinatatahimik ng takot, hinuhubog ng mga insentibo, at pinahihintulutang magpatuloy ng mga sistema.

Kapag hindi tinuturuan ang mga bata na tanungin ang katahimikan, natututuhan nilang tanggapin ang mundo ayon sa kung paano ito ipinakikita sa kanila.

Natututuhan nila ang inuulit, ngunit hindi ang itinatago.

Natututuhan nila ang inaaprubahan, ngunit hindi ang pinoprotektahan.

Natututuhan nila ang itinuturo, ngunit hindi ang iniiwasan.

Natututuhan nilang gumana sa loob ng kapaligiran ng mundo nang hindi nauunawaan ang mekanismong nagpapanatili sa mga nilikhang kasinungalingan, panlilinlang, takot, pagdepende, at paulit-ulit na mga padron.

Binibigyan ng Toolkit sa Pagtatanong ng L2Q ang mga bata ng paraan upang tanungin ang mekanismong iyon.

Itinuturo nito sa kanila na itanong:

Ano ang hindi sinasabi?
Bakit hindi ito sinasabi?
Sino ang nakikinabang sa katahimikan?
Ano ang pinoprotektahan ng pera?

Ano ang kinokontrol ng pagdepende?
Ano ang pinipigilan ng takot?
Ano ang pinipigilan ng awtoridad na tanungin ng mga tao?
Anong paulit-ulit na padron ang nagpapatuloy dahil nananatiling tahimik ang mga tao?

Ito ang dahilan kung bakit mahalaga ang pagtatanong sa katahimikan sa pagprotekta sa isip ng mga bata at pagsusulong ng kanilang pagkatuto.

Kapag natututo ang mga bata na tanungin ang katahimikan, nagsisimula nilang makita kung ano ang nakatago sa likod ng nakikitang anyo ng edukasyon, mga sistema, awtoridad, mga salaysay, pera, at paulit-ulit na pag-uugali.

Kapag nakita nila kung ano ang pinoprotektahan ng katahimikan, nagsisimula nilang maunawaan ang mekanismo sa likod ng panlilinlang.

Kapag nauunawaan nila ang mekanismo sa likod ng panlilinlang, nalilinang ang malayang pag-iisip.

Kapag nalilinang ang malayang pag-iisip, nawawala ang daan ng mga nilikhang kasinungalingan sa isip ng mga bata.

Ganito binibigyan ng Toolkit sa Pagtatanong ng L2Q ang mga bata ng paraan upang alisin ang panlilinlang mula sa kanilang persepsyon sa mundo.

Binibigyan sila nito ng kakayahang tanungin ang ipinakikita, itinatago, pinoprotektahan, inuulit, binabayaran, kinatatakutan, pinatatahimik, at ipinakikita bilang katotohanan.

Sentral ito sa pagpapabuti ng edukasyon dahil hindi mapapabuti ang edukasyon habang tinuturuan nito ang mga bata na mag-ulit ng impormasyon nang hindi sila tinuturuan na tanungin ang katahimikan, pera, pagdepende, mga insentibo, at awtoridad na humuhubog sa kapaligiran ng mundo sa paligid nila.

BAKIT SENTRAL ITO SA Q2L AT YOUNG QUESTIONERS

Sentral ito sa Q2L at Young Questioners.

Ligtas na naaabot ang mga bata sa pamamagitan ng mga magulang, guro, tagapag-alaga, paaralan, mga kapaligirang pang-edukasyon, at responsableng mga nasa hustong gulang upang mabigyan sila ng mga kasangkapan sa wastong pagtatanong, matuto mula sa tunay na kapaligiran ng mundo, at malinang ang malayang pag-iisip bago sila hubugin ng parehong mundo upang ulitin ito.

Hindi tungkulin nito na sabihin sa mga bata kung ano ang dapat nilang isipin.

Ang tungkulin nito ay ibigay sa mga bata ang paraan ng L2Q upang sila ay magtanong, makakita, makaunawa, matukoy ang katotohanan, maprotektahan ang kanilang isip, maisulong ang pagkatuto, at matuto mula sa tunay na kapaligiran ng mundo.

Hindi lamang sa mga nasa hustong gulang natututo ang mga bata.

Natututo rin ang mga bata mula sa ibang mga bata.

Pinagmamasdan nila ang isa't isa.

Naiimpluwensiyahan nila ang isa't isa.

Nagbabahagi sila ng mga ideya, pag-uugali, gawi, interes, pag-unawa, at mga paraan ng pag-iisip.

Kapag nalilinang ang pagtatanong sa mga bata, kumakalat ito mula sa isang bata patungo sa isa pa.

Kapag nalilinang ang pag-unawa sa mga bata, kumakalat ito mula sa isang bata patungo sa isa pa.

Kapag nalilinang ang malayang pag-iisip sa mga bata, kumakalat ito mula sa isang bata patungo sa isa pa.

Ang mga batang natututong magtanong ay tumutulong sa ibang mga bata na matutong magtanong.

Ang mga batang natututong umunawa ay tumutulong sa ibang mga bata na matutong umunawa.

Ang mga batang naglilinang ng malayang pag-iisip ay tumutulong sa ibang mga bata na linangin ang malayang pag-iisip.

Ito ang dahilan kung bakit ang mga bata ang pangunahing daan ng pagbabago.

Hindi humihinto sa isang bata ang epekto.

Kumakalat ito sa mga grupo ng mga bata, mga silid-aralan, paaralan, komunidad, at mga susunod na henerasyon.

Kapag natututo ang mga bata na magtanong, nagsisimula silang makakita.

Kapag nagsisimula silang makakita, nagsisimula silang makaunawa.

Kapag nalilinang ang pag-unawa, nalilinang ang malayang pag-iisip.

Kapag nalilinang ang malayang pag-iisip, nawawala ang daan ng panlilinlang.

Kapag nawawala ang daan ng panlilinlang, nawawala rin ang daan ng pinsalang nilikha ng panlilinlang sa pamamagitan ng mga tao, edukasyon, mga sistema, at lipunan.

Ito ang dahilan kung bakit ang pagbibigay sa mga bata ng kakayahang magtanong nang wasto ay isa sa pinakamahahalagang bagay na dapat gawin ng edukasyon.

Pinoprotektahan nito ang isip ng mga bata.

Pinatitibay nito ang pagkatuto.

Nililinang nito ang malayang pag-iisip.

Inaalis nito ang panlilinlang mula sa mundo sa pamamagitan ng pagbibigay sa susunod na henerasyon ng kakayahang matukoy ang katotohanan.

Kailangan ng mga bata ang mga kasangkapan sa wastong pagtatanong.

Ganito sumusulong ang pagkatuto.

Ganito nalilinang ang malayang pag-iisip.

Ganito nawawala ang daan ng panlilinlang.

Ganito bumubuti ang edukasyon upang bumuti ang mundo.

Nagsisimula ang isang mundong nakabatay sa katotohanan kapag binibigyan ang mga bata ng mga kasangkapan sa wastong pagtatanong.

BAKIT ANG NAKABALANGKAS NA SISTEMA NG PAGTATANONG NG L2Q NA NAKABATAY SA EBIDENSYA ANG NAWAWALANG LANDAS SA EDUKASYON

Naiiba ang Nakabalangkas na Sistema ng Pagtatanong ng L2Q na Nakabatay sa Ebidensiya dahil sa pinagmulan nito.

Binuo ito mula sa Book of Evidence.

Itinala ng Book of Evidence ang mahigit 30 taon ng mga karanasang personal na nasaksihan at may tatak ng panahon, ebidensiya, pampublikong tala, paghamon, at paulit-ulit na mga padrong ipinakita mismo ng kapaligiran ng mundo.

Habang dumarami ang ebidensiya, lalong naging malinaw ang isang kontradiksyon.

May pagtatanong na noon.

Gayunman, nagpatuloy ang pag-uulit.

Nagpatuloy ang parehong panlilinlang.

Nagpatuloy ang parehong katahimikan.

Nagpatuloy ang parehong pagdepende.

Nagpatuloy ang parehong mga kontradiksyon.

Nagpatuloy ang parehong paulit-ulit na mga padron.

Hindi kakulangan ng pagtatanong ang inilantad ng Book of Evidence.

Inilantad nito na umiiral na ang pagtatanong habang patuloy na inuulit ng parehong mundo ang sarili nito.

Ang kontradiksyong ito ang nasa puso ng Nakabalangkas na Sistema ng Pagtatanong ng L2Q na Nakabatay sa Ebidensiya.

Kung umiiral na ang pagtatanong, bakit nagpatuloy ang parehong mga padron?

Paulit-ulit na inilantad ng Book of Evidence ang parehong kontradiksyon.

May pagtatanong na noon.

Gayunman, nagpatuloy ang pag-uulit.

Ipinakita nito na ang problema ay hindi ang kawalan ng pagtatanong.

Ang problema ay ang kawalan ng isang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas sa edukasyon para matutuhan kung paano tanungin ang kapaligiran ng mundo mismo.

Maaaring magtanong ang mga tao at patuloy pa ring ulitin ang mundong nasa paligid nila.

Maaaring magtanong ang mga tao at patuloy pa ring mahubog ng parehong kapaligiran ng mundo na responsable sa paglikha ng pag-uulit.

Maaaring magtanong ang mga tao at patuloy pa ring manahin, tanggapin, ipagtanggol, at ipagpatuloy ang paulit-ulit na mga padron.

Samakatuwid, ang pag-iral ng pagtatanong ay hindi ebidensiya na naturuan ang mga tao kung paano magtanong.

Ang pag-iral ng pagtatanong ay hindi rin ebidensiya na naturuan ang mga tao kung paano unawain kung ano ang lumilikha ng pag-uulit.

Ang nawawalang bahagi ay hindi mas maraming impormasyon.

Umiiral na ang impormasyon.

Ang nawawalang bahagi ay hindi mas maraming pagtatanong.

Umiiral na ang pagtatanong.

Ang nawawalang bahagi ay isang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas sa edukasyon para matutuhan kung paano tanungin ang kapaligiran ng mundo mismo.

Isang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas sa edukasyon para suriin kung ano ang paulit-ulit na nagpatuloy kahit umiiral na ang pagtatanong.

Isang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas sa edukasyon para suriin ang mga mekanismong responsable sa paglikha ng pag-uulit.

Ang nawawalang landas na iyon ang naging Nakabalangkas na Sistema ng Pagtatanong ng L2Q na Nakabatay sa Ebidensiya.

Ang Nakabalangkas na Sistema ng Pagtatanong ng L2Q na Nakabatay sa Ebidensiya ay binuo mula sa batayang ebidensiya na itinatag sa pamamagitan ng Book of Evidence.

Binuo ito dahil inilantad ng Book of Evidence ang paulit-ulit na mga padrong nagpatuloy kahit umiiral na ang pagtatanong.

Binuo ito dahil inilantad ng Book of Evidence ang isang nawawalang landas sa edukasyon.

Binuo ito dahil ipinakita ng Book of Evidence na ang pagtatanong at ang pagkatuto kung paano magtanong ay hindi iisang bagay.

Binuo ang L2Q upang suriin kung ano ang paulit-ulit na nagpatuloy kahit umiiral na ang pagtatanong.

Binuo ang L2Q upang suriin ang mga mekanismong responsable sa paglikha ng pag-uulit sa halip na suriin lamang ang mga kinalabasang nilikha ng pag-uulit.

Binuo ang L2Q upang suriin ang kapaligiran ng mundo sa halip na kumilos lamang sa loob nito.

Binuo ang L2Q upang tulungan ang mga tao na maunawaan ang kapaligiran ng mundo sa halip na gumana lamang sa loob nito.

Ito ang dahilan kung bakit naiiba ang Nakabalangkas na Sistema ng Pagtatanong ng L2Q na Nakabatay sa Ebidensiya.

Ito ang dahilan kung bakit ang Nakabalangkas na Sistema ng Pagtatanong ng L2Q na Nakabatay sa Ebidensiya ang kumakatawan sa nawawalang landas sa edukasyon.

Mahalaga ang pinagmulan at pinanggalingan ng pagtatanong.

Mahalaga ang pinagmulan at pinanggalingan ng Nakabalangkas na Sistema ng Pagtatanong ng L2Q na Nakabatay sa Ebidensiya.

Nagmula ang Nakabalangkas na Sistema ng Pagtatanong ng L2Q na Nakabatay sa Ebidensiya sa batayang ebidensiya na itinatag sa pamamagitan ng Book of Evidence.

Ang pag-unawa kung saan nagmula ang sistema ang unang hakbang upang maunawaan kung bakit ito naiiba.

Ito ang dahilan kung bakit nagsisimula ang unang seksiyon sa Pinagmulan at Pinanggalingan.

SEKSIYON 1 - PINAGMULAN AT PINANGGALINGAN

ANO TALAGA ANG PINAGMULAN AT PINANGGALINGAN

Ang Pinagmulan at Pinanggalingan ang pundasyon ng Toolkit sa Pagtatanong ng Learn to Question (L2Q) dahil nagsisimula ang lahat sa kung saan nagmumula ang impormasyon at kung ano ang humuhubog dito.

Palaging napaliligiran ng impormasyon ang mga tao, ngunit hindi sila tinuturuan kung paano ito wastong suriin o kung paano matuto mula sa kapaligiran ng mundong nakapaligid sa kanila.

Ipinakikita sa mga tao ang impormasyon.

Sinasabi sa mga tao ang impormasyon.

Itinuturo sa mga tao ang impormasyon.

Inaasahang tatandaan ng mga tao ang impormasyon.

Inaasahang uulitin ng mga tao ang impormasyon.

Inaasahang ipatutupad ng mga tao ang impormasyon.

Inaasahang ipagtatanggol ng mga tao ang impormasyon.

Ngunit hindi tinuturuan ang mga tao kung paano magtanong, makakita, makaunawa, at matuto mula sa ipinakikita sa kanila.

Sa kasalukuyan, nabubuhay ang mga tao sa loob ng pinakamalaking umiiral na kapaligiran ng pagkatuto, ngunit hindi sila wastong naturuan kung paano matuto mula rito.

Naiwan ang mga tao na gumana sa loob ng isang mundong hindi sila wastong naturuang unawain.

Hindi sila tinuturuan sa pamamagitan ng isang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas sa edukasyon kung paano hinuhubog ng kapaligiran ng mundo ang kanilang isip, mga paniniwala, emosyon, pagtitiwala, pag-uugali, persepsyon, at pag-unawa.

Hindi sila tinuturuan kung paano naaapektuhan ng pera, pagdepende, awtoridad, katahimikan, mga salaysay, pag-uulit, takot, mga insentibo, abot, katayuan, at mga nilikhang kasinungalingan ang sangkatauhan.

Ang kapaligiran ng mundo mismo ay isang kapaligiran ng pagkatuto.

Patuloy nitong inihaharap sa sangkatauhan ang mga pagkakataong matuto.

Madalas naghihintay ang mga tao na turuan sila kahit nakatayo na sila sa loob ng pinakamalaking umiiral na kapaligiran ng pagkatuto.

Samakatuwid, araw-araw na tinuturuan ng kapaligiran ng mundo ang mga tao, kinikilala man nila ito o hindi.

Ang problema ay hindi naturuan ang maraming tao kung paano makita ang mga aral na iyon.

Hindi sila naturuan kung paano itanong:

Ano ang humuhubog sa aking pag-iisip?
Ano ang humuhubog sa aking mga paniniwala?

Ano ang humuhubog sa aking mga emosyon?
Ano ang humuhubog sa aking pagtitiwala?
Ano ang humuhubog sa aking pag-uugali?
Ano ang humuhubog sa aking persepsyon?
Ano ang humuhubog sa aking pag-unawa?
Ano ang humuhubog sa mundong nasa paligid ko?

Kung wala ang mga tanong na ito, maaaring gugulin ng mga tao ang buong buhay nila na hinuhubog nang hindi namamalayang hinuhubog sila.

Madalas na minamana ng mga tao ang ibabaw ng mundo nang hindi nauunawaan kung ano ang nasa ilalim nito.

Maaari nilang makita ang mga sistema.
Maaari nilang makita ang mga tuntunin.
Maaari nilang makita ang awtoridad.
Maaari nilang makita ang pera.
Maaari nilang makita ang edukasyon.
Maaari nilang makita ang paulit-ulit na mga problema.

Ngunit hindi nila kinakailangang maunawaan kung ano ang lumilikha, nagpoprotekta, humuhubog, o nagpapahintulot sa mga ito na magpatuloy.

Ito ang dahilan kung bakit hindi matututo ang mga tao mula sa hindi nila nakikita.

Ang pagkakita ay hindi lamang nangangahulugang pagtingin.

Ang pagkakita ay ang proseso ng pagtatanong nang sapat na malalim upang lampasan ang mababaw na mga paliwanag at

simulang makilala ang mga mekanismong humuhubog sa kapaligiran ng mundo.

Ang pagkakita ay lumilikha ng pag-unawa.

Ang pag-unawa ay lumilikha ng pagkatuto.

Ang pagkatuto ay lumilikha ng malayang pag-iisip.

Samakatuwid, ang Pinagmulan at Pinanggalingan ay hindi lamang tungkol sa pagtukoy kung saan nagmula ang impormasyon.

Tungkol ito sa pagkatuto kung paano magtanong nang sapat na malalim upang makita kung ano ang humuhubog sa mismong impormasyon.

Dapat matutuhan ng mga tao na itanong:

Sino ang lumikha nito?
Saan ito nagmula?
Bakit ito nilikha?
Sino ang nakikinabang dito?
Anong mga insentibo ang umiiral?
Ano ang nakaiimpluwensiya rito?
Ano ang nagpoprotekta rito?
Ano ang itinatago?
Ano ang inuulit?
Ano ang humuhubog sa mga taong sangkot?
Anong kapaligiran ng mundo ang lumikha nito?

Mahalaga ang mga tanong na ito dahil hindi lamang impormasyon ang minamana ng mga tao.

Minamana nila ang mga pag-uugali.
Minamana nila ang mga sistema.
Minamana nila ang mga salaysay.
Minamana nila ang pagdepende.
Minamana nila ang katahimikan.
Minamana nila ang awtoridad.

Minamana nila ang paulit-ulit na mga padron.

Minamana rin nila ang mga nilikhang kasinungalingan.

Hindi lamang umiiral ang mga nilikhang kasinungalingan bilang magkakahiwalay na piraso ng maling impormasyon.

Nagiging bahagi ng mismong kapaligiran ng mundo ang mga nilikhang kasinungalingan.

Nagiging normal ang mga ito.
Napoprotektahan ang mga ito.
Nauulit ang mga ito.
Ipinagtatanggol ang mga ito.
Sa huli, tinatanggap ang mga ito bilang katotohanan.

Pagkatapos ay minamana ng mga tao ang mga nilikhang kasinungalingang iyon nang hindi man lamang namamalayang nilikha ang mga ito.

Tinuturuan ang mga tao kung paano gumana sa loob ng kapaligiran ng mundo nang hindi tinuturuan kung paano ito unawain sa pamamagitan ng isang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas sa edukasyon.

Maaaring maging napakahusay ng mga tao sa paggana sa loob ng mundong hindi nila wastong nauunawaan.

Ang paggana ay nagbibigay-daan sa mga tao na mabuhay sa loob ng mga sistema.

Ang pag-unawa ay nagbibigay-daan sa mga tao na matuto mula sa mga sistema.

Kung tinuturuan lamang ng edukasyon ang mga tao na gumana sa loob ng kapaligiran ng mundo, tinutulungan ng edukasyon na muling likhain ang parehong kapaligiran ng mundo.

Sa gayon, nagiging mga produkto ng kapaligiran ng mundo ang mga tao sa halip na maging mga nag-aaral mula rito.

Nabubuhay ang sangkatauhan sa loob ng isang kapaligiran ng mundo na patuloy na muling nililikha ng sangkatauhan mismo.

Hinuhubog ng kapaligiran ng mundo ang mga nasa hustong gulang.
Hinuhubog ng mga nasa hustong gulang ang mga guro.
Hinuhubog ng mga guro ang mga bata.
Nagiging mga nasa hustong gulang ang mga bata.
Pagkatapos ay muling nililikha ng mga nasa hustong gulang ang parehong kapaligiran ng mundo.

Magpapatuloy nang walang hanggan ang siklong ito maliban kung matutuhan ng mga tao kung paano ito tanungin sa pamamagitan ng isang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas ng pagtatanong.

Dapat ding maunawaan ng mga tao na ang sarili nilang isip ang pinakamahalaga nilang kasangkapan sa pagkatuto mula sa kapaligiran ng mundo.

Walang titulo, awtoridad, sistema, institusyon, pinagmulan, o indibidwal ang maaaring lumikha nang nakapag-iisa ng pag-unawa para sa ibang tao.

Ang pag-unawa ay kailangang malinang ng mismong isip ng indibidwal.

Ang pagtatanong ay lumilinang ng pag-unawa.
Ang pag-unawa ay lumilinang ng pagkatuto.
Ang pagkatuto ay lumilinang ng malayang pag-iisip.

Samakatuwid, kailangang matuto ang mga tao mula sa mga sanhi sa halip na walang katapusang ulitin ang mga bunga.

Kailangan nilang matutuhan kung ano ang humuhubog sa mundo sa halip na umangkop lamang dito.

Ito ang dahilan kung bakit nasa simula ng Toolkit sa Pagtatanong ng Learn to Question (L2Q) ang Pinagmulan at Pinanggalingan.

Kung mahina ang Pinagmulan at Pinanggalingan, humihina kasama nito ang bawat iba pang seksiyon.

Humihina ang Pamantayan ng Ebidensiya.
Humihina ang Insentibo at Pakinabang.
Humihina ang Karakter at Pagiging Konsistente.
Humihina ang Pahintulot na Magtanong.
Humihina ang Impluwensiyang Emosyonal.
Humihina ang Salaysay laban sa Realidad.

Humihina ang Sikolohikal na Epekto.
Humihina ang Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman.

Samakatuwid, ang Pinagmulan at Pinanggalingan ang pundasyon ng buong balangkas.

Ito ang panimulang punto na nagbibigay-daan sa mga tao na magsimulang matuto mula sa mundo mismo.

Ang pagkakasunod ay:

Magtanong.
Makakita.
Makaunawa.
Matuto.
Linangin ang malayang pag-iisip.

Ganito humihinto ang mga tao sa pag-uulit ng mundong hindi nila wastong nauunawaan.

Ganito nagsisimulang matuto ang mga tao mula sa kapaligiran ng mundo sa halip na maging mga produkto lamang nito.

At ito ang dahilan kung bakit ang Pinagmulan at Pinanggalingan ang unang seksiyon ng Toolkit sa Pagtatanong ng Learn to Question (L2Q).

PERSEPSYON

Hinuhubog ng kapaligiran ng mundo ang mga tao bago pa nila mapagtantong hinuhubog sila nito.

Isa sa pinakamalalaking dahilan kung bakit nagpapatuloy ang paulit-ulit na mga padron sa buong mundo ay dahil madalas paniwalaan ng mga tao ang paulit-ulit nilang nakikita.

Maaaring mapagkamalan ng mga tao ang pag-uulit bilang katotohanan.
Maaaring mapagkamalan nila ang pagiging pamilyar bilang ebidensiya.
Maaaring mapagkamalan nila ang kasikatan bilang kredibilidad.
Maaaring mapagkamalan nila ang awtoridad bilang pagiging tama.
Maaaring mapagkamalan nila ang pagiging nakikita bilang kahalagahan.
Maaaring mapagkamalan nila ang kumpiyansa bilang kadalubhasaan.
Maaaring mapagkamalan nila ang katayuan bilang pag-unawa.

Maraming tao ang hindi nakapapansin na patuloy na hinuhubog ang kanilang persepsyon.

Hindi tinuturuan ang mga tao sa pamamagitan ng isang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas sa edukasyon kung paano nabubuo ang kanilang mga paniniwala.

Tinuturuan sila kung ano ang paniniwalaan.

Hindi sila tinuturuan kung paano sila humantong sa paniniwalang iyon.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Paano ako humantong sa paniniwala rito?
Sino ang nagpakilala sa akin ng paniniwalang ito?

Gaano ko na ito katagal pinaniniwalaan?
Gaano kadalas akong nalantad dito?
Ano ang paulit-ulit na nagpatibay rito?
Sinuri ko ba ito nang nakapag-iisa?
O minana ko lamang ito?

Hinuhubog din ng kapaligiran ng mundo ang mga bata habang hindi itinuturo ng kasalukuyang edukasyon sa kanila ang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas para matutuhan kung paano ito tanungin.

Pinagmamasdan ng mga bata ang mga nasa hustong gulang.
Pinagmamasdan ng mga bata ang pag-uugali.
Pinagmamasdan ng mga bata ang mga sistema.
Pinagmamasdan ng mga bata ang awtoridad.
Pinagmamasdan ng mga bata ang pera.
Pinagmamasdan ng mga bata ang pagdepende.
Pinagmamasdan ng mga bata ang mga salaysay.
Pinagmamasdan ng mga bata ang pag-uulit.
Pinagmamasdan ng mga bata ang katahimikan.
Pinagmamasdan ng mga bata kung ano ang ginagantimpalaan.

Pinagmamasdan ng mga bata kung ano ang hindi hinihikayat.

Samakatuwid, nagsisimula nang turuan ng kapaligiran ng mundo ang mga bata habang hindi ibinibigay ng kasalukuyang edukasyon ang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas para matutuhan kung paano ito tanungin.

Patuloy ding tinuturuan ng kapaligiran ng mundo ang mga nasa hustong gulang, kinikilala man nila ito o hindi.

Kung hindi ituturo ng edukasyon sa mga bata at nasa hustong gulang kung paano tanungin ang tunay na kapaligiran ng mundo, hindi nila namamalayang papasok sila sa parehong mga siklo ng pag-uulit na humubog sa mga taong nauna sa kanila.

Maaari ring makulong ang mga tao sa loob ng mga payak na salaysay.

Maaaring hikayatin ang mga tao na pumili ng panig sa halip na matuto mula sa ipinakikita sa kanila.

Maaaring hikayatin ang mga tao na mag-isip sa mga termino ng mga bayani at kontrabida sa halip na unawain ang mga mekanismong humuhubog sa kapaligiran ng mundo.

Habang mas paulit-ulit na nakikita ng mga tao ang isang bagay, lalo itong maaaring maging normal.

Habang lalo itong nagiging normal, lalong bumababa ang posibilidad na tanungin ito.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang humuhubog sa aking persepsyon?
Ano ang humuhubog sa aking pagtitiwala?
Ano ang humuhubog sa aking pag-unawa?
Ano ang humuhubog sa aking mga paniniwala?
Malinaw ko bang nakikita ang mundo?

O nakikita ko lamang ba ang paulit-ulit na ipinakikita sa akin?

Umiiral ang Pinagmulan at Pinanggalingan upang tulungan ang mga tao na lampasan ang persepsyon at umabot sa pag-unawa.

LAWAK NG ABOT, KATAYUAN, AT MGA KAPALIGIRAN NG IMPORMASYON

Madalas ipalagay ng mga tao na ang impormasyong may pinakamalawak na abot ay siya ring pinakamahalagang impormasyon.

Dapat itong tanungin.

Maraming tao ang hindi namamalayang sumusunod sa pinakamalalakas na tinig, pinakamalalaking madla, pinakamalalaking plataporma, at pinakamataas na katayuan.

Madalas ipinauubaya ng mga tao sa iba ang kanilang pagkamausisa.

Maraming tao ang naghihintay na sabihin ng isang taong may awtoridad kung ano ang mahalaga bago sila maging interesado.

Maraming tao ang naghihintay ng kasikatan bago nila siyasatin ang isang bagay.

Maraming tao ang naghihintay ng katayuan bago nila pahintulutan ang sarili nilang matuto.

Maraming tao ang naghihintay na ibang tao ang magpasya kung ano ang karapat-dapat sa kanilang pansin.

Ibig sabihin nito, maaaring pahintulutan ng mga tao ang mga sistema ng abot at katayuan na magpasya kung ano ang pahihintulutang ituring ng kanilang isip na mahalaga.

Maaaring hindi namamalayang maging pasibong mag-aaral ang mga tao sa halip na aktibong mag-aaral.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Bakit binibigyan ang pinagmumulan na ito ng napakalawak na abot?
Sino ang kumokontrol sa kapaligirang pinagdaraanan ng pamamahagi ng impormasyong ito?
Sino ang nagpapasya kung ano ang itinataguyod?
Sino ang nagpapasya kung ano ang inuulit?
Sino ang nagpapasya kung ano ang itinatago?
Sino ang nagpapasya kung ano ang inaalis?
Sino ang nagpapasya kung ano ang makikita?

Sino ang nagpapasya kung ano ang hindi na makikita?

Dapat ding maunawaan ng mga tao na ang lawak ng abot mismo ay maaaring magsimulang lumikha ng pinaniniwalaang katotohanan.

Habang mas nakikita ang isang bagay, lalo itong nagiging pamilyar.
Habang mas nagiging pamilyar ito, lalo itong maaaring tanggapin.
Habang mas tinatanggap ito, lalo itong maaaring magmukhang totoo.

Ito ang dahilan kung bakit ang pagiging nakikita mismo ay kailangang tanungin.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Sinusundan ko ba ang pinagmumulan na ito dahil sa ebidensiya?
O sinusundan ko ba ito dahil sa lawak ng abot nito?
Sinusundan ko ba ito dahil sa pag-unawa?
O sinusundan ko ba ito dahil sa katayuan nito?
Hindi ko ba pinapansin ang impormasyon dahil hindi ito nabigyan ng abot?

Naghihintay ba akong sabihin ng ibang tao na mahalaga ito?
Hinahayaan ko ba ang ibang tao na magpasya kung ano ang karapat-dapat siyasatin?

Dapat huminto ang mga tao sa paghihintay ng pahintulot upang matuto.

Dapat maging aktibong mag-aaral ang mga tao sa halip na pasibong mag-aaral.

Ang sarili nilang isip ang dapat maging pinakamahalaga nilang kasangkapan sa pagkatuto.

PERA, PAGDEPENDE, AT MGA SISTEMA

Ang pera ay isa sa pinakamalalaking mekanismong humuhubog sa pag-uugali sa buong kapaligiran ng mundo.

Samakatuwid, kailangang matutuhan ng mga tao na tanungin ang mga mekanismong nakapaligid sa impormasyon.

Maaaring lumikha ng pagdepende ang pera.
Maaaring hubugin ng pagdepende ang pag-uugali.
Maaaring hubugin ng pag-uugali kung ano ang sinasabi.
Maaaring hubugin ng pag-uugali kung ano ang inuulit.
Maaaring hubugin ng pag-uugali kung ano ang pinoprotektahan.

Maaaring hubugin ng pag-uugali kung ano ang itinatago.
Maaaring hubugin ng pag-uugali kung ano ang hinahamon.
Maaaring hubugin ng pag-uugali kung ano ang pinahihintulutang magpatuloy.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Nililikha ba ng pinagmumulan na ito ang daan ng pera?
Kinokontrol ba ng pinagmumulan na ito ang daan ng pera?
Pinopondohan ba ng pinagmumulan na ito ang daan ng pera?
Naiimpluwensiyahan ba ng pinagmumulan na ito ang daan ng pera?
Lumilikha o nakaiimpluwensiya ba ang pinagmumulan na ito sa mga sistemang pinagsasaligan ng mga tao?
Umaasa ba ang mga tao sa mga sistemang iyon?
Naiimpluwensiyahan ba ng pagdepende ang pag-uugali?
Naiimpluwensiyahan ba ng pagdepende ang pagtatanong?
Naiimpluwensiyahan ba ng pagdepende ang katahimikan?
Naiimpluwensiyahan ba ng pagdepende kung ano ang handang hamunin ng mga tao?

Hindi ito tungkol sa pagsisi sa mga indibidwal.

Tungkol ito sa pag-unawa sa mga mekanismong humuhubog sa pag-uugali.

MGA GURO BILANG MGA PINAGMUMULAN

Nagiging mga pinagmumulan ng impormasyon para sa mga bata ang mga guro.

Ibig sabihin nito, kailangang matutuhan din ng mga guro mismo kung paano magtanong.

Maraming guro ang dumaan sa parehong mga sistemang pang-edukasyon na pinapasok ng mga bata.

Tinuruan sila ng impormasyon.
Sinanay silang maghatid ng impormasyon.
Sinuri sila batay sa impormasyon.

Pagkatapos ay inilagay sila sa mga tungkuling nagpapasa ng impormasyon sa susunod na henerasyon.

Hindi ito tungkol sa pagsisi sa mga guro.

Tungkol ito sa pag-unawa sa kapaligirang humuhubog sa kanila.

Ang mga guro ay mga kalahok sa loob ng parehong kapaligiran ng mundo.

Minana rin nila ang impormasyon.

Natuto rin sila mula sa mga taong hindi rin naturuan kung paano matuto mula sa kapaligiran ng mundo.

Tinuturuan ang mga tao kung paano gumana sa loob ng mga sistema nang hindi tinuturuan kung paano unawain ang mga ito.

Maaaring maging napakahusay ng mga tao sa paggana sa loob ng mga sistemang hindi nila wastong nauunawaan.

Madalas dumaan ang mga guro mismo sa kaparehong landas na ito.

Isa ito sa mga dahilan kung bakit maaaring magpatuloy ang pag-uulit sa iba't ibang henerasyon.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Sino ang nagturo sa guro?
Sino ang nagsanay sa guro?
Anong mga sistema ang humubog sa guro?
Tinuruan ba ang guro tungkol sa tunay na kapaligiran ng mundo?
Tinuruan ba ang guro kung paano hinuhubog ng pera, pagdepende, awtoridad, katahimikan, mga salaysay, pag-uulit, abot, at katayuan ang sangkatauhan?

O tinuruan ba ang guro kung paano gumana sa loob ng umiiral na sistema?

Samakatuwid, dapat maging mga tagapagpadaloy ng pagtatanong, pagkakita, pag-unawa, pagkatuto, at malayang pag-iisip ang mga guro.

PAGKATUTO MULA SA MGA KASINUNGALINGAN

Madalas isipin ng mga tao na umiiral lamang ang mga kasinungalingan upang manlinlang.

Itinuturo ng Pinagmulan at Pinanggalingan sa mga tao na lampasan ito.

Maaaring maging mga kasangkapang pang-edukasyon ang mga kasinungalingan kapag handa na ang isip na tanungin ang mga ito.

Inilalantad ng mga kasinungalingan ang pag-uugali.
Inilalantad ng mga kasinungalingan ang pagdepende.
Inilalantad ng mga kasinungalingan ang mga insentibo.
Inilalantad ng mga kasinungalingan ang mga salaysay.
Inilalantad ng mga kasinungalingan ang katahimikan.
Inilalantad ng mga kasinungalingan ang paulit-ulit na mga padron.
Inilalantad ng mga kasinungalingan kung ano ang nangyayari kapag hindi tinuturuan ang mga tao kung paano tanungin ang inilalantad ng mga kasinungalingan.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang inilalantad ng kasinungalingang ito?
Anong mekanismo ang nagbigay-daan upang magpatuloy ang kasinungalingang ito?
Sino ang nakinabang sa kasinungalingang ito?

Sino ang nagprotekta sa kasinungalingang ito?
Sino ang umulit sa kasinungalingang ito?
Anong paulit-ulit na padron ang inilalantad ng kasinungalingang ito?
Ano ang maaaring matutuhan ng sangkatauhan mula sa kasinungalingang ito?

Ang layunin ay hindi turuan ang mga tao na kamuhian ang mga kasinungalingan.

Ang layunin ay turuan ang mga tao na matuto mula sa mga ito.

PAGKATUTO MULA SA IPINAKIKITA

Maraming tao ang tumutugon lamang sa ipinakikita sa kanila sa halip na matuto mula rito.

Madalas pinahihinto ng reaksyon ang pagsulong.

Nagagalit ang mga tao.
Natatakot ang mga tao.
Pumipili ng panig ang mga tao.
Ipinagtatanggol ng mga tao ang mga posisyon.
Inaatake ng mga tao ang mga posisyon.
Nakukulong ang mga tao sa loob ng mga salaysay.

Itinuturo ng Pinagmulan at Pinanggalingan sa mga tao na lampasan ang reaksyon.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang maaaring matutuhan mula rito?
Anong pag-uugali ang inilalantad?
Anong paulit-ulit na padron ang inilalantad?

Ano ang inilalantad nito tungkol sa sangkatauhan?
Ano ang inilalantad nito tungkol sa pagdepende?
Ano ang inilalantad nito tungkol sa pera?
Ano ang inilalantad nito tungkol sa katahimikan?
Ano ang inilalantad nito tungkol sa kapaligiran ng mundo?

Dapat ding maunawaan ng mga tao na hindi lamang impormasyon ang kanilang natututuhan.

Natututuhan nila kung paano makita ang mundo.

Ang pagkakasunod ay nagiging:

Magtanong.
Makakita.
Makaunawa.
Matuto.
Linangin ang malayang pag-iisip.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng kapaligiran ng mundo tungo sa pagiging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

NAKIKITANG PINAGMUMULAN LABAN SA PINAKAHULING PINAGMUMULAN

Isa sa pinakamalalaking limitasyon sa pagtatanong ng tao ay madalas humihinto ang mga tao sa unang nakikitang pinagmumulan.

Nakikita ng mga tao ang isang tao.

Nakikita ng mga tao ang isang organisasyon.
Nakikita ng mga tao ang isang pamahalaan.
Nakikita ng mga tao ang isang lingkod-bayan.
Nakikita ng mga tao ang isang organisasyon ng midya.
Nakikita ng mga tao ang isang eksperto.
Nakikita ng mga tao ang isang tagalikha sa internet.

Pagkatapos ay naniniwala silang natukoy na nila ang pinagmumulan.

Ngunit itinuturo ng Pinagmulan at Pinanggalingan sa mga tao na ipagpatuloy ang pagtatanong.

Maaaring hindi ang nakikitang pinagmumulan ang pinakahuling pinagmumulan.

Maaaring nagpapatupad lamang ng impormasyon ang nakikitang pinagmumulan.
Maaaring umuulit lamang ng impormasyon ang nakikitang pinagmumulan.
Maaaring nagpoprotekta lamang ng impormasyon ang nakikitang pinagmumulan.
Maaaring umaasa ang nakikitang pinagmumulan sa isa pang pinagmumulan.
Maaaring hinuhubog din mismo ng kapaligiran ng mundo ang nakikitang pinagmumulan.
Maaaring patuloy ding natututo mula sa kapaligiran ng mundo ang nakikitang pinagmumulan.

Madalas humihinto ang mga tao sa unang paliwanag na ibinibigay sa kanila.

Maaaring komportable ang unang paliwanag.
Maaaring magmukhang kumpleto ang unang paliwanag.
Maaaring magbigay-kasiyahan ang unang paliwanag.

Ngunit ang makaramdam ng kasiyahan ay hindi kapareho ng pag-unawa.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ito ba ang tunay na pinagmumulan?
O ito ba ang unang pinagmumulang nakatagpo ko?
Sino ang nasa likod ng pinagmumulang ito?
Sino ang nakaiimpluwensiya sa pinagmumulang ito?

Sino ang nakikinabang sa pinagmumulang ito?
Sa anong kapaligiran kumikilos ang pinagmumulang ito?
Anong mga mekanismo ang humuhubog sa pinagmumulang ito?

Madalas masyadong maagang humihinto ang mga tao.

Itinuturo ng Pinagmulan at Pinanggalingan sa mga tao na magpatuloy.

MGA POSIBLENG MOTIBO

Madalas humihinto ang mga tao sa napakapayak na mga konklusyon.

Masama ang pamahalaan.
Masama ang midya.
Masama ang pulisya.
Masama ang awtoridad.
Masama ang mga institusyon.

Madalas emosyonal na tumutugon ang mga tao sa ipinakikita sa kanila sa halip na suriin kung ano ang maaaring matutuhan mula rito.

Itinuturo ng Pinagmulan at Pinanggalingan sa mga tao na lampasan ang mga payak na konklusyon.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Anong mga palagay ang ginagawa ko?
Tinatanggap ko ba ang unang paliwanag?
Anong mga motibo ang hindi ko pa isinasaalang-alang?
Anong mga paliwanag ang hindi ko pa isinasaalang-alang?

Anong mga pangmatagalang kinalabasan ang hindi ko pa isinasaalang-alang?
Nagtatanong lamang ba ako sa loob ng isang salaysay na ipinakita sa akin?

Ang layunin ay hindi ikulong ang mga tao sa isang konklusyon.

Ang layunin ay tulungan ang mga tao na magsiyasat mismo ng mga posibilidad at matuto mula sa ipinakikita sa kanila.

PATULOY NA NAGTUTURO ANG KAPALIGIRAN NG MUNDO

Madalas naghihintay ang mga tao na turuan sila kahit nakatayo na sila sa loob ng pinakamalaking umiiral na kapaligiran ng pagkatuto.

Patuloy na nagtuturo ang kapaligiran ng mundo.

Nagtuturo ito sa pamamagitan ng pag-uugali.
Nagtuturo ito sa pamamagitan ng pag-uulit.
Nagtuturo ito sa pamamagitan ng mga salaysay.
Nagtuturo ito sa pamamagitan ng mga insentibo.
Nagtuturo ito sa pamamagitan ng pagdepende.
Nagtuturo ito sa pamamagitan ng awtoridad.

Nagtuturo ito sa pamamagitan ng mga bunga.
Nagtuturo ito sa pamamagitan ng katahimikan.

Ang problema ay hindi kawalan ng mga aral.

Ang problema ay hindi nabigyan ang mga tao ng nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas sa edukasyon upang makita at matuto mula sa mga ito.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang itinuturo nito sa akin?
Anong paulit-ulit na padron ang inilalantad nito?
Anong bunga ang ipinakikita?
Anong pag-uugali ang inilalantad?
Ano ang maaaring matutuhan ng sangkatauhan mula rito?

NATUTUTO ANG SANGKATAUHAN MULA SA SANGKATAUHAN

Sa malaking bahagi, ang sangkatauhan ay tinuturuan ng sangkatauhan.

Ngunit ang sangkatauhan mismo ay hindi naturuan kung paano matuto mula sa kapaligiran ng mundo.

Minamana ng mga tao ang impormasyon bago pa nila matutuhan kung paano ito suriin nang nakapag-iisa.

Ipinagtatanggol ng mga tao ang impormasyon bago nila ito maunawaan.

Tumutugon ang mga tao bago sila matuto.

Sumusunod ang mga tao bago sila magtanong.

Umuulit ang mga tao bago sila makaunawa.

Humihinto ang mga tao sa mga payak na paliwanag dahil hindi sila naturuan ng isang nakabalangkas na landas para sa paglinang ng mas malalim na pagtatanong.

Hindi ibig sabihin nito na hindi makasusulong ang sangkatauhan.

Ibig sabihin nito, kailangan ng sangkatauhan ng mas mahuhusay na kasangkapan para sa pagkatuto.

PAGSUNOD, PANINIWALA, AT PAGPAPASA NG PAG-IISIP SA IBA

Isa sa pinakamalalaking mekanismong nagpapaulit sa kapaligiran ng mundo ay ang pagpapasa ng pag-iisip sa iba.

Tinuturuan ang mga tao na sumunod nang hindi tinuturuan na tanungin ito.

Tinuturuan ang mga tao na may ilang taong mas maraming alam kaysa sa kanila.
Tinuturuan ang mga tao na magtiwala sa mga titulo.
Tinuturuan ang mga tao na magtiwala sa awtoridad.
Tinuturuan ang mga tao na magtiwala sa mga posisyon.
Tinuturuan ang mga tao na magtiwala sa katayuan.
Tinuturuan ang mga tao na kabisaduhin ang sinasabi sa kanila.

Pagkatapos ay binabayaran ang mga tao upang ipatupad ang sinasabi sa kanilang sundin.

Maraming tao ang humahayaang ibang tao ang mag-isip para sa kanila.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Hinahayaan ko ba ang ibang tao na mag-isip para sa akin?
Hinahayaan ko ba ang ibang tao na magtanong para sa akin?

Hinahayaan ko ba ang ibang tao na magpasya ng katotohanan para sa akin?
Nagtitiwala ba ako sa mga titulo sa halip na sa ebidensiya?
Nagtitiwala ba ako sa katayuan sa halip na sa pag-uugali?
Nagtitiwala ba ako sa awtoridad sa halip na sa pag-unawa?

Dapat ding maunawaan ng mga tao na ang pag-alis sa isang salaysay ay hindi awtomatikong lumilikha ng malayang pag-iisip.

Maaaring iwan ng mga tao ang isang awtoridad at tanggapin ang isa pa.
Maaaring iwan ng mga tao ang isang grupo at sumali sa iba.
Maaaring iwan ng mga tao ang isang paliwanag at manahin ang isa pa.

Ang malayang pag-iisip ay hindi pagbabago lamang ng panig.

Ang malayang pag-iisip ay pagkatuto kung paano tanungin ang lahat ng panig.

PAGSULONG NG KAMALAYAN NG TAO

Ang layunin ng Pinagmulan at Pinanggalingan ay higit na malawak kaysa sa simpleng pagtuturo sa mga tao kung paano tanungin ang impormasyon.

Tungkol ito sa pagsusulong ng kakayahan ng sangkatauhan na matuto mula sa kapaligiran ng mundo.

Ang pagsulong ng kamalayan ng tao ay hindi lamang tungkol sa pag-iipon ng mas maraming impormasyon.

Tungkol ito sa pagiging mas mahuhusay na mag-aaral.

Tungkol ito sa pagpapataas ng kakayahan ng sangkatauhan na magtanong.

Pagpapataas ng kakayahan ng sangkatauhan na makakita.

Pagpapataas ng kakayahan ng sangkatauhan na makaunawa.

Pagpapataas ng kakayahan ng sangkatauhan na matuto.

Pagpapataas ng kakayahan ng sangkatauhan na mag-isip nang malaya.

Dapat ding maunawaan ng mga tao na ang lahat ay nasa loob ng kapaligiran ng mundo.

Walang sinumang nasa labas nito.

Nasa loob nito ang mga pamahalaan.
Nasa loob nito ang midya.
Nasa loob nito ang mga guro.
Nasa loob nito ang pulisya.
Nasa loob nito ang mga institusyon.
Nasa loob nito ang mga magulang.
Nasa loob nito ang mga bata.
Nasa loob nito ang mga eksperto.
Nasa loob nito ang mga may-akda.
Nasa loob nito ang mga mambabasa.

Lahat ay nakaiimpluwensiya rito.
Lahat ay naiimpluwensiyahan nito.
Lahat ay nakikilahok dito.

Ang bawat pasya ay tumutulong alinman sa pag-uulit o sa pagkatuto.

Pagtanggap.
Pag-uulit.

Pagsunod.
Pagbabahagi.
Pagtatanggol.
Pananatiling tahimik.

Lahat ng ito ay may mga bunga.

Madalas ganito ang primitibong pagsulong:

Sumunod.
Tumugon.
Ipagtanggol.
Ulitin.
Pumili ng panig.

Ganito naman ang mas maunlad na pagsulong:

Magtanong.
Makakita.
Makaunawa.
Matuto.
Linangin ang malayang pag-iisip.
Matuto mula sa kapaligiran ng mundo.

Ang hantungan ay hindi walang katapusang pagtatanong.

Ang hantungan ay pag-unawa.

Ang hantungan ay pagkatuto.

Ang hantungan ay malayang pag-iisip.

Ang layunin ay hindi lamang pagbutihin ang pagtatanong.

Ang layunin ay pagbutihin ang kakayahan ng sangkatauhan na matuto mula sa kapaligiran ng mundo mismo.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng kapaligiran ng mundo tungo sa pagiging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

SEKSIYON 2 - PAMANTAYAN NG EBIDENSYA

ANO TALAGA ANG PAMANTAYAN NG EBIDENSYA

Itinatag ng Seksiyon 1 na kailangang matuto ang mga tao mula sa kapaligiran ng mundo sa halip na maging mga produkto lamang nito.

Nagsisimula ang Pinagmulan at Pinanggalingan sa pagtatanong kung saan nagmumula ang impormasyon, mga sistema, kuwento, tuntunin, titulo, pag-uugali, at paulit-ulit na mga padron, kung ano ang humubog sa mga ito, kung ano ang ipinakita ng mga ito sa paglipas ng panahon, at kung anong kapaligiran ng mundo ang lumikha sa mga ito.

Lumilipat ngayon ang Seksiyon 2 sa Pamantayan ng Ebidensiya.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung talagang sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin, itinuturo, inuulit, pinoprotektahan, itinatala, ipinakikita, o ipinaiiral.

Umiiral ang Pamantayan ng Ebidensiya dahil tinuturuan ang mga tao kung ano ang paniniwalaan nang hindi wastong tinuturuan kung ano talaga ang ebidensiya.

Ipinakikita sa mga tao ang impormasyon.
Sinasabi sa mga tao ang impormasyon.
Itinuturo sa mga tao ang impormasyon.
Inaasahang tatanggapin ng mga tao ang impormasyon.
Inaasahang uulitin ng mga tao ang impormasyon.
Inaasahang ipagtatanggol ng mga tao ang impormasyon.

Ngunit hindi tinuturuan ang mga tao kung paano wastong suriin kung sinusuportahan ng ebidensiya ang sinasabi.

Lumilikha ito ng isa sa pinakamalalaking problema sa loob ng kapaligiran ng mundo.

Maaaring iharap ang impormasyon bilang katotohanan bago ito wastong matanong.

Maaaring ulitin ang mga kuwento bilang katotohanan bago masuri ang ebidensiya.

Maaaring iturin ang mga titulo bilang ebidensiya.
Maaaring iturin ang awtoridad bilang ebidensiya.
Maaaring iturin ang mga sistema bilang ebidensiya.
Maaaring iturin ang kasikatan bilang ebidensiya.
Maaaring iturin ang mga nakasulat na tala bilang ebidensiya.
Maaaring iturin ang paulit-ulit na mga pahayag bilang ebidensiya.
Maaaring iharap ang takot bilang ebidensiya.
Maaaring iturin ang mga kontra-salaysay bilang ebidensiya.
Maaaring iharap bilang ebidensiya ang materyal na nabuo, binago, pinili, o sadyang ginawa.

Ngunit wala sa mga ito ang ebidensiya sa sarili lamang nito.

Umiiral ang Pamantayan ng Ebidensiya upang pigilan ang impormasyong walang sapat na suporta na maging tinatanggap na katotohanan.

Itinuturo ng Pamantayan ng Ebidensiya sa mga tao na magbagal bago mangyari ang pagtanggap.

Itinuturo nito sa mga tao na itanong kung ano talaga ang ipinakikita, ano ang inaangkin, ano ang sumusuporta sa pahayag, ano ang nawawala, ano ang sinasalungat, ano ang ipinakikita sa pamamagitan ng takot o emosyonal na presyur, at ano ang

inuulit lamang hanggang sa magmukhang totoo.

Hindi pinapalitan ng Pamantayan ng Ebidensiya ang Pinagmulan at Pinanggalingan.

Mula rito ito nabubuo.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin mula rito.

Ang layunin ng Pamantayan ng Ebidensiya ay hindi sabihin sa mga tao kung ano ang dapat nilang paniwalaan.

Ang layunin ay turuan ang mga tao kung paano suriin ang impormasyon bago nila ito paniwalaan, ulitin, ipagtanggol, o kumilos batay rito.

ANO ANG DAPAT GAWIN NG EBIDENSYA

Ang ebidensiya ay hindi lamang impormasyong umiiral.

Dapat may ipinakikita ang ebidensiya.
Dapat suportahan ng ebidensiya ang inaangkin.
Dapat kayanin ng ebidensiya ang pagtatanong.
Dapat manatiling bukas ang ebidensiya sa higit pang pagsusuri.
Dapat may kaugnayan ang ebidensiya sa realidad.

Dapat tumugma ang ebidensiya sa pag-uugali.
Dapat ilantad ng ebidensiya ang kontradiksyon.
Dapat manatiling konsistente ang ebidensiya sa paglipas ng panahon.

Dapat tulungan ng ebidensiya ang mga tao na matuto mula sa ipinakikita.

Tinatanggap din ng ebidensiya ang pagtatanong.

Hindi kailangang protektahan ang ebidensiya mula sa pagtatanong.

Hindi natatakot ang ebidensiya sa pagsusuri.

Hindi umaasa ang ebidensiya sa mga titulo, awtoridad, pag-uulit, takot, katayuan, o emosyonal na presyur upang manatili.

Pinatitibay ng pagtatanong ang ebidensiya.
Pinabubuti ng pagtatanong ang pag-unawa.
Inilalantad ng pagtatanong ang kahinaan.
Inilalantad ng pagtatanong ang kontradiksyon.
Inilalantad ng pagtatanong kung ano ang nawawala.
Inilalantad ng pagtatanong kung ano ang walang sapat na suporta.
Tinutulungan ng pagtatanong ang mga tao na matuto.

Madalas lumalaban sa pagtatanong ang impormasyong walang sapat na suporta dahil binabantaan ng pagtatanong ang hindi wastong masuportahan.

Samakatuwid, itinuturo ng Pamantayan ng Ebidensiya sa mga tao na ang pagtatanong ay hindi kaaway ng katotohanan.

Ang pagtatanong ay isa sa mga daan patungo sa katotohanan.

ANG IMPORMASYON AY HINDI EBIDENSYA

Ang impormasyon ay hindi awtomatikong ebidensiya.

Ang isang pahayag ay hindi awtomatikong ebidensiya.

Ang isang titulo ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Ang isang tungkulin ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Ang isang sistema ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Ang isang paulit-ulit na kuwento ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Ang isang nakasulat na kuwento ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Ang isang minanang paniniwala ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Ang isang protektadong salaysay ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Ang isang taong binabayaran upang ulitin ang impormasyon ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Ang pagsasabi ng isang sistema na totoo ang isang bagay ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Ang takot na ikinakabit sa impormasyon ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Ang isang kontra-salaysay na sumasalungat sa ibang salaysay ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Ang impormasyong nabuo ng AI, binago, pinaikli, pinili, o iniharap ay hindi awtomatikong ebidensiya.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang inaangkin?
Anong ebidensiya ang sumusuporta rito?
Saan nagmula ang ebidensiya?
Maaari bang suriin ang ebidensiya?
Maaari bang tanungin ang ebidensiya?
Sinusuportahan ba ng ebidensiya ang pahayag?

Sinusuportahan ba ng pag-uugali ang pahayag?
Sinusuportahan ba ng pagiging konsistente ang pahayag?
Anong ebidensiya ang nawawala?
Anong ebidensiya ang itinago?
Anong ebidensiya ang sumasalungat sa pahayag?
Ano ang tinanggap nang walang ebidensiya?
Nilikha, binago, pinili, pinaikli, binigyan ng bagong balangkas, o iniharap ba ang ebidensiyang ito sa paraang maaaring manlinlang?

Mahalaga ito dahil maaaring turuan ang mga tao na tumanggap ng impormasyon nang hindi kailanman natututuhan kung ito ay wastong sinusuportahan.

Maaari nilang kabisaduhin ang impormasyong walang sapat na suporta.
Maaari nilang ulitin ang impormasyong walang sapat na suporta.
Maaari nilang ipagtanggol ang impormasyong walang sapat na suporta.
Maaari nilang ipasa sa susunod na henerasyon ang impormasyong walang sapat na suporta.

Pagkatapos ay nauulit ang kapaligiran ng mundo sa pamamagitan ng impormasyong tinanggap bago ito wastong masuri.

ANG PAULIT-ULIT NA MGA KUWENTO AY NAGIGING KATOTOHANAN

Isa sa pinakamalalaking kabiguan sa pagkatuto ng tao ay ang mapagkamalan ng mga tao ang pag-uulit bilang katotohanan.

Maaaring likhain ang isang kuwento.

Maaaring bigyan ito ng awtoridad ng isang titulo.

Maaaring bigyan ito ng abot ng isang sistema.

Maaaring bigyan ng pera ang mga tao ng dahilan upang ulitin ito.

Maaaring gawing pamilyar ito ng paglipas ng panahon.

Maaaring magmukhang permanente ito dahil sa mga nakasulat na tala.

Maaaring bigyan ito ng panlipunang pagpapatunay ng sapat na dami ng taong umuulit dito.

Pagkatapos ay maaaring manahin ito ng mga susunod na henerasyon bilang katotohanan.

Ngunit ang pag-uulit ay hindi ebidensiya.

Ang paulit-ulit na kuwento ay hindi ebidensiya.
Ang nakasulat na kuwento ay hindi ebidensiya.
Ang minanang kuwento ay hindi ebidensiya.
Ang protektadong kuwento ay hindi ebidensiya.

Ang isang kuwentong sinusuportahan ng mga titulo, sistema, pera, abot, takot, katayuan, at panahon ay hindi pa rin ebidensiya maliban kung maaari itong wastong suriin at suportahan.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Sino ang lumikha ng kuwentong ito?
Sino ang nagbigay rito ng awtoridad?
Sino ang umulit nito?
Sino ang nakinabang sa paniniwala rito?
Sino ang binayaran upang panatilihin ito?
Sino ang nagprotekta rito mula sa pagtatanong?
Anong ebidensiya ang sumusuporta rito?

Anong ebidensiya ang sumasalungat dito?
Ano ang nangyayari kapag hinahamon ito?
Ebidensiya ba ito?
O minanang paniniwala ba ito?

Kung walang Pamantayan ng Ebidensiya, maaaring tanggapin bilang katotohanan ang paulit-ulit na mga kuwento dahil lamang sapat na maraming tao ang umuulit, sumusulat, nagpoprotekta, o nagpapasa sa mga ito.

ANG MGA TITULO, AWTORIDAD, AT BAYARANG TUNGKULIN AY HINDI EBIDENSYA

Madalas tinuturuan ang mga tao na paniwalaan ang mga titulo.
Tinuturuan silang paniwalaan ang awtoridad.
Tinuturuan silang paniwalaan ang mga opisyal na tungkulin.
Tinuturuan silang paniwalaan ang mga sistema.
Tinuturuan silang paniwalaan ang mga taong binabayaran upang magsalita, magpatupad, magturo, maglahad, o mag-ulit ng impormasyon.

Ngunit ang isang titulo ay hindi ebidensiya.
Ang awtoridad ay hindi ebidensiya.
Ang isang bayarang tungkulin ay hindi ebidensiya.
Ang isang opisyal na posisyon ay hindi ebidensiya.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Anong ebidensiya ang sumusuporta sa titulong ito?

Anong ebidensiya ang sumusuporta sa awtoridad na ito?
Anong ebidensiya ang sumusuporta sa tungkuling ito?
Anong ebidensiya ang sumusuporta sa sinasabi ng taong ito?
Anong ebidensiya ang sumusuporta sa inaangkin ng sistemang ito?
Sino ang nakikinabang kung paniniwalaan ito?
Sino ang nakikinabang kung hindi ito tatanungin?
Sino ang binabayaran upang ulitin ito?
Sino ang binabayaran upang ipatupad ito?
Sino ang binabayaran upang protektahan ito?
Ano ang nangyayari kapag hinihingi ang ebidensiya?

Hindi ito tungkol sa awtomatikong pagtanggi sa bawat titulo, tungkulin, sistema, o awtoridad.

Tungkol ito sa hindi pag-aakalang ebidensiya ang mga ito.

Itinuturo ng Pamantayan ng Ebidensiya sa mga tao na kailangan pa ring suriin ang awtoridad.

Kailangan pa ring suriin ang mga titulo.
Kailangan pa ring suriin ang mga sistema.
Kailangan pa ring suriin ang mga bayarang tungkulin.

Dapat ilapat ang parehong pamantayan saanman.

MGA SISTEMA, PINAGMULAN, AT EBIDENSYA

Ang pag-iral ng isang sistema ay hindi ebidensiya na nilikha ang sistemang iyon mula sa katotohanan.

Direkta itong konektado sa Pinagmulan at Pinanggalingan.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan:

Saan nagmula ang sistemang ito?
Sino ang lumikha nito?
Ano ang humubog dito?
Anong pag-uugali ang ipinakita nito sa paglipas ng panahon?
Ano ang pinoprotektahan nito?
Ano ang inuulit nito?
Ano ang itinatago nito?
Ano ang pinahihintulutan nito?

Pagkatapos ay itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya:

Anong ebidensiya ang sumusuporta sa mga pahayag ng sistema?
Anong ebidensiya ang sumasalungat sa mga ito?
Anong ebidensiya ang nawawala?
Anong ebidensiya ang inilalabas pagkatapos ng paghamon?
Ipinakikita ba ng ebidensiya ang katotohanan?
O ipinakikita lamang ba nito ang awtoridad, pagtalima, pag-uulit, at proteksiyon?

Madalas naniniwala ang mga tao na dahil umiiral ang isang bagay, malamang na nilikha ito mula sa katotohanan.

Dapat itong tanungin.

Kung ang mga sistema ay nilikha, pinanatili, o pinrotektahan ng mga taong hindi kumikilos mula sa katotohanan, hindi maaaring basta tanggapin bilang katotohanan ang impormasyon, mga titulo, tuntunin, tala, awtoridad, at mga salaysay na nililikha ng mga sistemang iyon dahil lamang umiiral ang mga ito.

Ang pagiging luma ng isang sistema ay hindi ebidensiya ng katotohanan.
Ang pagiging makapangyarihan ng isang sistema ay hindi ebidensiya ng katotohanan.
Ang pagiging opisyal ng isang sistema ay hindi ebidensiya ng katotohanan.
Ang pag-uulit ng isang sistema sa mga henerasyon ay hindi ebidensiya ng katotohanan.
Ang pagprotekta sa isang sistema sa pamamagitan ng pera, katayuan, awtoridad, takot, o puwersa ay hindi ebidensiya ng katotohanan.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Anong ebidensiya ang sumusuporta rito?
Anong ebidensiya ang sumasalungat dito?
Anong ebidensiya ang nawawala?
Anong ebidensiya ang hindi pinansin?
Anong pag-uugali ang ipinakikita ng sistema?
Ano ang ginagawa ng sistema kapag hinahamon?
Sumasagot ba ito?
Nagwawasto ba ito?

Umiiwas ba ito?
Pinoprotektahan ba nito ang sarili nito?

Lumilikha ba ito ng katotohanan?
O lumilikha ba ito ng pagtalima?

Dito direktang konektado ang Pamantayan ng Ebidensiya sa kapaligiran ng mundo.

Hindi lamang sa mga pahayag naaangkop ang ebidensiya.

Naaangkop ito sa mga sistema.
Naaangkop ito sa mga tuntunin.
Naaangkop ito sa awtoridad.
Naaangkop ito sa mga titulo.
Naaangkop ito sa pag-uugali.
Naaangkop ito sa mga salaysay.
Naaangkop ito sa paulit-ulit na mga padron.
Naaangkop ito sa paglalahad na nakabatay sa takot.
Naaangkop ito sa mga kontra-salaysay.
Naaangkop ito sa materyal na nabuo, binago, pinili, o sadyang ginawa.

Ito ang dahilan kung bakit ang Pamantayan ng Ebidensiya ay isa sa mga nawawalang landas sa edukasyon.

Kung wala ito, maaaring turuan ang mga tao na gumana sa loob ng mga sistema nang hindi kailanman tinuturuan kung paano tanungin kung ang mga sistemang iyon ay sinusuportahan ng katotohanan, ebidensiya, pagiging konsistente, at pag-uugali.

Umiiral ang Pamantayan ng Ebidensiya upang pigilan ang impormasyong walang sapat na suporta na maging tinatanggap na katotohanan.

Tinutulungan nito ang mga tao na magsimulang lumipat mula sa pagtanggap tungo sa pagsusuri.

Tinutulungan nito ang mga tao na lumipat mula sa paniniwala tungo sa pag-unawa.

Tinutulungan nito ang mga tao na lumipat mula sa pagiging mga produkto ng paulit-ulit na impormasyon tungo sa pagiging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

EBIDENSYA SA PAGLIPAS NG PANAHON

Ipinaliwanag ng unang bahagi ng seksiyong ito na ang impormasyon, mga titulo, awtoridad, bayarang tungkulin, mga sistema, nakasulat na tala, paulit-ulit na kuwento, minanang paniniwala, paglalahad na nakabatay sa takot, mga kontra-salaysay, at materyal na nabuo, binago, pinili, o sadyang ginawa ay hindi awtomatikong ebidensiya.

Ipinaliwanag din nito na tinatanggap ng ebidensiya ang pagtatanong.

Lumilipat ngayon ang bahaging ito sa kung paano dapat suriin ang ebidensiya sa paglipas ng panahon.

Hindi lamang isang sandali ang sinusuri ng Pamantayan ng Ebidensiya.

Sinusuri nito kung ano ang ipinakikita sa paglipas ng panahon.

Maaaring manlinlang ang isang pahayag lamang.
Maaaring kulang ang isang tala lamang.
Maaaring pili lamang ang ipinakikita ng isang paliwanag.
Maaaring iwasan ng isang sagot ang mas malawak na padron.

Maaaring gamitin ang isang nahuling pahayag upang palitan ang ipinakita habang nangyayari ito.

Ito ang dahilan kung bakit kailangang suriin ang ebidensiya sa buong takbo ng panahon.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang ipinakita sa paglipas ng panahon?
Kailan ito ipinakita?
Ipinakita ba ito sa mismong oras ng pangyayari?
Itinala ba ito pagkatapos ng pangyayari?
Ipinaliwanag ba ito kalaunan?
Tumutugma ba ang kalaunang paliwanag sa ebidensiyang ipinakita sa mismong oras ng pangyayari?
Nanatili bang konsistente ang ebidensiya?
Nanatili bang konsistente ang pag-uugali?
Nagbago ba ang kuwento?
Nagbago ba ang paliwanag?
Naulit ba ang parehong padron?
Lumitaw ba ang kontradiksyon?
May ebidensiyang idinagdag ba?
May ebidensiyang inalis ba?
May ebidensiyang hindi pinansin ba?
Ano ang nangyari pagkatapos ng paghamon?

Hindi kailanman dapat pahintulutang palitan ng mga nahuling paliwanag ang ebidensiyang ipinakita sa mismong oras ng pangyayari at ayon sa pagkakasunod.

Mahalaga ito dahil hindi dapat umasa ang katotohanan sa isang nakahiwalay na sandali kapag may mas mahabang padrong nagpapakita ng ibang bagay.

Tinutulungan ng ebidensiya sa paglipas ng panahon ang mga tao na makita ang mga padron.

Tinutulungan nito ang mga tao na makita ang kontradiksyon.
Tinutulungan nito ang mga tao na makita kung ano ang pinoprotektahan.
Tinutulungan nito ang mga tao na makita kung ano ang iniiwasan.
Tinutulungan nito ang mga tao na makita kung nagtutugma ang mga salita, pag-uugali, tala, oras, at mga kinalabasan.

Samakatuwid, itinuturo ng Pamantayan ng Ebidensiya sa mga tao na suriin ang ebidensiya bilang bahagi ng isang pagkakasunod-sunod, hindi bilang magkakahiwalay na piraso ng impormasyon.

PAG-UUGALI BILANG EBIDENSYA

Hindi sapat ang mga salita.

Ang sinasabi ng mga tao ay dapat ihambing sa ginagawa ng mga tao.

Maaaring ilantad ng pag-uugali ang itinatago ng mga pahayag.
Maaaring ilantad ng pag-uugali ang pinoprotektahan ng mga titulo.
Maaaring ilantad ng pag-uugali ang iniiwasan ng mga sistema.
Maaaring ilantad ng pag-uugali kung ano ang hinuhubog ng pera, pagdepende, takot, posisyon, reputasyon, o insentibo.

Maaaring sabihin ng isang tao na kumikilos siya mula sa katotohanan.
Maaaring sabihin ng isang sistema na kumikilos ito mula sa katarungan.
Maaaring sabihin ng isang institusyon na kumikilos ito mula sa malasakit.
Maaaring sabihin ng isang bayarang tungkulin na kumikilos ito dahil sa tungkulin.
Maaaring sabihin ng isang titulo na kumikilos ito mula sa awtoridad.

Ngunit itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng pag-uugali ang inaangkin.

Dapat itanong ng mga tao:

Tumutugma ba ang pag-uugali sa mga salita?
Tumutugma ba ang kilos sa pahayag?
Sumasagot ba ang sistema kapag hinahamon?
Nagwawasto ba ang awtoridad kapag ipinakikita ang ebidensiya?
Pinoprotektahan ba ng bayarang tungkulin ang katotohanan?
O pinoprotektahan ba nito ang posisyon, sistema, pera, reputasyon, o salaysay?
Sinasalungat ba ng katahimikan ang pahayag?
Sinasalungat ba ng pag-iwas ang pahayag?
Sinasalungat ba ng pagkaantala ang pahayag?
Sinasalungat ba ng pag-aalis, pagharang, pagtanggi, o pagpaparusa ang pahayag?

Ang pag-uugali sa paglipas ng panahon ay maaaring maging isa sa pinakamalinaw na daan ng ebidensiya dahil ipinakikita ng

pag-uugali kung ano talaga ang ginagawa ng mga tao at sistema, hindi lamang kung ano ang sinasabi nilang ginagawa nila.

Kung naghihiwalay ang mga salita at pag-uugali, kailangang tanungin ng Pamantayan ng Ebidensiya ang paghihiwalay na iyon.

Kung isang bagay ang sinasabi ng pahayag ngunit paulit-ulit na iba ang ipinakikita ng pag-uugali, kailangang suriin ang pag-uugali.

EBIDENSYA PAGKATAPOS NG PAGHAMON

Kailangan ding suriin ng Pamantayan ng Ebidensiya kung ano ang nangyayari pagkatapos hamunin ang impormasyon.

Maraming pahayag ang mukhang matibay hanggang sa hingin ang ebidensiya.
Maraming sistema ang mukhang makatotohanan hanggang sa hilingan silang sumagot.
Maraming titulo ang mukhang kapani-paniwala hanggang sa suriin ang kanilang mga pahayag.
Maraming salaysay ang mukhang matatag hanggang sa maipakita ang mga kontradiksyon.

Inilalantad ng paghamon ang mga pamantayan ng ebidensiya.

Tinatanggap ng ebidensiya ang pagtatanong dahil pinatitibay ng pagtatanong ang totoo at inilalantad ang mahina, nawawala, sinasalungat, o walang sapat na suporta.

Madalas lumalaban sa pagtatanong ang impormasyong walang sapat na suporta dahil binabantaan ng pagtatanong ang hindi wastong masuportahan.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang nangyayari kapag hinihingi ang ebidensiya?
Ibinibigay ba ang ebidensiya?
Sinasagot ba ang tanong?
Itinatama ba ang isyu?
Tinutugunan ba ang kontradiksyon?
Hindi ba pinapansin ang ebidensiya?
Inaatake ba ang taong nagtatanong?
Ginagamit ba ang katahimikan?

Ginagamit ba ang awtoridad sa halip na ebidensiya?
Ginagamit ba ang proseso sa halip na katotohanan?
Ipinagpapaliban ba ang isyu hanggang huminto ang mga tao sa pagtatanong?
Pinoprotektahan ba ang sistema sa halip na suriin ang ebidensiya?

Mahalaga ang nangyayari pagkatapos ng paghamon dahil nagiging ebidensiya ang tugon.

Maaaring maging ebidensiya ang pagsagot.
Maaaring maging ebidensiya ang pagwawasto.
Maaaring maging ebidensiya ang pagtangging sumagot.
Maaaring maging ebidensiya ang pag-iwas.
Maaaring maging ebidensiya ang katahimikan.
Maaaring maging ebidensiya ang kontradiksyon.
Maaaring maging ebidensiya ang pagprotekta.
Maaaring maging ebidensiya ang paulit-ulit na hindi pagsagot.

Itinuturo ng Pamantayan ng Ebidensiya sa mga tao na suriin hindi lamang ang orihinal na pahayag kundi pati ang pag-uugaling sumusunod kapag tinatanong ang pahayag.

EBIDENSYA, TAKBO NG PANAHON, AT TUGON

Hinihingi rin ng Pamantayan ng Ebidensiya na sundan ng mga tao ang ebidensiya sa takbo ng panahon at sa tugon.

Hindi dapat ihiwalay ang ebidensiya sa kung kailan ito ipinakita, saan ito nagmula, sino ang nakakita nito, sino ang nakatanggap nito, sino ang maaaring humamon dito, at ano ang nangyari pagkatapos.

Dapat itanong ng mga tao:

Kailan ito ipinakita?
Saan ito ipinakita?
Sino ang gumawa nito?
Sino ang nakatanggap nito?
Sino ang nakakita nito?
Sino ang hinamon?
Sino ang nagkaroon ng pagkakataong sumagot?
Sino ang nagkaroon ng pagkakataong magwasto?
Sino ang nagkaroon ng pagkakataong pabulaanan ito?
Sino ang nanatiling tahimik?
Ano ang sumunod na nangyari?
Anong pag-uugali ang sumunod?
Anong padron ang nagpatuloy?

Mahalaga ito dahil maaaring humina ang ebidensiya kapag inihiwalay ito sa takbo ng panahon nito.

Maaari ring humina ang ebidensiya kapag hindi pinapansin ng mga tao kung sino ang nakakita nito, sino ang nakatanggap nito, sino ang nagkaroon ng pagkakataong sumagot, at ano ang nangyari pagkatapos.

Mahalaga ang ebidensiyang mula sa mismong oras ng pangyayari dahil ipinakikita nito kung ano ang inilagay, ipinakita, itinala, hinamon, o ginawang nakikita sa mismong panahong iyon.

Kailangang tanungin ang mga nahuling paliwanag laban sa ipinakita sa mismong oras ng pangyayari.

Dapat itanong ng mga tao:

Tumutugma ba ang kalaunang paliwanag sa ebidensiyang mula sa mismong oras ng pangyayari?
Isinusulat bang muli ng kalaunang pahayag ang ipinakita?
Iniiwasan ba ng kalaunang tala ang hinamon?
Inaalis ba ng kalaunang paliwanag ang konteksto?
Sinusuportahan ba ng takbo ng panahon ang pahayag?
Sinusuportahan o sinasalungat ba ng pag-uugali pagkatapos ng pagkakalantad ang pahayag?

Ang tunay na pamantayan ng ebidensiya ay hindi lamang nagtatanong kung umiiral ang isang bagay.

Itinatanong nito kung paano umiiral ang isang bagay sa loob ng mas malawak na tala.

Itinatanong nito kung ano ang ipinakikita ng ebidensiya kapag inayos ayon sa pagkakasunod.

Itinatanong nito kung sinusuportahan ng takbo ng panahon ang pahayag.

Itinatanong nito kung sinusuportahan o sinasalungat ng pag-uugali pagkatapos ng pagkakalantad ang pahayag.

Ganito nagsisimulang matuto ang mga tao mula sa ebidensiya sa halip na mangolekta lamang ng impormasyon.

NAKIKITA, NAKATAGO, NAWAWALA, AT SINASALUNGAT

Kailangang turuan ng Pamantayan ng Ebidensiya ang mga tao na ihambing ang ipinakikita sa hindi ipinakikita.

Madalas ginagabayan ang mga tao ng ebidensiyang inilalagay sa harap nila.

Ngunit maaaring kasinghalaga ang nawawala.
Maaaring kasinghalaga ang nakatago.
Maaaring kasinghalaga ang sinasalungat.
Maaaring kasinghalaga ang pinoprotektahan mula sa pagtatanong.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang ipinakikita?
Ano ang hindi ipinakikita?
Ano ang nawawala?
Ano ang nakatago?
Ano ang walang sapat na suporta?
Ano ang sinasalungat?

Ano ang pinoprotektahan?
Ano ang iniiwasan?
Ano ang inalis?
Ano ang hindi nasagot?

Mahalaga ito dahil maaaring gabayan ang mga tao ng piling ebidensiya.

Maaaring ipakita sa kanila ang isang bahagi ng larawan habang nakatago ang natitira.

Maaaring ipakita sa kanila ang isang pahayag habang sinasalungat ito ng pag-uugali.

Maaaring ipakita sa kanila ang isang tala habang hindi pinapansin ang takbo ng panahon.

Maaaring ipakita sa kanila ang awtoridad habang nawawala ang ebidensiya.

Maaaring ipakita sa kanila ang kumpiyansa habang walang suporta.

Tinutulungan ng Pamantayan ng Ebidensiya ang mga tao na makakita lampas sa piling paglalahad.

Tinutulungan nito ang mga tao na ihambing ang ipinakikita sa nawawala, nakatago, sinasalungat, iniiwasan, o pinoprotektahan.

PAGLALAHAD NG EBIDENSYA, TAKOT, AT PAGKAMASUNURIN

Kailangang tanungin din ng Pamantayan ng Ebidensiya kung paano inihaharap ang ebidensiya.

Habang mas makapangyarihan ang mekanismong naghaharap ng ebidensiya, lalo nagiging mahalaga ang pagtatanong sa mismong ebidensiya.

Maaaring ipakita sa mga tao ang takot at akayin silang ituring ang mismong kapaligiran ng takot bilang ebidensiya.

Maaaring lumikha ng pagmamadali ang takot.
Maaaring lumikha ng pagkamasunurin ang takot.
Maaaring pigilan ng takot ang pagtatanong.
Maaaring magtulak ang takot sa mga tao na tanggapin ang mahina, kulang, piling, o walang sapat na suportang ebidensiya bago nila ito wastong suriin.
Maaaring magtulak ang takot sa mga tao na sundin ang mga titulo, sistema, bayarang tungkulin, opisyal na pahayag, paulit-ulit na babala, at pampublikong presyur nang hindi itinatanong kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Ngunit ang takot ay hindi ebidensiya.

Ang pagmamadali ay hindi ebidensiya.
Ang opisyal na presyur ay hindi ebidensiya.
Ang paulit-ulit na mga babala ay hindi ebidensiya.
Ang bayarang pagtalima ay hindi ebidensiya.
Ang malawakang pag-uulit ay hindi ebidensiya.

Kailangang itanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung ebidensiya ba ang ipinakikita sa mga tao, o takot na dinisenyong magtulak sa kanilang tumanggap nang walang ebidensiya.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong ebidensiya ang ipinakikita?
Paano ito inihaharap?
Anong takot ang ikinakabit dito?
Anong reaksyon ang nililikha?
Anong ebidensiya ang nawawala?
Anong ebidensiya ang sinasalungat?
Anong ebidensiya ang pinoprotektahan mula sa pagtatanong?
Tinutulungan ba ang mga tao na makaunawa?
O itinutulak ba ang mga tao na sumunod?

Nagkakaugnay ito sa Impluwensiyang Emosyonal, Salaysay laban sa Realidad, at Sikolohikal na Epekto, ngunit kabilang ito rito dahil kailangang tanungin ng Pamantayan ng Ebidensiya kung ginagamit ang takot bilang pamalit sa ebidensiya.

KONTRA-SALAYSAY AT PAMANTAYAN NG EBIDENSYA

Kailangang tanungin din ng Pamantayan ng Ebidensiya ang mga kontra-salaysay.

Maaaring makita ng mga tao ang isang huwad na salaysay, tanggihan ito, at pagkatapos ay tanggapin ang kontra-salaysay dahil mukhang sumasalungat ito sa una.

Ngunit ang pagsalungat ay hindi ebidensiya.

Maaari pa ring likhain ang isang kontra-salaysay.
Maaari pa rin itong pondohan.
Maaari pa rin itong bigyan ng abot.
Maaari pa rin itong kontrolin.
Maaari pa rin nitong akayin ang mga tao na maniwala nang walang ebidensiya.

Maaaring makatakas ang mga tao mula sa isang nilikhang kuwento at agad pumasok sa isa pang nilikhang kuwento.

Samakatuwid, kailangang tanungin ng Pamantayan ng Ebidensiya kapwa ang salaysay at ang kontra-salaysay.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong ebidensiya ang sumusuporta sa kontra-salaysay?
Saan ito nagmula?
Sino ang nagbigay rito ng abot?
Sino ang nakikinabang sa paniniwala rito?
Tinutulungan ba nito ang mga tao na suriin ang ebidensiya?
O inililipat lamang ba nito ang mga tao mula sa isang paniniwala patungo sa isa pa?

Tinatanong ba nito ang Pinagmulan at Pinanggalingan?
Tinatanong ba nito ang Pamantayan ng Ebidensiya?
Tinatanong ba nito ang Insentibo at Pakinabang?
Inilalapat ba nito ang parehong pamantayan saanman?

Hindi dapat pahintulutan ng Pamantayan ng Ebidensiya ang mga tao na palitan ang isang paniniwalang walang sapat na suporta ng isa pang paniniwalang walang sapat na suporta.

Ang landas ay hindi mula sa isang salaysay patungo sa isa pang salaysay.

Ang landas ay mula sa paniniwalang walang sapat na suporta tungo sa pagtatanong na nakabatay sa ebidensiya, pagkakita, pag-unawa, pagkatuto, at malayang pag-iisip.

AI, GINAWANG EBIDENSYA, AT KASAYSAYAN NG PINAGMULAN

Kailangang ihanda rin ng Pamantayan ng Ebidensiya ang mga tao na tanungin ang ebidensiyang maaaring buuin, baguhin, ibuod, piliin, bigyan ng bagong balangkas, o sadyang gawin.

Habang mas kapani-paniwala ang sadyang nilikhang ebidensiya, lalong mahalaga ang Pinagmulan at Pinanggalingan.

Maaaring gawing mukhang totoo ng AI ang huwad na ebidensiya.
Maaaring gawing mukhang suportado ng AI ang mga huwad na kuwento.
Maaaring gawing kapani-paniwala ng AI ang mga huwad na larawan, boses, dokumento, buod, at paliwanag.
Maaaring gamitin din ang AI upang magtago, magbigay ng bagong balangkas, magbuod, pumili, o baluktutin ang ebidensiya.

Samakatuwid, hindi dapat ituring na ebidensiya nang walang pagsusuri ang impormasyong nabuo o iniharap ng AI.

Direkta itong bumabalik sa Pinagmulan at Pinanggalingan.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan:

Saan nagmula ang ebidensiyang ito?
Kailan ito unang umiral?

Sino ang gumawa nito?
Anong kasaysayan ang mayroon ito?
Nakikita na ba ito bago umiral ang mga kasangkapang kayang bumuo, magbago, o gumawa nito?

Pagkatapos ay itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya:

Maaari bang suriin ang kasaysayang iyon?
Sinusuportahan ba ito ng takbo ng panahon?
Maaari bang suriin ang orihinal na pinagmulan?
Maaari bang ihiwalay ang ebidensiya mula sa materyal na nabuo, binago, binuod, o binigyan ng bagong balangkas?

Ang ebidensiyang may malinaw na kasaysayan bago umiral ang manipulasyon ng AI ay naiiba sa ebidensiyang lumilitaw lamang matapos umiral ang mga kasangkapang kayang bumuo, magbago, o gumawa nito.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang lumikha sa ebidensiyang ito?
Nabuo ba ito?
Binago ba ito?

Binuod ba ito?
Pinili ba ito?
Inalis ba ito sa konteksto?
Maaari bang suriin ang orihinal?
Maaari bang suriin ang pinagmulan?
Maaari bang suriin ang takbo ng panahon?

Sinusuportahan ba ito ng pag-uugali?
Sinusuportahan ba ito ng mas malawak na tala ng ebidensiya?

Kailangang tulungan ng Pamantayan ng Ebidensiya ang mga tao na tanungin kung ebidensiya ba ang nakikita nila, o sadyang nilikhang paglalahad lamang na mukhang ebidensiya.

PAMANTAYAN NG EBIDENSYA AT PAGSULONG NG SANGKATAUHAN

Ang Pamantayan ng Ebidensiya ay hindi lamang tungkol sa pagpapatunay o pagpapabulaan sa mga indibidwal na pahayag.

Bahagi ito ng Nawawalang Landas tungo sa Pagsulong ng Sangkatauhan.

Ang Pamantayan ng Ebidensiya ay hindi lamang tungkol sa pagtatanong sa ebidensiya.

Tungkol ito sa pagpigil sa sangkatauhan na mapagkamalan ang paglalahad bilang katotohanan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang napagkakamalan ang paglalahad bilang katotohanan, ang takot bilang ebidensiya, ang awtoridad bilang katotohanan, ang paulit-ulit na mga kuwento bilang ebidensiya, at ang impormasyong walang sapat na suporta ay minamana ng mga susunod na henerasyon.

Umiiral ang Pamantayan ng Ebidensiya upang pigilan ang landas na ito na maulit.

Tinutulungan nitong protektahan ang daan tungo sa pag-unawa.

Itinuturo nito sa mga tao na magbagal bago tumanggap.
Itinuturo nito sa mga tao na suriin ang ipinakikita.
Itinuturo nito sa mga tao na mapansin kung ano ang nawawala.
Itinuturo nito sa mga tao na ihambing ang mga salita sa pag-uugali.
Itinuturo nito sa mga tao na sundan ang ebidensiya sa paglipas ng panahon.
Itinuturo nito sa mga tao na tanungin ang tugon pagkatapos ng paghamon.
Itinuturo nito sa mga tao na tanungin ang paglalahad na nakabatay sa takot.
Itinuturo nito sa mga tao na tanungin ang mga kontra-salaysay.
Itinuturo nito sa mga tao na tanungin ang sadyang nilikha o binagong ebidensiya.
Itinuturo nito sa mga tao na ilapat ang parehong pamantayan saanman.

Ganito kumukuha ang Pamantayan ng Ebidensiya mula sa Pinagmulan at Pinanggalingan.

Tinutulungan ng Pinagmulan at Pinanggalingan ang mga tao na tanungin kung saan nagmula ang impormasyon, mga sistema, kuwento, titulo, pag-uugali, at paulit-ulit na mga padron.

Pagkatapos, tinutulungan ng Pamantayan ng Ebidensiya ang mga tao na subukin kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin, ipinakikita, inuulit, pinoprotektahan, hinahamon, itinatago, o sinasalungat.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa paniniwala tungo sa pagsusuri.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagsusuri tungo sa

pagkakita.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkakita tungo sa pag-unawa.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pag-unawa tungo sa pagkatuto.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkatuto tungo sa malayang pag-iisip.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng impormasyong walang sapat na suporta tungo sa pagiging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

Mahalaga ang Pamantayan ng Ebidensiya dahil ang layunin ay hindi lamang tanungin ang ebidensiya.

Ang layunin ay pagbutihin ang kakayahan ng sangkatauhan na matuto mula sa ebidensiyang ipinakikita sa mismong kapaligiran ng mundo.

Kung walang Pamantayan ng Ebidensiya, maaaring manahin ng mga tao ang impormasyong walang sapat na suporta at ulitin ito bilang katotohanan.

Sa Pamantayan ng Ebidensiya, maaaring magsimulang makita ng mga tao kung ano ang suportado, ano ang nawawala, ano ang sinasalungat, ano ang pinoprotektahan, ano ang sadyang nilikha, ano ang nakabatay sa takot, at ano ang kailangang tanungin pa.

Iyan ang dahilan kung bakit kabilang ang Pamantayan ng Ebidensiya sa Nawawalang Landas tungo sa Pagsulong ng Sangkatauhan.

SEKSIYON 3 - INSENTIBO AT PAKINABANG

ANO TALAGA ANG INSENTIBO AT PAKINABANG

Itinatag ng Seksiyon 1 na kailangang matuto ang mga tao mula sa kapaligiran ng mundo sa halip na maging mga produkto lamang nito.

Itinatag ng Seksiyon 2 na kailangang suriin ng mga tao kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin, inuulit, pinoprotektahan, inihaharap, o ipinaiiral.

Lumilipat ngayon ang Seksiyon 3 sa Insentibo at Pakinabang.

Umiiral ang Insentibo at Pakinabang dahil hindi wastong mauunawaan ng mga tao ang pag-uugali ng tao hangga't hindi nila nauunawaan kung anong pag-uugali ang ginagantimpalaan, pinoprotektahan, pinagsasaligan, o kinatatakutang mawala.

Madalas tinuturuan ang mga tao na tingnan ang mga kilos.

Hindi sila tinuturuan na tanungin kung ano ang nagtutulak sa mga kilos na iyon.

Madalas tinuturuan ang mga tao na tingnan ang mga kinalabasan.

Hindi sila tinuturuan na tanungin ang mga insentibong lumilikha sa mga kinalabasang iyon.

Tinuturuan ang mga tao na magtiwala sa mga sistema.

Hindi sila tinuturuan na tanungin kung ano ang nakukuha ng mga sistemang iyon mula sa pagpapatuloy.

Madalas tinuturuan ang mga tao na husgahan ang mga indibidwal.

Hindi sila tinuturuan na tanungin ang mga mekanismong humuhubog sa indibidwal.

Itinuturo ng Insentibo at Pakinabang sa mga tao na itanong:

Sino ang nakakakuha?
Sino ang nakikinabang?
Sino ang umaasa rito?
Sino ang nagpoprotekta rito?
Sino ang natatakot na mawala ito?
Sino ang ginagantimpalaan dahil dito?
Sino ang binabayaran dahil dito?
Sino ang tumutulong upang magpatuloy ito?

Hindi lamang nabubuhay ang mga tao sa loob ng kapaligiran ng mundo.

Sa pamamagitan ng pag-uugaling hinuhubog ng mga insentibo, tumutulong silang muling likhain ito.

Isa ito sa pinakamalalaking dahilan kung bakit inuulit ng sangkatauhan ang parehong mundo.

Hindi paulit-ulit na nililikha ng mga tao ang parehong mundo dahil masasama sila.

Paulit-ulit nilang nililikha ang parehong mundo dahil paulit-ulit silang ginagantimpalaan ng mga insentibo sa muling paglikha nito.

Madalas muling nililikha ng sangkatauhan ang parehong mundo nang hindi lubos na nauunawaan kung ano ang ambag nito.

Isa ito sa pinakamalalaking dahilan kung bakit nagpapatuloy ang paulit-ulit na mga problema ng mundo.

PERA, PAGDEPENDE, AT ANG KAPALIGIRAN NG MUNDO

Ang pera ay isa sa pinakamalalaking mekanismong humuhubog sa pag-uugali ng tao.

Maaaring lumikha ng pagdepende ang pera.
Maaaring lumikha ng pagtalima ang pagdepende.
Maaaring lumikha ng katahimikan ang pagtalima.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang mga sistema.
Maaaring magpatuloy ang mga sistema dahil umaasa ang mga tao sa mga ito.

Madalas tinuturuan ang mga tao na isipin ang pera bilang bayad lamang.

Ngunit hinuhubog din ng pera ang pag-uugali.

Maaaring maimpluwensiyahan ng pera kung ano ang sinasabi ng mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng pera kung ano ang hindi sinasabi ng mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng pera kung ano ang inuulit ng mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng pera kung ano ang pinoprotektahan ng mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng pera kung ano ang iniiwasan nilang tanungin.
Maaaring maimpluwensiyahan ng pera kung ano ang ipinaiiral ng

mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng pera kung ano ang pinahihintulutan nilang magpatuloy.
Maaaring maimpluwensiyahan ng pera kung ano ang ginagawa nilang normal.

Dapat itanong ng mga tao:

Sino ang binabayaran?
Sino ang nagbabayad sa kanila?

Ano ang ginagawa nila kapalit ng bayad?
Ano ang binabayaran sa kanila upang huwag tanungin?
Ano ang inuulit nila kapalit ng bayad?
Ano ang ipinapatupad nila kapalit ng bayad?
Ano ang pinoprotektahan nila kapalit ng bayad?
Ano ang nangyayari kung humamon sila?
Ano ang nangyayari kung maglantad sila?

Hindi kailangang kontrolin ng pera ang bawat kaisipan.

Maaaring sapat na ang pagdepende.

Maaaring maging mga produkto ng mga insentibo ang mga tao nang hindi nila ito lubos na nakikilala.

MGA GANTIMPALANG PANTAO, PAGKABILANG, AT PAKIKIBAGAY

Hindi lamang pera ang nakaiimpluwensiya sa mga tao.

Maaari ring maimpluwensiyahan ang mga tao ng:

Pagtanggap.
Kasikatan.
Pagkilala.
Pansin.
Katayuan.
Pagsang-ayon.
Pakiramdam ng pagkabilang.

Ginhawa.
Seguridad.
Pag-iwas sa kritisismo.
Pag-iwas sa pagtanggi.
Pag-iwas sa pagkakabukod.

Madalas hindi itinatanong ng mga tao:

“Totoo ba ito?”

Sa halip, maaari nilang itanong:

“Ano ang ginagawa ng ibang tao?”
“Sasang-ayunan ba ako ng mga tao?”
“Mapapabilang pa rin ba ako kung hindi ako sumang-ayon?”

Maaaring maging mas malakas ang takot na tumayong mag-isa kaysa sa pagnanais na makaunawa.

Maaaring baguhin ng mga tao ang kanilang pag-uugali upang makakuha ng pagsang-ayon, maiwasan ang pagkakabukod, mapanatili ang pakiramdam ng pagkabilang, at makibagay sa mga kapaligirang pinaniniwalaan nilang kailangan nila.

Unti-unting maaaring pahintulutan ng mga tao na maging mas mahalaga ang pagkabilang kaysa pag-unawa.

Dapat itanong ng mga tao:

Sinusundan ko ba ang katotohanan?
O sinusundan ko ba ang mga tao?
Nag-iisip ba ako nang malaya?
O sinusubukan ko lamang makibagay?
Sino ang nakikinabang kapag humihinto ang mga tao sa malayang pag-iisip?
Anong mga pag-uugali ang ginagaya?
Anong mga pag-uugali ang ginagawang normal?

GINAGAYA NG MGA TAO ANG MGA TAO

Madalas namamana ng mga tao ang pag-uugali mula sa ibang mga tao.

Ginagaya ng mga tao ang:

Wika.
Mga opinyon.
Mga uso.
Mga paraan ng pamumuhay.
Mga anyo.
Mga saloobin.
Mga gawi.
Mga panlipunang pag-uugali.
Mga pag-uugali online.

Hindi naman dahil nauunawaan nila ang mga ito nang nakapag-iisa, kundi dahil mukhang normal, popular, matagumpay, o tinatanggap ang mga ito.

Maaaring maging normal ang paulit-ulit na pag-uugali dahil lamang sapat na maraming tao ang gumagawa nito.

Maaaring maging normal ang pakikibagay.

Maaaring maging pag-uulit ang paggawa ng isang bagay na normal.

Maaaring maging minanang pag-uugali ang pag-uulit.

Maaaring maging tinatanggap na realidad ang minanang pag-uugali.

Habang mas matagal inuulit ang pag-uugali, lalo maaaring hindi makita ang mekanismong nasa likod nito.

Maaaring huminto ang mga tao sa pagtatanong dahil maaaring pagmukhain ng pag-uulit na totoo ang isang bagay.

MABABAW NA MGA KAPALIGIRAN

Maaaring hikayatin ng mga makabagong kapaligiran ang mga tao na unahin ang anyo kaysa pag-unawa.

Maaaring maging abala ang mga tao sa:

Kung ano ang kanilang hitsura.
Kung paano sila nakikita online.
Kung gaano sila mukhang matagumpay.
Kung gaano sila mukhang masaya.

Kung gaano sila mukhang popular.
Kung ano ang iniisip ng iba tungkol sa kanila.

Maaaring magpakita ang mga tao ng perpektong bersiyon ng kanilang sarili habang itinatago ang realidad.

Maaaring palitan ng huwad na ngiti ang tunay na kagalingan.

Maaaring palitan ng ipinakikitang tagumpay ang katotohanan.

Maaaring palitan ng identidad online ang pagiging tunay.

Maaaring maging mas mahalaga ang imahe kaysa pag-unawa.

Maaaring magmukhang konektado ang mga tao habang nakakaramdam ng pag-iisa.

Maaaring magmukhang masaya ang mga tao habang hindi sila masaya.

Maaaring magmukhang matagumpay ang mga tao habang nahihirapan nang pribado.

Kapag naging mas mahalaga ang anyo kaysa katotohanan, maaaring mabuo ang mababaw na mga kapaligiran.

KASIKATAN, KATAYUAN, AT PAGHAHAMBING

Maaaring ihambing ng mga tao ang kanilang sarili sa iba.

Mas maraming pera.
Mas maraming ari-arian.
Mas maraming tagasunod.

Mas mataas na katayuan.
Mas maraming pansin.
Mas maraming pagkilala.

Maaari itong lumikha ng walang katapusang mga siklo ng paghahambing nang walang pag-unawa.

Ang kasikatan ay hindi ebidensiya.
Ang pansin ay hindi ebidensiya.
Ang mga tagasunod ay hindi ebidensiya.
Ang katayuan ay hindi ebidensiya.

Ang malawak na pagkakakita sa isang bagay ay hindi awtomatikong nangangahulugang totoo ito.

Maaaring mapagkamalan ng mga tao ang pagiging nakikita bilang katotohanan, ang kasikatan bilang pagiging tama, at ang impluwensiya bilang kredibilidad.

TAKOT, KATAHIMIKAN, AT PAGKABILANG

Maaaring iwasan ng mga tao ang pagtatanong dahil maaaring banta ng pagtatanong ang kanilang pagkabilang.

Maaaring matakot ang mga tao sa:

Pagpuna.
Pangungutya.
Pagtanggi.
Pagkakabukod.
Kahihiyan.
Pag-iisa.

Pagkawala ng mga pagkakataon.
Pagtayong mag-isa.

Maaaring hikayatin ng takot ang katahimikan.

Maaaring protektahan ng katahimikan ang pag-uulit.

Maaaring maging normal ang pag-uulit.

Maaaring manahin ng mga susunod na henerasyon ang ginawang normal na pag-uugali.

Maaaring magpatuloy ang siklo nang hindi lubos na nauunawaan ng mga tao kung ano ang kanilang naiaambag.

Dapat ding maunawaan ng mga tao na maaaring maging mas malakas kaysa katotohanan ang mga insentibo.

Maaaring malaman ng mga tao na dapat tanungin ang isang bagay at magpatuloy pa rin dahil pinoprotektahan ng mga insentibo ang pag-uugali.

EDUKASYON, MGA GURO, AT PAG-UULIT SA MUNDO

Ang edukasyon ay isa sa pinakamalinaw na halimbawa ng Insentibo at Pakinabang.

Madalas mga produkto ang mga guro ng parehong sistemang pang-edukasyon na kanilang pinag-aralan.

Sa loob nito sila pinag-aral.
Sa loob nito sila sinanay.

Sa loob nito sila binabayaran.
Sa loob nito sila sinusuri.
Sa loob nito sila inilalagay sa mga tungkulin.
Inaasahang magtuturo sila sa loob nito.
Inaasahang maghahatid sila ng impormasyon sa loob nito.
Inaasahang magsusuri sila ng impormasyon sa loob nito.

Ngunit hindi sila tinuturuan na ituro sa mga bata ang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas para tanungin ang kapaligiran ng mundo mismo.

Hindi ito tungkol sa pag-atake sa mga guro.

Tungkol ito sa pag-unawa sa sistema.

Maaaring maging mga tagapag-ambag ang mga guro sa pag-uulit ng parehong mundo dahil kumikilos sila sa loob ng parehong kapaligirang pinapatakbo ng mga insentibo.

Maaaring paulit-ulit na muling likhain ng edukasyon ang parehong mundo nang hindi sinasadya.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang ginagantimpalaan ng edukasyon?
Ano ang inuulit ng edukasyon?
Ano ang pinoprotektahan ng edukasyon?
Ano ang iniiwasan ng edukasyon?
Ano ang hindi naituturo ng edukasyon?
Ano ang mangyayari kung magbago ang edukasyon?
Ano ang mangyayari kung matutong tanungin ng mga bata ang kapaligiran ng mundo mismo?

BAKIT MAHALAGA ANG INSENTIBO AT PAKINABANG

Mahalaga ang Insentibo at Pakinabang dahil hindi wastong mauunawaan ng mga tao kung bakit inuulit ng sangkatauhan ang parehong mundo hangga't hindi nila nauunawaan kung ano ang gumagantimpala sa pag-uulit na iyon.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang:

Sino ang nakikinabang?
Sino ang umaasa?
Sino ang nagpoprotekta?
Sino ang nawawalan?
Anong pag-uugali ang nililikha ng insentibong ito?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng pag-uugaling ito na muling likhain?

Ganito nagsisimulang makita ng mga tao ang mga mekanismong kumikilos sa ilalim ng kapaligiran ng mundo.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa paniniwala tungo sa pagsusuri.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagsusuri tungo sa pagkakita.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkakita tungo sa pag-unawa.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pag-unawa tungo sa pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkatuto tungo sa malayang pag-iisip.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang patuloy na ginagawa ng mga tao ang ginawa ng mga nauna sa kanila nang hindi nauunawaan kung ano ang kanilang naiaambag.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng mga sistemang pinapatakbo ng insentibo tungo sa pagiging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

INSENTIBO AT PAKINABANG

INSENTIBO SA PAGLIPAS NG PANAHON

Ipinaliwanag ng unang bahagi ng seksiyong ito na hindi lamang nabubuhay ang mga tao sa loob ng kapaligiran ng mundo.

Sa pamamagitan ng pag-uugaling hinuhubog ng insentibo, tumutulong silang muling likhain ito.

Lumilipat ngayon ang bahaging ito sa kung paano nagpapatuloy ang mga insentibo sa paglipas ng panahon.

Hindi palaging agad na inilalantad ng mga tao ang kanilang mga insentibo.

Madalas inilalantad ng pag-uugali sa paglipas ng panahon ang mga ito.

Maaaring magsabi ang isang tao ng isang bagay ngunit paulit-ulit na kumilos nang iba.

Maaaring sabihin ng isang sistema na umiiral ito para sa isang layunin ngunit paulit-ulit na protektahan ang ibang bagay.

Maaaring angkinin ng isang organisasyon ang pagiging neutral ngunit paulit-ulit na lumikha ng parehong mga kinalabasan.

Maaaring angkinin ng isang tungkulin ang pananagutan habang paulit-ulit itong nagbubunga ng pagtalima.

Maaaring angkinin ng isang bayarang posisyon ang katotohanan habang paulit-ulit na pinoprotektahan ang sistemang pinagsasaligan nito.

Tinutulungan ng insentibo sa paglipas ng panahon ang mga tao na makita ang mga padrong maaaring itago ng mga nakahiwalay na sandali.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang paulit-ulit sa paglipas ng panahon?
Anong mga kinalabasan ang paulit-ulit?
Anong mga insentibo ang nananatiling protektado?

Anong mga insentibo ang nananatiling nakatago?
Sino ang paulit-ulit na nakikinabang?
Sino ang paulit-ulit na nakaiiwas sa pagkawala?
Sino ang paulit-ulit na kumikita ng pera?
Sino ang paulit-ulit na nakakakuha ng katayuan?
Sino ang paulit-ulit na nananatili sa posisyon?
Sino ang paulit-ulit na nakaiiwas sa pananagutan?

Sino ang paulit-ulit na nag-aambag sa pagpapatuloy ng parehong kapaligiran?

Maaaring ilantad ng mga padron sa paglipas ng panahon ang mga insentibong hindi maipaliwanag ng mga pahayag lamang.

Direkta itong konektado sa Pamantayan ng Ebidensiya.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng pag-uugali ang inaangkin.

Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung anong insentibo ang humuhubog sa pag-uugaling iyon.

MINANANG MGA TUNGKULIN AT PAULIT-ULIT NA AMBAG

Maaaring manahin ang mga insentibo sa pamamagitan ng mga tungkulin.

Maaaring pumasok ang isang tao sa isang tungkulin matapos umalis, magretiro, mamatay, o mapalitan ang nauna.

Maaaring isipin ng tao na kumukuha lamang siya ng trabaho.

Ngunit maaaring may dala nang padron ang tungkulin.

Maaaring may dala itong paulit-ulit na pag-uugali.

Maaaring may dala itong paulit-ulit na katahimikan.
Maaaring may dala itong paulit-ulit na pagprotekta.
Maaaring may dala itong paulit-ulit na pagpapatupad.
Maaaring may dala itong paulit-ulit na pagkamasunurin.

Maaaring may dala itong paulit-ulit na pagtuturo.
Maaaring magdala ito ng paulit-ulit na pagtalima.

Pagkatapos ay maaaring ipagpatuloy ng taong pumapasok sa tungkulin ang ipinagpatuloy ng mga nauna.

Ganito maaaring maulit ang kapaligiran ng mundo sa iba't ibang henerasyon.

Hindi kailangang ang mga tao ang lumikha ng orihinal na mekanismo upang makapag-ambag dito.

Maaari nilang manahin ang isang tungkulin at tumulong na ipagpatuloy ang mekanismo.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang nilikha ng tungkuling ito bago pumasok ang taong ito?
Anong pag-uugali ang hinihingi ng tungkuling ito ngayon?
Anong pag-uugali ang ipagpapatuloy ng tungkuling ito matapos umalis ang taong ito?
Ano ang pinoprotektahan ng tungkulin?
Ano ang inuulit ng tungkulin?
Ano ang hindi hinihikayat ng tungkulin?
Ano ang pinipigilan ng tungkulin na tanungin ng mga tao?

Ano ang ginagawang normal ng tungkulin?

Mahalaga ito dahil maaaring mag-ambag ang mga tao sa paulit-ulit na pinsala, paulit-ulit na katahimikan, paulit-ulit na pagtalima, at paulit-ulit na pagprotekta sa sistema habang

naniniwalang ginagawa lamang nila ang ginawa ng mga nauna sa kanila.

KATAHIMIKAN, PAGPROTEKTA, AT INSENTIBO

Ang katahimikan ay maaaring isa sa pinakamalalakas na palatandaan ng insentibo.

Madalas isipin ng mga tao na walang ibig sabihin ang katahimikan.

Ngunit maaaring maging pag-uugali ang katahimikan.

Maaaring protektahan ng katahimikan ang mga sistema.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang pera.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang awtoridad.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang pagdepende.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang reputasyon.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang mga posisyon.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang mga salaysay.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang maling gawain.

Dapat itanong ng mga tao:

Sino ang nananatiling tahimik?
Ano ang pinoprotektahan ng katahimikan?
Sino ang nakikinabang sa katahimikan?

Sino ang nawawalan kung matatapos ang katahimikan?
Ano ang mangyayari kung may magsalita?
Anong mga bunga ang maaari nilang harapin?
Anong mga insentibo ang humihikayat sa mga tao na manatiling

tahimik?
Ano ang pinahintulutan ng katahimikan na magpatuloy?

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil binabantaan ng pagsasalita ang kanilang pinagsasaligan.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil binabantaan ng pagsasalita ang kanilang kita.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil binabantaan ng pagsasalita ang kanilang reputasyon.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil binabantaan ng pagsasalita ang kanilang posisyon sa loob ng isang sistema.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil binabantaan ng pagsasalita ang tungkuling minana nila.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil tinuruan sila ng normalisasyon na huwag magtanong.

Samakatuwid, nagiging pag-uugaling kailangang tanungin ang katahimikan.

TAKOT SA PAGKAWALA

Hindi lamang kumikilos ang mga tao dahil sa nakukuha nila.

Kumikilos din ang mga tao dahil sa kinatatakutan nilang mawala.

Maaaring hubugin ng takot sa pagkawala ang pag-uugali nang kasinglakas ng pakinabang mismo.

Maaaring matakot ang mga tao na mawalan ng:

Pera.
Trabaho.
Katayuan.
Posisyon.
Pagkabilang.
Pagsang-ayon.
Proteksiyon.
Awtoridad.
Impluwensiya.
Seguridad.
Reputasyon.
Kinabukasan.

Maaaring pigilan ng takot sa pagkawala ang pagtatanong bago pa man ito magsimula.

Maaaring lumikha ng katahimikan ang takot sa pagkawala.
Maaaring lumikha ng pagsunod ang takot sa pagkawala.
Maaaring lumikha ng pagkamasunurin ang takot sa pagkawala.
Maaaring lumikha ang takot sa pagkawala ng pakikilahok sa mga bagay na maaaring hindi lubos na sinasang-ayunan ng mga tao.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang kinatatakutang mawala ng taong ito?
Ano ang kinatatakutang mawala ng tungkuling ito?

Ano ang kinatatakutang mawala ng sistemang ito?
Ano ang nagbabago kapag huminto ang mga tao sa paniniwala?
Ano ang nagbabago kapag huminto ang mga tao sa pagsunod?
Ano ang nagbabago kapag nagsimulang magtanong ang mga tao?

Ano ang nagbabago kapag huminto ang mga tao sa paggawa ng ginawa ng mga nauna sa kanila?

Maaaring lumikha ng pagtalima ang takot sa pagkawala bago pa man kailanganin ang puwersa.

Dapat ding maunawaan ng mga tao na hindi palaging sapat ang lakas ng katotohanan upang madaig ang mga insentibo.

Maaaring malaman ng mga tao na dapat tanungin ang isang bagay at magpatuloy pa rin dahil pinoprotektahan ng takot sa pagkawala ang pag-uugali.

SAMA-SAMANG AMBAG AT ANG PAULIT-ULIT NA MUNDO

Karaniwan, hindi isang tao lamang ang nagpapanatili sa kapaligiran ng mundo.

Pinananatili ito ng milyun-milyong taong nag-aambag ng maliliit na bahagi sa parehong mekanismo.

May isang nagtuturo.
May isang nagpapatupad.
May isang umuulit.
May isang nag-aapruba.
May isang sumusulat.
May isang nananatiling tahimik.

May isang sumusunod.
May isang nagpoprotekta.

Kapag paisa-isa, maaaring magmukhang walang pinsala ang mga pag-uugaling ito.

Kapag pinagsama-sama, maaari nilang muling likhain ang isang buong kapaligiran ng mundo.

Maaaring ang nakikita lamang ng mga tao ay:

Sarili nilang tungkulin.
Sarili nilang gawain.
Sarili nilang sahod.
Sarili nilang tagubilin.
Sarili nilang responsibilidad.
Sarili nilang kaligtasan.

Ngunit nabubuo ang kapaligiran ng mundo mula sa pinagsamang ambag ng maraming taong umuulit ng maliliit na bahagi ng parehong mekanismo.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang naiaambag ko?
Anong paulit-ulit na padron ang tinutulungan kong magpatuloy?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng aking pag-uugali na muling likhain?
Ano ang mangyayari kung milyun-milyong tao ang patuloy na gumagawa ng parehong bagay?

Isa ito sa pinakamahahalagang bahagi ng Insentibo at Pakinabang.

EDUKASYON, MGA GURO, AT INSENTIBO

Kailangang tanungin ang edukasyon sa pamamagitan ng Insentibo at Pakinabang dahil hinuhubog ng edukasyon ang susunod na henerasyon.

Ang mga guro ay mga produkto ng parehong sistemang pinapatakbo ng insentibo.

Sa loob nito sila pinag-aral.
Sa loob nito sila sinanay.
Sa loob nito sila binabayaran.
Sa loob nito sila sinusuri.
Sa loob nito sila inilalagay sa mga tungkulin.
Inaasahang maghatid sila ng impormasyon sa loob nito.
Inaasahang magsuri sila ng impormasyon sa loob nito.
Inaasahang tulungan nila ang mga bata na gumana sa loob nito.

Ngunit hindi sila binibigyan ng nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas sa edukasyon upang turuan ang mga bata na tanungin ang tunay na kapaligiran ng mundo.

Mahalaga ito dahil nagiging mga pinagmumulan ng impormasyon para sa mga bata ang mga guro.

Nagiging bahagi rin sila ng estruktura ng insentibo na humuhubog sa kung ano ang itinuturo sa mga bata, kung ano ang inuulit ng mga bata, kung ano ang ginagantimpalaan sa kanila, at kung ano ang hindi hinihikayat na tanungin.

Hindi ito tungkol sa pag-atake sa mga guro.

Tungkol ito sa pag-unawa sa sistemang pinapatakbo ng insentibo na kanilang ginagalawan.

Samakatuwid, maaaring paulit-ulit na muling likhain ng edukasyon ang parehong mundo nang hindi sinasadya.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang ginagantimpalaan ng edukasyon?
Ano ang inuulit ng edukasyon?
Ano ang pinoprotektahan ng edukasyon?
Ano ang ginagawang normal ng edukasyon?
Ano ang hindi hinihikayat ng edukasyon?
Ano ang hindi natatanong ng edukasyon?
Ano ang inihahatid ng mga guro kapalit ng bayad?
Ano ang sinasanay na suriin ng mga guro?
Sa ano inihahanda ang mga bata na gumana?
Ano ang mangyayari kung tanungin ng mga guro ang mismong sistema?
Ano ang mangyayari kung turuan ang mga bata na tanungin ang kapaligiran ng mundo mismo?

Hindi wastong mapapabuti ang edukasyon kung hindi tatanungin ang mga insentibo sa loob nito.

Kung binabayaran, sinasanay, sinusuri, at inilalagay ang mga guro sa mga tungkuling umuulit sa parehong sistema, maaaring patuloy na lumikha ang edukasyon ng mga taong handang gumana sa loob ng kapaligiran ng mundo sa halip na matuto mula rito.

MGA SISTEMA, INSENTIBO, AT PAULIT-ULIT NA MGA KINALABASAN

Maaaring manatili nang matagal ang mga sistema dahil nakapaloob sa mga ito ang mga insentibo.

Maaaring pumasok ang mga tao sa mga sistema na naniniwalang nakapag-iisa sila.

Ngunit unti-unting maaaring hubugin ng mga sistema ang pag-uugali sa pamamagitan ng pagdepende.

Habang mas matagal na hindi natatanong ang mga insentibo, lalo silang maaaring magmukhang normal.

Maaaring gantimpalaan ng mga sistema ang katahimikan.
Maaaring gantimpalaan ng mga sistema ang pagtalima.
Maaaring gantimpalaan ng mga sistema ang katapatan.
Maaaring gantimpalaan ng mga sistema ang pag-uulit.
Maaaring gantimpalaan ng mga sistema ang pagpapatupad.
Maaaring gantimpalaan ng mga sistema ang pagprotekta sa mismong sistema.
Maaaring parusahan ng mga sistema ang pagtatanong.
Maaaring parusahan ng mga sistema ang paglalantad.
Maaaring parusahan ng mga sistema ang katotohanan.
Maaaring parusahan ng mga sistema ang pagtanggi.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang ginagantimpalaan ng sistema?
Anong pag-uugali ang hindi hinihikayat ng sistema?
Anong pag-uugali ang pinarurusahan ng sistema?
Anong pag-uugali ang pinoprotektahan ng sistema?

Anong mga kinalabasan ang paulit-ulit na nililikha ng sistema? Anong paulit-ulit na mga problema ang patuloy na lumilitaw? Anong mga insentibo ang lumilikha sa mga kinalabasang iyon?

Madalas sinusubukan ng mga tao na ayusin ang mga kinalabasan nang hindi tinatanong ang mga insentibo.

Kung hindi nagbabago ang mga insentibo, madalas hindi nagbabago ang pag-uugali.

Kung hindi nagbabago ang pag-uugali, madalas hindi nagbabago ang mga kinalabasan.

Samakatuwid, maaaring ulitin ng sangkatauhan ang parehong mundo habang naniniwalang sinusubukan nitong pagbutihin ito.

INSENTIBO AT PAGSULONG NG SANGKATAUHAN

Ang Insentibo at Pakinabang ay bahagi ng Nawawalang Landas tungo sa Pagsulong ng Sangkatauhan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang hindi nakikita ang mga insentibo.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang patuloy na ginagawa ng mga tao ang ginawa ng mga nauna sa kanila nang hindi nauunawaan kung ano ang kanilang naiaambag.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nagiging mas malakas ang pagkabilang kaysa katotohanan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinapalitan ng kasikatan ang pag-unawa.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinapalitan ng mababaw na mga kapaligiran ang pagiging tunay.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinipigilan ng takot sa pagkakabukod ang pagtatanong.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang ginagawang tanggap na realidad ng normalisasyon ang pag-uulit.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang ginagantimpalaan ng mga sistema ang pag-uulit sa halip na pag-unawa.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang inihahanda ng edukasyon ang mga bata na gumana sa loob ng kapaligiran ng mundo nang hindi tinuturuan kung paano ito wastong tanungin.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang ipinagtatanggol ng mga tao ang nakapipinsala sa kanila dahil umaasa sila rito.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang:

Sino ang nakikinabang?
Sino ang umaasa?
Sino ang nagpoprotekta?
Sino ang nawawalan?
Sino ang binabayaran?
Sino ang nananatiling tahimik?

Sino ang sumusunod?
Sino ang gumagawang normal?

Anong pag-uugali ang nililikha ng insentibong ito?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng pag-uugaling ito na muling likhain?

Ganito nagsisimulang makita ng mga tao ang mga mekanismong kumikilos sa ilalim ng kapaligiran ng mundo.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa paniniwala tungo sa pagsusuri.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagsusuri tungo sa pagkakita.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkakita tungo sa pag-unawa.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pag-unawa tungo sa pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkatuto tungo sa malayang pag-iisip.

Kapag lantad ang mga insentibo, lantad ang pag-uugali.

Kapag lantad ang pag-uugali, lantad ang ambag.

Kapag nakikita ang ambag, nagiging posible ang pag-unawa.

Kapag nagiging posible ang pag-unawa, maaaring magsimulang huminto ang sangkatauhan sa pag-uulit ng parehong mundo.

SEKSIYON 4 - KARAKTER AT PAGIGING KONSISTENTE

ANO TALAGA ANG KARAKTER AT PAGIGING KONSISTENTE

Itinatag ng Seksiyon 1 na kailangang matutong makita ng mga tao ang kapaligiran ng mundo sa halip na maging mga produkto lamang nito.

Itinatag ng Seksiyon 2 na kailangang suriin ng mga tao kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatag ng Seksiyon 3 na kailangang maunawaan ng mga tao kung anong mga insentibo ang gumagantimpala, nagpoprotekta, at nagpapaulit ng pag-uugali.

Lumilipat ngayon ang Seksiyon 4 sa Karakter at Pagiging Konsistente.

Umiiral ang Karakter at Pagiging Konsistente dahil hindi wastong mauunawaan ng mga tao ang ibang tao, mga sistema, organisasyon, kapaligiran, o ang mundo mismo hangga't hindi nila nauunawaan kung anong pag-uugali ang paulit-ulit na ipinakikita sa paglipas ng panahon.

Madalas tinuturuan ang mga tao na makinig sa mga salita.

Hindi sila wastong tinuturuan na pag-aralan ang pag-uugali.

Tinuturuan ang mga tao na magtiwala sa mga titulo.

Hindi sila wastong tinuturuan na suriin ang pagiging konsistente.

Madalas tinuturuan ang mga tao na paniwalaan ang mga pangako.

Hindi sila wastong tinuturuan na tanungin ang mga padron.

Madalas tinuturuan ang mga tao na husgahan ang mga nakahiwalay na sandali.

Hindi sila tinuturuan na matuto mula sa paulit-ulit na pag-uugali.

Itinuturo ng Karakter at Pagiging Konsistente sa mga tao na itanong:

Anong pag-uugali ang paulit-ulit na ipinakikita?
Anong pag-uugali ang paulit-ulit na ginagantimpalaan?
Anong pag-uugali ang paulit-ulit na pinoprotektahan?
Anong pag-uugali ang paulit-ulit na iniiwasan?
Anong pag-uugali ang nananatiling konsistente sa paglipas ng panahon?
Anong pag-uugali ang nagbabago depende sa mga kalagayan?
Anong pag-uugali ang tumutulong na muling likhain ang kapaligiran ng mundo?

Ang karakter ay hindi isang sandali.

Ang karakter ay pag-uugaling paulit-ulit na ipinakikita sa paglipas ng panahon.

Ang pagiging konsistente ay hindi isang pahayag.

Ang pagiging konsistente ay paulit-ulit na pagtutugma ng mga salita, pag-uugali, at mga kinalabasan sa paglipas ng panahon.

Ang karakter ay isa sa pinakamahahalagang kasangkapan sa pagkatuto ng sangkatauhan dahil inilalantad ng paulit-ulit na

pag-uugali ang madalas itinatago ng mga salita, imahe, reputasyon, at paglalahad.

Mahalaga ito dahil madalas mas marami ang inilalantad ng paulit-ulit na pag-uugali kaysa sa mga nakahiwalay na sandali.

ANO ANG IPINAKIKITA

Ipinakikita na ng kapaligiran ng mundo sa sangkatauhan kung paano ito kumikilos.

Ang problema ay hindi palaging walang ipinakikita.

Ang problema ay hindi wastong naturuan ang mga tao kung paano tanungin, makita, unawain, at matuto mula sa ipinakikita.

Maaaring makita ng mga tao ang mga kasinungalingan.
Maaaring makita ng mga tao ang kontradiksyon.
Maaaring makita ng mga tao ang katahimikan.
Maaaring makita ng mga tao ang pagdepende.
Maaaring makita ng mga tao ang takot.
Maaaring makita ng mga tao na hinuhubog ng pera ang pag-uugali.
Maaaring makita ng mga tao ang mga sistemang nagpoprotekta sa sarili.
Maaaring makita ng mga tao ang midyang umuulit ng mga salaysay.
Maaaring makita ng mga tao ang awtoridad na umiiwas sa ebidensiya.
Maaaring makita ng mga tao ang mga taong sumusunod.
Maaaring makita ng mga tao ang paulit-ulit na mga padrong nagpapatuloy.

Ngunit kung wala ang tamang balangkas ng pagtatanong, maaari pa ring humantong ang mga tao sa maling pag-unawa.

Madalas humahantong ang mga tao sa maling pag-unawa dahil hindi sila wastong naturuan kung paano tanungin, makita, unawain, at matuto mula sa ipinakikita.

Maaaring makita ng mga tao ang ipinakikita ngunit hindi pa rin maunawaan kung ano ang ibig sabihin nito.

Maaari nilang makita ang pag-uugali at tumuon lamang sa mga indibidwal.

Maaari nilang makita ang kontradiksyon at huminto sa galit.

Maaari nilang makita ang mga kasinungalingan at huminto sa pagsisi.

Maaari nilang makita ang mga sistema at huminto sa mababaw na mga paliwanag.

Maaari nilang makita ang paulit-ulit na mga problema at hindi pa maunawaan ang mga mekanismong lumilikha ng mga ito.

Itinuturo ng Karakter at Pagiging Konsistente sa mga tao na tanungin ang ipinakikita sa pamamagitan ng paulit-ulit na pag-uugali.

Hinihiling nito sa mga tao na hindi lamang itanong:

Ano ang nangyari?

Kundi pati:

Ano ang ipinakikita nito?
Anong pag-uugali ang inilalantad?
Anong padron ang inilalantad?
Anong kontradiksyon ang ipinakikita?
Ano ang itinuturo nito tungkol sa kapaligiran ng mundo?
Ano ang maaaring matutuhan ng sangkatauhan mula rito?

Ang mundo ang tunay na paaralan dahil patuloy na ipinakikita ng kapaligiran ng mundo ang pag-uugali, kontradiksyon, pag-uulit, insentibo, katahimikan, pagdepende, awtoridad, takot, at mga bunga.

Hindi matututo ang mga tao mula sa hindi nila nakikita.

Ngunit hindi rin matututo ang mga tao mula sa hindi sila naturuan kung paano tanungin.

MGA SALITA, PAG-UUGALI, AT MGA PADRON

Madalas hinuhusgahan ng mga tao ang sinasabi ng ibang tao.

Ngunit maaaring ilantad ng pag-uugali ang itinatago ng mga salita.

Maaaring isaulo ang mga salita.
Maaaring piliin ang mga salita.
Maaaring ulitin ang mga salita.
Maaaring protektahan ang mga salita.
Maaaring iharap ang mga salita.

Madalas mas mahirap itago ang pag-uugali sa mahabang panahon.

Maaaring sabihin ng impormasyon sa mga tao kung ano ang nangyari.

Maaaring ituro ng pag-uugali sa mga tao kung bakit ito nangyari.

Dapat itanong ng mga tao:

Tumutugma ba ang mga salita sa pag-uugali?
Tumutugma ba ang mga kilos sa mga pahayag?
Tumutugma ba ang mga kinalabasan sa mga pangako?
Nananatili ba ang parehong pag-uugali sa paglipas ng panahon?
Nagbabago ba ang pag-uugali depende sa kung sino ang nanonood?
Nagbabago ba ang pag-uugali depende sa kung sino ang nakikinabang?

Maaaring ilantad ng paulit-ulit na pag-uugali ang mga kontradiksyong hindi kayang ilantad ng mga nakahiwalay na pahayag.

Madalas mas marami ang inilalantad ng mga padron kaysa sa mga pangako.

Madalas mas marami ang inilalantad ng pagiging konsistente kaysa sa reputasyon.

Madalas mas marami ang inilalantad ng pag-uugali kaysa sa mga titulo.

Samakatuwid, kailangang matutuhan ng mga tao na pag-aralan ang mga padron sa halip na mga nakahiwalay na sandali.

HINDI UMIIRAL NANG MAG-ISA ANG PAG-UUGALI

Hindi umiiral nang mag-isa ang pag-uugali.

Naiimpluwensiyahan ng mga tao ang mga tao.
Naiimpluwensiyahan ng mga sistema ang mga tao.
Naiimpluwensiyahan ng mga tao ang mga sistema.
Naiimpluwensiyahan ng mga nasa hustong gulang ang mga bata.
Nagiging mga nasa hustong gulang ang mga bata.
Minamana ng mga susunod na henerasyon ang mga pag-uugali.
Pagkatapos ay tumutulong ang mga susunod na henerasyon na muling likhain ang kapaligiran ng mundo.

Ang bawat paulit-ulit na pag-uugali ay may mga bungang lampas sa indibidwal.

Maaaring maging normal ang isang paulit-ulit na pag-uugali.

Maaaring maging pagmamana ang normalisasyon.

Maaaring maging tinatanggap na realidad ang pagmamana.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang nililikha nito?
Sino ang natututo mula sa pag-uugaling ito?

Sino ang magmamana ng pag-uugaling ito?
Anong kapaligiran ng mundo sa hinaharap ang tutulungan ng pag-uugaling ito na muling likhain?

Itinuturo ng Karakter at Pagiging Konsistente sa mga tao na mag-isip lampas sa indibidwal at magsimulang matuto mula sa mas malawak na kapaligiran.

KARAKTER HIGIT SA REPUTASYON

Madalas tinuturuan ang mga tao na magtiwala sa reputasyon.

Ngunit ang reputasyon ay hindi awtomatikong karakter.

Maaaring likhain ang reputasyon.
Maaaring protektahan ang reputasyon.
Maaaring ulitin ang reputasyon.
Maaaring itaguyod ang reputasyon.
Maaaring manahin ang reputasyon.

Iba ang karakter.

Paulit-ulit na ipinakikita ang karakter sa pamamagitan ng pag-uugali.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang paulit-ulit na ipinakikita?
Ano ang nangyayari kapag may presyur?
Ano ang nangyayari kapag walang nanonood?
Ano ang nangyayari kapag may mapapala?
Ano ang nangyayari kapag may mawawala?
Ano ang nangyayari kapag sumasalungat ang katotohanan sa insentibo?

Madalas nagiging pinakamalinaw ang karakter kapag may mga insentibo.

Ito ang dahilan kung bakit direktang konektado ang Karakter at Pagiging Konsistente sa Insentibo at Pakinabang.

PAGIGING KONSISTENTE SA PAGLIPAS NG PANAHON

Hindi maaaring husgahan ang pagiging konsistente mula sa isang pangyayari lamang.

Kailangang suriin ang pagiging konsistente sa paglipas ng panahon.

Maaaring sabihin ng mga tao na pinahahalagahan nila ang katotohanan.
Maaaring sabihin ng mga tao na pinahahalagahan nila ang pagkatuto.
Maaaring sabihin ng mga tao na pinahahalagahan nila ang pagiging patas.
Maaaring sabihin ng mga tao na pinahahalagahan nila ang pagtatanong.

Ngunit itinatanong ng pagiging konsistente kung paulit-ulit bang sinusuportahan ng pag-uugali ang mga pahayag na iyon.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang ipinakita sa paglipas ng panahon?
Anong mga padron ang naulit?
Anong mga kontradiksyon ang lumitaw?
Anong mga pag-uugali ang nanatiling hindi nagbago?
Anong mga pag-uugali ang nawawala kapag nagbabago ang mga kalagayan?

Madalas nagiging isa sa pinakamalalakas na daan ng ebidensiya ang pagiging konsistente dahil sa huli ay ipinakikita ng mga tao kung ano ang paulit-ulit nilang ginagawa.

Direktang nauugnay ito sa Pamantayan ng Ebidensiya.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng pag-uugali ang inaangkin.

Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente kung nananatiling nakaayon ang pag-uugali nang paulit-ulit sa paglipas ng panahon.

IMAHE LABAN SA KARAKTER

Maaaring maging bihasa ang mga tao sa pamamahala ng imahe.

Ang imahe ang nais ipakita ng mga tao sa iba.

Ang karakter ang paulit-ulit na ipinakikita ng pag-uugali.

Maaaring likhain ang imahe.
Maaaring protektahan ang imahe.
Maaaring ipakita ang imahe.
Maaaring itaguyod ang imahe.
Maaaring gantimpalaan ang imahe.

Ngunit ang imahe ay hindi awtomatikong karakter.

Dapat itanong ng mga tao:

Imahe ba ang nakikita ko?
O pag-uugali ba ang nakikita ko?
Paglalahad ba ang nakikita ko?
O pagiging konsistente ba ang nakikita ko?
Anong pag-uugali ang paulit-ulit na ipinakikita?
Anong pag-uugali ang paulit-ulit na itinatago?
Anong pag-uugali ang lumilitaw kapag inaalis ang presyur?
Anong pag-uugali ang lumilitaw kapag idinaragdag ang presyur?

Maaaring gumugol ang mga tao ng mga taon sa pagprotekta ng isang imahe habang paulit-ulit na ibang bagay ang inilalantad ng kanilang pag-uugali.

MGA TAO, MGA SISTEMA, AT ANG KAPALIGIRAN NG MUNDO

Hindi lamang sa mga indibidwal naaangkop ang Karakter at Pagiging Konsistente.

Naaangkop ito sa lahat ng kumikilos sa loob ng kapaligiran ng mundo.

Naaangkop ito sa:

Mga tao.
Mga guro.
Mga magulang.
Mga paaralan.
Mga pamahalaan.
Midya.
Mga institusyon.
Mga sistema.
Mga organisasyon.
Mga komunidad.
Mga kapaligiran.

Madalas sinusuri ng mga tao kung ano ang sinasabi ng mga ito. Hindi nila wastong sinusuri kung ano ang paulit-ulit na ginagawa ng mga ito.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang paulit-ulit na ipinakikita?
Anong pag-uugali ang paulit-ulit na pinoprotektahan?
Anong pag-uugali ang paulit-ulit na iniiwasan?
Anong pag-uugali ang paulit-ulit na ginagantimpalaan?
Anong pag-uugali ang paulit-ulit na ginagawang normal?
Anong pag-uugali ang paulit-ulit na minamana?
Anong pag-uugali ang ipinakikita sa sangkatauhan bilang isang bagay na dapat matutuhan?

Dapat ilapat ang Karakter at Pagiging Konsistente saanman.

EDUKASYON, MGA GURO, AT KARAKTER

Kailangan ding tanungin ang edukasyon sa pamamagitan ng Karakter at Pagiging Konsistente.

Nagiging mga pinagmumulan ng impormasyon para sa mga bata ang mga guro.

Hindi lamang mula sa impormasyon natututo ang mga bata.

Natututo rin sila mula sa pag-uugali.

Pinagmamasdan ng mga bata:

Kung ano ang ginagawa ng mga nasa hustong gulang.
Kung ano ang ginagawa ng mga guro.
Kung ano ang ginagantimpalaan ng mga sistema.
Kung ano ang iniiwasan ng mga sistema.
Kung ano ang pinoprotektahan ng mga sistema.
Kung ano ang inuulit ng mga sistema.
Kung ano ang ipinakikita ng mga sistema bilang normal.

Hindi ito tungkol sa pag-atake sa mga guro.

Tungkol ito sa pag-unawa sa kapaligirang kanilang ginagalawan.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong mga pag-uugali ang paulit-ulit na nakikita ng mga bata?
Anong mga pag-uugali ang paulit-ulit na ginagantimpalaan sa mga bata?
Anong mga pag-uugali ang paulit-ulit na hindi hinihikayat na tanungin ng mga bata?
Inihahanda ba ang mga bata na ulitin ang kapaligiran ng mundo?
O inihahanda ba ang mga bata na matuto mula rito?

Kung hindi tinuturuan ang mga bata kung paano tanungin ang pag-uugali, kontradiksyon, insentibo, katahimikan, at paulit-ulit na mga padron, maaari nilang manahin ang parehong kapaligiran ng mundo nang hindi nauunawaan kung ano ang ipinakikita sa kanila.

BAKIT MAHALAGA ANG KARAKTER AT PAGIGING KONSISTENTE

Mahalaga ang Karakter at Pagiging Konsistente dahil hindi wastong mauunawaan ng mga tao ang kapaligiran ng mundo hangga't hindi nila nauunawaan ang paulit-ulit na pag-uugali. Ang layunin ay hindi makulong sa galit, pagsisi, takot, o walang katapusang pagsalungat.

Ang layunin ay matuto mula sa ipinakikita na ng kapaligiran ng mundo.

Ang kapaligiran ng mundo mismo ay nagiging isang kapaligirang pang-edukasyon.

Nagiging aral ang pag-uugali.
Nagiging aral ang kontradiksyon.
Nagiging aral ang pag-uulit.
Nagiging guro ang kapaligiran mismo.

Sumusulong ang kamalayan ng tao kapag humihinto ang mga tao sa pagtugon lamang sa ipinakikita at nagsisimulang matuto mula rito.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung ano ang gumagantimpala sa pag-uugali.

Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente:

Paulit-ulit bang tumutugma ang pag-uugali sa inaangkin?

Ano ang ipinakikita ng pag-uugali?
Ano ang itinuturo ng kontradiksyon?
Ano ang inilalantad ng paulit-ulit na padron?
Ano ang maaaring matutuhan ng sangkatauhan mula sa ipinakikita?

Ganito nagsisimulang lumampas ang mga tao sa mga nakahiwalay na sandali.

Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang mga padron.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang mga kontradiksyon.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang pagiging konsistente.
Ganito nagsisimulang matuto ang mga tao mula sa ipinakikita na ng kapaligiran ng mundo.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa paniniwala tungo sa pagsusuri.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagsusuri tungo sa pagkakita.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkakita tungo sa pag-unawa.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pag-unawa tungo sa pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkatuto tungo sa malayang pag-iisip.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng kapaligiran ng mundo tungo sa pagiging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

KARAKTER SA PAGLIPAS NG PANAHON

Ipinaliwanag ng unang bahagi ng seksiyong ito na ang Karakter at Pagiging Konsistente ay hindi tungkol sa mga nakahiwalay na sandali.

Tungkol ito sa pag-unawa sa paulit-ulit na pag-uugali sa paglipas ng panahon.

Lumilipat ngayon ang bahaging ito sa kung paano kumikilos ang Karakter at Pagiging Konsistente sa paglipas ng panahon.

Hindi palaging agad na inilalantad ng mga tao ang kanilang karakter.

Madalas inilalantad ito ng pag-uugali sa paglipas ng panahon.

Maaaring magsabi ang isang tao ng isang bagay ngunit paulit-ulit na gawin ang iba.

Maaaring angkinin ng isang sistema ang isang layunin ngunit paulit-ulit na lumikha ng ibang mga kinalabasan.

Maaaring angkinin ng isang organisasyon ang pagiging neutral ngunit paulit-ulit na protektahan ang ilang mga pag-uugali.

Maaaring angkinin ng isang institusyon ang pagiging patas ngunit paulit-ulit na iwasan ang mahihirap na tanong.

Maaaring angkinin ng isang tungkulin ang pananagutan ngunit paulit-ulit itong nagbubunga ng pagtalima.
Tinutulungan ng karakter sa paglipas ng panahon ang mga tao na makita ang mga padrong maaaring itago ng mga nakahiwalay na sandali.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang paulit-ulit na ipinakita?
Anong mga kinalabasan ang paulit-ulit na nalikha?
Anong mga padron ang patuloy na lumilitaw?
Anong mga kontradiksyon ang patuloy na lumilitaw?

Anong pag-uugali ang nananatiling hindi nagbabago?
Anong pag-uugali ang nagbabago depende sa mga kalagayan?
Anong pag-uugali ang nagbabago depende sa kung sino ang nanonood?

Madalas mas tumpak na inilalantad ng mga padron sa paglipas ng panahon ang karakter kaysa sa mga pahayag lamang.

KONTRADIKSYON AT PAG-UUGALI NG TAO

Maaaring maging isa sa pinakamalalakas na daan tungo sa pag-unawa sa karakter ang kontradiksyon.

Maaaring sabihin ng mga tao na pinahahalagahan nila ang katotohanan habang iniiwasan ang mahihirap na katotohanan.

Maaaring sabihin ng mga tao na pinahahalagahan nila ang pagtatanong habang hindi hinihikayat ang mga tanong.

Maaaring sabihin ng mga tao na pinahahalagahan nila ang pagkatuto habang pinoprotektahan ang pag-uulit.
Maaaring sabihin ng mga tao na pinahahalagahan nila ang pagiging patas habang paulit-ulit na lumilikha ng hindi patas na mga kinalabasan.

Maaaring sabihin ng mga tao na pinahahalagahan nila ang malayang pag-iisip habang ginagantimpalaan ang pakikiayon.

Dapat itanong ng mga tao:

Saan naghihiwalay ang mga salita at pag-uugali?
Anong mga kontradiksyon ang paulit-ulit na lumilitaw?
Anong mga padron ang nagpapatuloy sa kabila ng kontradiksyon?
Sino ang nakikinabang sa pagpapatuloy ng kontradiksyon?
Anong mga insentibo ang nagpoprotekta sa kontradiksyon?

Ang kontradiksyon ay hindi awtomatikong patunay ng masamang layunin.

Ngunit kailangang tanungin ang paulit-ulit na kontradiksyon.

Maaaring ilantad ng paulit-ulit na kontradiksyon ang mga mekanismong kumikilos sa likod ng nakikita.

IPINAKIKITA NA NG KAPALIGIRAN NG MUNDO ANG SARILI NITO SA SANGKATAUHAN

Ipinakikita na ng kapaligiran ng mundo sa sangkatauhan kung paano ito kumikilos.

Ang problema ay hindi palaging walang ipinakikita.
Ang problema ay hindi wastong naturuan ang sangkatauhan kung paano matuto mula sa ipinakikita.

Maaaring makita ng mga tao ang kontradiksyon at huminto sa pagsisi.
Maaaring makita ng mga tao ang mga kasinungalingan at huminto sa galit.
Maaaring makita ng mga tao ang mga sistema at huminto sa mababaw na mga paliwanag.
Maaaring makita ng mga tao ang paulit-ulit na mga problema at huminto sa pagkabigo.
Maaaring makita ng mga tao ang paulit-ulit na mga pag-uugali at huminto sa emosyonal na reaksyon.
Maaaring makita ng mga tao ang mga nakikitang pangyayari at hindi pa rin maunawaan ang mga mekanismong lumilikha ng mga ito.

Madalas humahantong ang mga tao sa maling pag-unawa dahil wala pa silang sapat na kaalaman, pag-unawa, o kakayahan sa pagtatanong.

Maaaring makita ng mga tao:

Isang pangyayari.
Isang tao.
Isang sistema.
Isang kasinungalingan.
Isang kontradiksyon.
Isang kinalabasan.

Pagkatapos ay huminto roon.
Itinuturo ng Karakter at Pagiging Konsistente sa mga tao na magpatuloy.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang inilalantad nito?
Anong mekanismo ang ipinakikita nito?
Anong paulit-ulit na padron ang ipinakikita nito?
Anong kontradiksyon ang ipinakikita nito?
Ano ang maaaring matutuhan ng sangkatauhan mula rito?

Ang layunin ay hindi walang katapusang pagtatanong.

Ang layunin ay pag-unawa.

REAKSYON LABAN SA PAGKATUTO

Isa sa pinakamalalaking limitasyon sa Pagsulong ng Sangkatauhan ay ang madalas na pagtugon ng mga tao sa ipinakikita sa halip na matuto mula rito.

Maaaring pigilan ng reaksyon ang pagsulong.

Nagagalit ang mga tao.
Natatakot ang mga tao.
Pumipili ng panig ang mga tao.
Ipinagtatanggol ng mga tao ang mga posisyon.
Inaatake ng mga tao ang mga posisyon.
Nakukulong ang mga tao sa loob ng mga salaysay.

Maaaring gumugol ang mga tao ng napakalaking enerhiya sa pagtugon nang hindi nauunawaan kung ano ang kanilang tinutugunan.
Itinuturo ng Karakter at Pagiging Konsistente sa mga tao na lampasan ang reaksyon.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang ipinakikita nito?
Ano ang itinuturo nito?
Anong pag-uugali ang inilalantad?
Anong paulit-ulit na padron ang inilalantad?
Anong mekanismo ang kumikilos?
Ano ang maaaring matutuhan ng sangkatauhan mula rito?

Ang hantungan ay hindi reaksyon.

Ang hantungan ay pag-unawa.

PILING KARAKTER AT PILING PAG-IISIP

Hindi palaging pare-pareho ang pag-uugali ng mga tao.

Maaaring mag-iba ang pag-uugali ng mga tao depende sa:

Pera.
Katayuan.
Madla.
Awtoridad.
Pagsang-ayon.
Kasikatan.
Takot.
Pakinabang.
Pagkawala.

Maaaring magmukhang nagsasabi ng totoo ang mga tao sa isang kapaligiran at iwasan ang katotohanan sa iba.

Maaaring tanungin ng mga tao ang isang paksa habang pinoprotektahan ang iba.

Maaaring hamunin ng mga tao ang isang sistema habang ipinagtatanggol ang iba.

Maaaring piliing ilapat ng mga tao ang mga prinsipyo.

Dapat itanong ng mga tao:

Nananatili bang pareho ang pag-uugaling ito saanman?
O lumilitaw lamang ba ito sa ilang kalagayan?
Ano ang nagbabago kapag lumilitaw ang mga insentibo?
Ano ang nagbabago kapag lumilitaw ang presyur?

Ano ang nagbabago kapag may mahalagang bagay na nanganganib?

Madalas nagiging pinakamalinaw ang karakter kapag nagbabanggaan ang mga insentibo at presyur.

KATAHIMIKAN, PAKIKILAHOK, AT PAULIT-ULIT NA PAG-UUGALI

Hindi lamang sa pagkilos inilalantad ang karakter.

Maaari ring ilantad ng katahimikan ang karakter.

Maaaring maging pag-uugali ang katahimikan.
Maaaring maging proteksiyon ang katahimikan.
Maaaring maging pakikilahok ang katahimikan.

Dapat itanong ng mga tao:
Sino ang nananatiling tahimik?
Ano ang pinoprotektahan?
Anong paulit-ulit na pag-uugali ang pinahihintulutang magpatuloy?
Anong katotohanan ang iniiwasan?
Anong kontradiksyon ang hindi pinapansin?

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil binabantaan ng pagsasalita ang kanilang pinagsasaligan.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil binabantaan ng pagsasalita ang kanilang posisyon.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil binabantaan ng pagsasalita ang pagkabilang.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil binabantaan ng pagsasalita ang pagsang-ayon.

Samakatuwid, kabilang sa karakter ang paulit-ulit na pinipiling huwag gawin ng mga tao.

PAG-UUGALI, IMPLUWENSIYA, AT MGA SUSUNOD NA HENERASYON

Hindi umiiral nang mag-isa ang pag-uugali.

Naiimpluwensiyahan ng mga tao ang mga tao.
Naiimpluwensiyahan ng mga sistema ang mga tao.
Naiimpluwensiyahan ng mga tao ang mga sistema.
Naiimpluwensiyahan ng mga nasa hustong gulang ang mga bata.
Nagiging mga nasa hustong gulang ang mga bata.
Minamana ng mga susunod na henerasyon ang mga pag-uugali.
Pagkatapos ay tumutulong ang mga susunod na henerasyon na muling likhain ang kapaligiran ng mundo.

Ang bawat paulit-ulit na pag-uugali ay may mga bungang lampas sa indibidwal.

Maaaring isipin ng mga tao na gumagawa lamang sila ng maliit na pasya.

Ngunit maaaring muling likhain ng milyun-milyong paulit-ulit na pag-uugali ang isang buong kapaligiran ng mundo.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang naiaambag ko?
Anong pag-uugali ang tinutulungan kong gawing normal?

Anong pag-uugali ang mamanahin ng mga susunod na henerasyon?
Anong kapaligiran ng mundo ang tutulungan ng pag-uugaling ito na muling likhain?

EDUKASYON, MGA GURO, AT KARAKTER

Kailangan ding suriin ang edukasyon sa pamamagitan ng Karakter at Pagiging Konsistente.

Hindi lamang impormasyon ang minamana ng mga bata.

Minamana ng mga bata ang pag-uugali.

Pinagmamasdan ng mga bata:
Kung paano kumikilos ang mga nasa hustong gulang.
Kung paano kumikilos ang mga guro.
Kung paano kumikilos ang awtoridad.
Kung paano kumikilos ang mga sistema.
Kung paano tumutugon ang mga tao.
Kung paano nananatiling tahimik ang mga tao.
Kung paano nagtatanong ang mga tao.
Kung paano iniiwasan ng mga tao ang pagtatanong.

Unti-unting maaaring manahin ng mga bata mismo ang mga pag-uugaling iyon.

Hindi ito tungkol sa pag-atake sa mga guro.

Tungkol ito sa pag-unawa sa kapaligirang humuhubog sa kanila.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong mga pag-uugali ang paulit-ulit na nakikita ng mga bata?

Anong mga pag-uugali ang paulit-ulit na minamana ng mga bata?
Anong mga pag-uugali ang paulit-ulit na ginagantimpalaan sa mga bata?
Anong mga pag-uugali ang paulit-ulit na hindi hinihikayat na tanungin ng mga bata?

Hindi wastong mapapabuti ang edukasyon kung nananatiling hindi nakikita ang paulit-ulit na pag-uugali.

KAMALAYAN NG TAO AT PAGKATUTO MULA SA KAPALIGIRAN NG MUNDO

Isa sa pinakamalalaking nawawalang landas sa Pagsulong ng Sangkatauhan ay ang pagkatuto mula sa nakikita na.
Patuloy na ipinakikita sa sangkatauhan ang:

Kontradiksyon.
Pagdepende.
Katahimikan.
Awtoridad.
Takot.
Pagsunod.
Normalisasyon.
Mga insentibo.
Pag-uulit.
Pag-uugali.

Ngunit hindi wastong naturuan ang sangkatauhan kung paano matuto mula sa mga mekanismong ito.

Madalas naghihintay ang mga tao na turuan sila kahit nakatayo na sila sa loob ng pinakamalaking umiiral na kapaligiran ng pagkatuto.

Ang kapaligiran ng mundo mismo ang aral.

Ang kapaligiran ng mundo mismo ang ebidensiya.

Ang kapaligiran ng mundo mismo ang pagkakataong matuto.

Ang kapaligiran ng mundo mismo ang guro.

Sumusulong ang kamalayan ng tao kapag humihinto ang mga tao sa pagtugon lamang sa ipinakikita at nagsisimulang matuto mula rito.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:
Ano ang ipinakikita nito?
Ano ang itinuturo nito?
Ano ang maaaring matutuhan ng sangkatauhan mula rito?
Anong paulit-ulit na padron ang inilalantad?
Anong pag-uugali ang inilalantad?
Anong kapaligiran ng mundo ang muling nililikha?

Kapag natututo ang mga tao na itanong ang mga tanong na ito, nagsisimula silang lumipat mula sa reaksyon patungo sa pag-unawa.

KARAKTER AT PAGSULONG NG SANGKATAUHAN

Ang Karakter at Pagiging Konsistente ay bahagi ng Nawawalang Landas tungo sa Pagsulong ng Sangkatauhan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nananatiling hindi nakikita ang paulit-ulit na mga kontradiksyon.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nagsasabi ang mga tao ng isang bagay at paulit-ulit na gumagawa ng iba.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nagiging mas mahalaga ang imahe kaysa pag-uugali.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nagiging mas mahalaga ang reputasyon kaysa pagiging konsistente.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nananatiling normal ang dobleng pamantayan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang paulit-ulit na dinadaig ng mga insentibo ang mga prinsipyo.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang minamana ang paulit-ulit na mga pag-uugali nang walang pagsusuri.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang minamana ng mga bata ang mga pag-uugali nang hindi tinuturuan kung paano tanungin ang mga ito.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang tumutugon lamang ang mga tao sa ipinakikita sa halip na matuto mula rito.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung ano ang gumagantimpala at nagpoprotekta sa pag-uugali.

Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente:

Paulit-ulit bang tumutugma ang pag-uugali sa inaangkin?
Ano ang ipinakikita ng pag-uugali?
Ano ang itinuturo ng kontradiksyon?
Ano ang inilalantad ng paulit-ulit na padron?
Ano ang maaaring matutuhan ng sangkatauhan mula sa ipinakikita?

Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang mga padron.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang mga kontradiksyon.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang pagiging konsistente.
Ganito nagsisimulang matuto ang mga tao mula sa ipinakikita na ng kapaligiran ng mundo.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa paniniwala tungo sa pagsusuri.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagsusuri tungo sa pagkakita.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkakita tungo sa pag-unawa.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pag-unawa tungo sa pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkatuto tungo sa malayang pag-iisip.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng kapaligiran ng mundo tungo sa pagiging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

SEKSIYON 5 - PAHINTULOT NA MAGTANONG

ANO TALAGA ANG PAHINTULOT NA MAGTANONG

Itinatag ng Seksiyon 1 na kailangang matutong makita ng mga tao ang kapaligiran ng mundo sa halip na maging mga produkto lamang nito.

Itinatag ng Seksiyon 2 na kailangang suriin ng mga tao kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatag ng Seksiyon 3 na kailangang maunawaan ng mga tao kung anong mga insentibo ang gumagantimpala, nagpoprotekta, at nagpapaulit ng pag-uugali.

Itinatag ng Seksiyon 4 na kailangang matuto ang mga tao mula sa ipinakikita na sa sangkatauhan ng paulit-ulit na pag-uugali.

Lumilipat ngayon ang Seksiyon 5 sa Pahintulot na Magtanong.

Umiiral ang Pahintulot na Magtanong dahil hinuhubog ang mga tao ng mga kapaligirang nagtuturo sa kanilang tumanggap, sumunod, umulit, tumalima, at manatiling tahimik, at hindi sila tinuturuan kung paano ito tanungin.

Tinuturuan ang mga tao kung ano ang iisipin nang hindi tinuturuan kung paano wastong tanungin ang mismong pag-iisip.

Tinuturuan ang mga tao kung ano ang paniniwalaan at hindi sila tinuturuan kung paano nabuo ang paniniwala.

Tinuturuan ang mga tao kung ano ang uulitin at hindi sila tinuturuan kung paano suriin ang inuulit.

Tinuturuan ang mga tao kung sino ang pagkakatiwalaan at hindi sila tinuturuan kung paano tanungin ang pagtitiwala.

Tinuturuan ang mga tao kung aling awtoridad ang tatanggapin at hindi sila tinuturuan kung paano tanungin ang awtoridad.

Tinuturuan ang mga tao kung paano gumana sa loob ng mga sistema at hindi sila tinuturuan kung paano tanungin ang mga sistema.

Lumilikha ito ng isa sa pinakamalalaking hadlang sa Pagsulong ng Sangkatauhan.

Maaaring magsimulang maramdaman ng mga tao na nangangailangan ng pahintulot ang pagtatanong.

Pahintulot mula sa awtoridad.
Pahintulot mula sa mga sistema.
Pahintulot mula sa mga guro.
Pahintulot mula sa mga magulang.
Pahintulot mula sa mga employer.
Pahintulot mula sa pamahalaan.
Pahintulot mula sa midya.
Pahintulot mula sa mga eksperto.
Pahintulot mula sa mga grupo.
Pahintulot mula sa kasikatan.
Pahintulot mula sa panlipunang pagtanggap.
Pahintulot mula sa kapaligiran ng mundong nakapaligid sa kanila.

Itinuturo ng Pahintulot na Magtanong sa mga tao na itanong:

Pinahihintulutan ba akong tanungin ito?
Sino ang nagturo sa akin na kailangan ko ng pahintulot?
Ano ang kinatatakutan kong mangyari kung magtatanong ako?

Sino ang nakikinabang kung hindi ako magtatanong?
Anong pag-uugali ang pinoprotektahan kapag hindi hinihikayat ang pagtatanong?
Anong kapaligiran ng mundo ang muling nililikha kapag naghihintay ang mga tao ng pahintulot na magtanong?

Ang Pahintulot na Magtanong ay hindi lamang tungkol sa pagtatanong.

Tungkol ito sa pag-unawa kung bakit pinipigilan ng mga tao ang sarili nilang magtanong sa simula pa lamang.

Itinuturo rin ng Pahintulot na Magtanong sa mga tao na tanungin ang mismong pahintulot.

PAGKOKONDISYON AT MGA ESTRUKTURA NG PAHINTULOT SA BUONG BUHAY

Madalas nakokondisyon ang mga tao na humingi ng pahintulot sa buong buhay nila.

Maaaring humingi ng pahintulot ang mga bata sa mga nasa hustong gulang.
Maaaring humingi ng pahintulot ang mga mag-aaral sa mga guro.
Maaaring humingi ng pahintulot ang mga empleyado sa mga employer.
Maaaring humingi ng pahintulot ang mga tao sa mga sistema.
Maaaring humingi ng pahintulot ang mga tao sa mga grupo.

Maaaring humingi ng pahintulot ang mga tao sa awtoridad.
Maaaring humingi ng pahintulot ang mga tao sa lipunan mismo.

Sa paglipas ng panahon, maaaring maging normal ang pag-uugaling ito.

Unti-unting maaaring huminto ang mga tao sa pagtitiwala sa sarili nilang mga obserbasyon.

Unti-unting maaaring huminto ang mga tao sa pagtitiwala sa sarili nilang kakayahang matuto.

Unti-unting maaaring huminto ang mga tao sa pagtatanong sa ipinakikita.

Maaaring masanay ang mga tao sa paghahanap ng pahintulot hanggang sa hindi na nila mapansing ginagawa nila ito.

Sa kalaunan, maaaring maging hindi nakikita ang mga estruktura ng pahintulot.

Maaaring hindi na mapagtanto ng mga tao na kumikilos sila sa loob ng mga ito.

Dapat itanong ng mga tao:

Sino ang nagturo sa akin na humingi ng pahintulot?
Kailan ako nagsimulang humingi ng pahintulot?
Anong mga estruktura ng pahintulot ang minana ko?
Nagtitiwala ba ako sa sarili kong kakayahang matuto?
O naghihintay ba ako ng pagsang-ayon bago ako matuto?

PAGHIHINTAY NG PAHINTULOT NA MATUTO

Madalas naghihintay ang mga tao na turuan sila kahit nakatayo na sila sa loob ng pinakamalaking umiiral na kapaligiran ng pagkatuto.

Ipinakikita na ng kapaligiran ng mundo ang pag-uugali, kontradiksyon, pag-uulit, pagdepende, katahimikan, awtoridad, insentibo, takot, bunga, at paulit-ulit na mga padron.

Ngunit maaari pa ring maghintay ang mga tao na sabihin ng iba kung ano ang mahalaga.

Maaaring hintayin nilang aprubahan ito ng awtoridad.

Maaaring hintayin nilang ipakita ito ng midya.

Maaaring hintayin nilang ipaliwanag ito ng mga eksperto.
Maaaring hintayin nilang ituro ito ng mga guro.
Maaaring hintayin nilang tanggapin ito ng mga grupo.
Maaaring hintayin nila ang kasikatan bago nila ito suriin.
Maaaring hintayin nila ang pahintulot bago sila matuto.

Madalas naghihintay ang sangkatauhan ng pahintulot na matuto mula sa mundong nakikita na.

Ibig sabihin nito, maaaring mabuhay ang mga tao sa loob ng kapaligiran ng mundo nang hindi natututo mula rito.

Maaari nilang makita ang ipinakikita at hindi pa rin ito tanungin.

Maaari nilang makita ang kontradiksyon at maghintay pa rin na ibang tao ang magpaliwanag nito.

Maaari nilang makita ang paulit-ulit na pag-uugali at maghintay pa rin na ibang tao ang mag-apruba sa pagtatanong dito.

Maaari nilang makita ang mga sistemang umuulit sa parehong mga padron at maghintay pa rin na ibang tao ang magsabing mahalaga ito.

Dapat itanong ng mga tao:

Natututo ba ako mula sa kapaligiran ng mundo?
O naghihintay ba ako ng pahintulot na matuto mula rito?
Tinatanong ko ba ang ipinakikita?
O naghihintay ba ako na ibang tao ang unang magtanong dito?
Ginagamit ko ba ang sarili kong isip?

O naghihintay ba ako na ibang pinagmumulan ang magpasya kung ano ang karapat-dapat sa aking pansin?

Ang mundo ang tunay na paaralan.

Ngunit hindi matututo ang mga tao mula sa mundo kung naghihintay sila ng pahintulot na tanungin ito.

AWTORIDAD, PAGSANG-AYON, AT IPINAUBAYANG PAG-IISIP

Tinuturuan ang mga tao na magtiwala sa awtoridad nang hindi wastong tinuturuan kung paano tanungin ang awtoridad.

Tinuturuan silang magtiwala sa mga titulo.
Tinuturuan silang magtiwala sa mga tungkulin.
Tinuturuan silang magtiwala sa mga posisyon.
Tinuturuan silang magtiwala sa mga sistema.
Tinuturuan silang magtiwala sa mga opisyal na pahayag.

Tinuturuan silang magtiwala sa mga aprubadong pinagmumulan. Tinuturuan silang magtiwala sa ipinakikita bilang katanggap-tanggap.

Maaari itong lumikha ng ipinaubayang pag-iisip.

Nangyayari ang ipinaubayang pag-iisip kapag hinahayaan ng mga tao ang ibang tao, tungkulin, sistema, pinagmumulan, grupo, o awtoridad na magpasya kung ano ang pinahihintulutan silang tanungin, paniwalaan, tanggapin, ulitin, o tanggihan.

Maaaring isipin ng mga tao na malaya silang nag-iisip habang nag-iisip pa rin sila sa loob ng mga hangganang nilikha ng iba.

Maaaring tanungin nila ang isang bagay habang hindi natatanong ang mas malawak na balangkas.

Maaaring tanggihan nila ang isang awtoridad habang tinatanggap ang isa pa.

Maaaring iwan nila ang isang salaysay at pumasok sa isa pa.

Maaaring huminto sila sa isang konklusyon dahil inaprubahan ito ng isang taong pinagkakatiwalaan na nila.

Itinuturo ng Pahintulot na Magtanong sa mga tao na itanong:

Nag-iisip ba ako para sa sarili ko?
O hinahayaan ko ba ang ibang pinagmumulan na mag-isip para sa akin?
Tinatanong ko ba ang mismong balangkas?
O nagtatanong lamang ba ako sa loob ng balangkas na ibinigay sa akin?

Nagtitiwala ba ako sa ebidensiya?
O nagtitiwala ba ako sa pagsang-ayon?
Sinusundan ko ba ang pag-unawa?
O sinusundan ko ba ang awtoridad?

Hindi malilinang ang malayang pag-iisip kung ipinapasa ng mga tao sa iba ang pagtatanong.

TAKOT, PAGKABILANG, AT PAKIKIBAGAY

Madalas pinipigilan ng mga tao ang sarili nilang magtanong dahil maaaring banta ng pagtatanong ang pagkabilang.

Maaaring matakot silang tanggihan.

Maaaring matakot silang punahin.
Maaaring matakot silang pagtawanan.
Maaaring matakot silang ihiwalay.
Maaaring matakot silang mawalan ng pagsang-ayon.
Maaaring matakot silang mawalan ng katayuan.
Maaaring matakot silang mawalan ng trabaho.
Maaaring matakot silang mawalan ng mga relasyon.
Maaaring matakot silang tumayong mag-isa.

Maaaring maging mas malakas ang pagkabilang kaysa pagtatanong.

Maaaring maging mas malakas ang pagsang-ayon kaysa katotohanan.

Maaaring maging mas malakas ang takot kaysa pag-unawa.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil gusto nilang makibagay.

Maaaring ulitin ng mga tao ang inuulit ng iba dahil gusto nilang mapabilang.

Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang ipinagtatanggol ng iba dahil natatakot silang ihiwalay.

Maaaring iwasan ng mga tao ang pagtatanong dahil ayaw nilang magmukhang naiiba.

Maaaring sundin ng mga tao ang pag-uugali ng iba bago nila maunawaan kung ano ang kanilang sinusundan.

Direkta itong konektado sa Insentibo at Pakinabang.

Maaaring hindi lamang iwasan ng mga tao ang pagtatanong dahil naniniwala silang totoo ang isang bagay.

Maaari nilang iwasan ang pagtatanong dahil binabantaan nito ang kanilang pinagsasaligan, kinabibilangan, o kinatatakutang mawala.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang kinatatakutan kong mawala kung tatanungin ko ito?
Nananatili ba akong tahimik dahil nauunawaan ko?
O nananatili ba akong tahimik dahil natatakot akong ihiwalay?
Sumasang-ayon ba ako dahil sinuri ko ito?
O sumasang-ayon ba ako dahil gusto kong mapabilang?
Inuulit ko ba ito dahil totoo ito?
O inuulit ko ba ito dahil inuulit ito ng iba?

Itinuturo ng Pahintulot na Magtanong sa mga tao na paghiwalayin ang katotohanan mula sa pagkabilang.

PAGSUNOD, PAKIKIAYON, AT PANLIPUNANG PAGTANGGAP

Madalas ginagantimpalaan ng mga kapaligiran ng tao ang pagsunod.

Maaaring gantimpalaan ang mga tao dahil sa pagsang-ayon.
Maaaring gantimpalaan ang mga tao dahil sa pag-uulit.
Maaaring gantimpalaan ang mga tao dahil sa pagsunod.
Maaaring gantimpalaan ang mga tao dahil sa pananatili sa loob ng mga katanggap-tanggap na hangganan.
Maaaring gantimpalaan ang mga tao dahil sa hindi pagtatanong sa tinatanggap ng iba.

Maaaring maging normal ang pakikiayon.

Maaaring manahin ang normalisasyon.

Maaaring maging tinatanggap na realidad ang minanang pag-uugali.

Pagkatapos ay maaaring mapagkamalan ng mga tao ang panlipunang pagtanggap bilang katotohanan.

Maaaring paniwalaan nilang tama ang isang bagay dahil maraming tao ang tumatanggap dito.

Maaaring paniwalaan nilang ligtas ang isang bagay dahil maraming tao ang sumusunod dito.

Maaaring paniwalaan nilang mali itong tanungin dahil kakaunti ang nagtatanong dito.

Maaaring paniwalaan nilang hindi mahalaga ang isang bagay dahil hindi ito nabigyan ng pagsang-ayon, abot, katayuan, o kasikatan.

Maaari ring matakot ang mga tao na maging naiiba.

Maaaring matakot silang tumayong hiwalay.
Maaaring matakot silang hindi makibagay.
Maaaring matakot silang magmukhang mali.
Maaaring matakot silang mag-isa.

Dapat itanong ng mga tao:

Sumusunod ba ako dahil nauunawaan ko?
O sumusunod ba ako dahil sumusunod ang iba?
Tinatanggap ko ba dahil sinusuportahan ito ng ebidensiya?
O tinatanggap ko ba dahil tanggap ito sa lipunan?
Iniiwasan ko ba ang pagtatanong dahil sinuri ko na ito?

O dahil ang pagtatanong dito ay magpapabukod sa akin?

Ang pagsunod ay hindi pag-unawa.

Ang pakikiayon ay hindi katotohanan.

Ang panlipunang pagtanggap ay hindi ebidensiya.

Maaaring maging isa sa pinakamalalaking mekanismong nagpapahintulot sa paulit-ulit na mga problema ng mundo na magpatuloy ang mga estruktura ng pahintulot.

Mahalaga ang Pahintulot na Magtanong dahil hindi maaaring maging malayang mag-isip ang mga tao habang umaasa sila sa panlipunang pagsang-ayon upang magpasya kung ano ang maaaring tanungin.

MGA BATA, EDUKASYON, AT PAGKAWALA NG KAKAYAHANG MAGTANONG

Likas na nagtatanong ang mga bata.

Madalas gusto nilang malaman kung bakit.

Itinatanong nila kung bakit nangyayari ang mga bagay.
Itinatanong nila kung bakit kumikilos ang mga tao sa ilang paraan.
Itinatanong nila kung bakit umiiral ang mga tuntunin.
Itinatanong nila kung bakit nagsasabi ang mga nasa hustong gulang ng isang bagay at gumagawa ng iba.

Nagtatanong sila dahil sinusubukan nilang makaunawa.

Ngunit unti-unting maaaring sanayin ng kapaligiran ng mundo ang mga bata na lumayo sa pagtatanong.

Maaaring turuan ang mga bata na manahimik.
Maaaring turuan ang mga bata na tumanggap.

Maaaring turuan ang mga bata na umulit.
Maaaring turuan ang mga bata na sumunod.
Maaaring turuan ang mga bata na tumigil sa pagtatanong kung bakit.
Maaaring turuan ang mga bata na bastos ang pagtatanong.
Maaaring turuan ang mga bata na mali ang pagtatanong sa

awtoridad.
Maaaring turuan ang mga bata na mas mahalaga ang mga tamang sagot kaysa mas mahuhusay na tanong.
Maaaring turuan ang mga bata na mas mahalaga ang pagsang-ayon kaysa pag-unawa.

Maaari pa ngang tawaging mahirap, magulo, problematiko, o manggugulo ang mga bata dahil lamang nagtatanong sila ng mga tanong na humahamon sa tinatanggap na mga hangganan.

Madalas mas ginagantimpalaan ng edukasyon ang mga sagot kaysa pagtatanong.

Madalas mas ginagantimpalaan nito ang pag-uulit kaysa pagsusuri.

Madalas mas ginagantimpalaan nito ang pagkamasunurin kaysa malayang pag-iisip.

Madalas nitong inihahanda ang mga bata na gumana sa loob ng kapaligiran ng mundo nang hindi tinuturuan kung paano ito wastong tanungin.

Ito ang dahilan kung bakit kritikal ang Pahintulot na Magtanong para sa edukasyon.

Kung mawala sa mga bata ang kakayahang magtanong, maaari nilang manahin ang kapaligiran ng mundo nang hindi nauunawaan kung ano ang humuhubog dito.

Kung hindi tinuturuan ang mga bata kung paano magtanong nang ligtas at wasto, maaari silang maging mga produkto ng parehong paulit-ulit na mga padrong kinamulatan nila.

Dapat itanong ng mga tao:

Tinuturuan ba ang mga bata kung paano magtanong?
O tinuturuan lamang ba sila kung paano sumagot?
Tinuturuan ba ang mga bata kung paano magsuri?
O tinuturuan lamang ba sila kung paano umulit?
Tinuturuan ba ang mga bata kung paano matuto mula sa kapaligiran ng mundo?
O inihahanda ba silang gumana sa loob nito?

Kailangan ng mga bata ng pahintulot na magtanong dahil ang pagtatanong ay isa sa mga daan tungo sa pagkakita, pag-unawa, pagkatuto, at malayang pag-iisip.

BAKIT MAHALAGA ANG PAHINTULOT NA MAGTANONG

Mahalaga ang Pahintulot na Magtanong dahil hindi matututo ang mga tao mula sa mundong hindi nila nararamdamang pinahihintulutan silang tanungin.

Maaaring maging mga sikolohikal na hangganang hindi na nakikita ng mga tao ang mga hindi nakikitang estruktura ng pahintulot.

Maaaring malaya ang mga tao sa pisikal ngunit sa isip ay kumikilos pa rin sa loob ng mga hangganang minana nila.

Maaaring gugulin ng mga tao ang buong buhay nila na naghihintay na ibang tao ang lutasin ang mga problemang sila mismo ay may ambag.

Maaari silang maghintay sa mga lider.
Maaari silang maghintay sa mga sistema.
Maaari silang maghintay sa mga eksperto.

Maaari silang maghintay sa awtoridad.
Maaari silang maghintay na ibang tao ang kumilos.

Hindi maaaring maging malayang mag-isip ang sangkatauhan habang naghihintay ng pahintulot na mag-isip nang malaya.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang naghihintay ang mga tao ng pahintulot na maging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung ano ang gumagantimpala at nagpoprotekta sa pag-uugali.

Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente kung paulit-ulit bang tumutugma ang pag-uugali sa inaangkin.

Itinatanong ng Pahintulot na Magtanong:

Sino o ano ang nagpaniniwala sa mga tao na nangangailangan ng pahintulot ang pagtatanong?
Ano ang nangyayari kapag nagtatanong ang mga tao?
Ano ang nangyayari kapag hindi nagtatanong ang mga tao?
Anong pag-uugali ang pinoprotektahan kapag hindi hinihikayat ang pagtatanong?

Anong kapaligiran ng mundo ang muling nililikha kapag naghihintay ang mga tao ng pahintulot na magtanong?

Ganito nagsisimulang makita ng mga tao ang hindi nakikitang mga hangganan sa paligid ng sarili nilang pag-iisip.

Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang ipinaubayang pag-iisip.

Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang katahimikang nakabatay sa takot.

Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang pakikiayon.

Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang panlipunang pagsang-ayon bilang isang mekanismo.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagtanggap tungo sa pagtatanong.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagtatanong tungo sa pagkakita.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkakita tungo sa pag-unawa.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pag-unawa tungo sa pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkatuto tungo sa malayang pag-iisip.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng kapaligiran ng mundo tungo sa pagiging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

PAGSENSURA SA SARILI AT PANLOOB NA PAHINTULOT

Ipinaliwanag ng unang bahagi ng seksiyong ito na maaaring magsimulang maramdaman ng mga tao na nangangailangan ng pahintulot ang pagtatanong.

Lumilipat ngayon ang bahaging ito sa isa sa pinakamalalaking hindi nakikitang mekanismong kumikilos sa loob ng kapaligiran ng mundo.

Madalas pinipigilan ng mga tao ang sarili nilang magtanong bago pa sila pigilan ng iba.

Sila mismo ang pumipigil sa sarili nilang pagpapahayag.

Pinatatahimik nila ang sarili nila.

Isinasantabi nila ang sarili nilang mga obserbasyon.
Hindi nila pinapansin ang mga kontradiksyon.
Iniiwasan nila ang mahihirap na tanong.
Pinipigil nila ang pagkamausisa.
Pinipigilan nila ang sarili nilang magsalita.

Maaaring isipin ng mga tao:

Hindi ko dapat tanungin ito.
Hindi ko dapat sabihin iyon.
Hindi ako dapat magtanong.
Dapat ko na lang itong hayaan.
Hindi ko dapat hamunin iyon.
Hindi ako dapat tumayong hiwalay.

Unti-unting maaaring maging sariling hadlang sa pagkatuto ang mga tao.

Dapat itanong ng mga tao:

Bakit ko pinipigilan ang sarili ko?
Ano ang kinatatakutan ko?
Sino ang nagturo sa akin na matakot sa pagtatanong?
Anong mga bunga ang iniisip kong mangyayari?
Pinoprotektahan ko ba ang katotohanan?
O pinoprotektahan ko ba ang kaginhawaan, pagsang-ayon, pagkabilang, o pagdepende?

Itinuturo ng Pahintulot na Magtanong sa mga tao na kilalanin ang mga panloob na hadlang na pumipigil sa pagkatuto bago pa man ito magsimula.

Itinuturo rin ng Pahintulot na Magtanong sa mga tao na tanungin ang mismong pahintulot.

HINDI NAKIKITANG MGA ESTRUKTURA NG PAHINTULOT

Sa kalaunan, maaaring maging hindi nakikita ang mga estruktura ng pahintulot.

Maaaring hindi na mapagtanto ng mga tao na kumikilos sila sa loob ng mga ito.

Maaaring maniwala ang mga tao na nakapag-iisa silang nag-iisip habang kumikilos pa rin sa loob ng minanang mga hangganan.

Maaaring maniwala ang mga tao na nagtatanong sila habang nananatili pa rin sa loob ng mga aprubadong saklaw ng pagtatanong.

Maaaring maniwala ang mga tao na nakapag-iisa sila habang patuloy na naghahanap ng pagsang-ayon mula sa iba.

Maaaring maging malaya ang mga tao sa pisikal habang may sikolohikal na paghihigpit.

Hindi dahil pisikal silang pinipigilan ng isang tao, kundi dahil naging normal ang hindi nakikitang mga estruktura ng pahintulot.

Maaaring masanay ang mga tao sa paghahanap ng pahintulot hanggang sa hindi na nila mapansing ginagawa nila ito.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang pinahihintulutan akong tanungin?
Sino ang nagpasya sa mga hangganang iyon?
Ano ang hindi ko kailanman natanong?
Ano ang itinuro sa akin na huwag tanungin?

Ano ang hindi komportableng tanungin?
Ano ang kinatatakutan kong mangyari kung tatanungin ko ito?

Maaaring maging mga sikolohikal na hangganang hindi na nakikita ng mga tao ang hindi nakikitang mga estruktura ng pahintulot.

PAG-UUGALI NG GRUPO AT SAMA-SAMANG PAHINTULOT

Ang mga tao ay natututo sa pakikipag-ugnayan sa iba.

Madalas natututo ang mga tao mula sa pag-uugali ng iba.

Pinagmamasdan ng mga tao ang mga grupo.
Ginagaya ng mga tao ang mga grupo.
Inuulit ng mga tao ang mga grupo.
Sinusundan ng mga tao ang mga grupo.
Ipinagtatanggol ng mga tao ang mga grupo.
Hinahanap ng mga tao ang pagtanggap mula sa mga grupo.

Samakatuwid, maaaring lumikha ang mga grupo ng sama-samang mga estruktura ng pahintulot.

Maaaring maging ligtas para sa mga tao ang magtanong kapag nagtatanong ang iba.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao kapag tahimik ang iba.

Maaaring sumunod ang mga tao kapag sumusunod ang iba.

Maaaring umulit ang mga tao kapag umuulit ang iba.

Maaaring iwasan ng mga tao ang pagtatanong dahil lamang walang ibang nagtatanong.

Maaaring maging mas malakas ang sama-samang pag-uugali kaysa sa indibidwal na pag-unawa.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang ginagantimpalaan ng grupong ito?
Anong pag-uugali ang hindi hinihikayat ng grupong ito?
Anong pag-uugali ang ginagawang normal ng grupong ito?
Anong pag-uugali ang pinoprotektahan ng grupong ito?

Nag-iisip ba ako nang malaya?
O ginagaya ko ba ang pag-uugali ng grupo?

Hindi awtomatikong lumilikha ng pag-unawa ang mga grupo.

Maaari ring muling likhain ng mga grupo ang pag-uulit.

KATAHIMIKAN, PAGKAMASUNURIN, AT PAKIKILAHOK

Ang katahimikan ay isa sa pinakamalalakas na mekanismo ng pahintulot na kumikilos sa loob ng kapaligiran ng mundo.

Madalas isipin ng mga tao na walang ibig sabihin ang katahimikan.

Ngunit maaaring maging pakikilahok ang katahimikan.

Maaaring maging proteksiyon ang katahimikan.

Maaaring maging ambag ang katahimikan.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil natatakot sila sa mga bunga.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil umaasa sila sa mga sistema.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil natatakot silang tumayong hiwalay.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil minana nila ang katahimikan bilang normal na pag-uugali.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil natutuhan nilang ginagantimpalaan ang pagkamasunurin.

Dapat itanong ng mga tao:

Sino ang nakikinabang sa katahimikan?
Anong pag-uugali ang pinoprotektahan?
Anong kontradiksyon ang pinahihintulutang magpatuloy?
Anong kapaligiran ng mundo ang muling nililikha?

Dapat maunawaan ng mga tao na ang pagkamasunurin ay hindi awtomatikong pag-unawa.

Ang pagkamasunurin ay hindi awtomatikong katotohanan.

Hindi palaging aktibo ang pakikilahok.

Maaaring mag-ambag ang mga tao sa pamamagitan lamang ng pagpapatuloy sa mga pag-uugaling hindi nila kailanman sinuri.

Maaaring maging isa sa pinakamalalaking mekanismong nagpapahintulot sa paulit-ulit na mga problema ng mundo na magpatuloy ang mga estruktura ng pahintulot.

KABABAWAN, IMAHE, AT PANLIPUNANG PAGTANGGAP

Madalas natututuhan ng mga tao na pamahalaan ang imahe bago nila matutuhan na linangin ang pag-unawa.

Maaaring maging bihasa ang mga tao sa pagmumukhang matagumpay.

Maaaring maging bihasa ang mga tao sa pagmumukhang masaya.

Maaaring maging bihasa ang mga tao sa pagmumukhang may kaalaman.

Maaaring maging bihasa ang mga tao sa pagmumukhang mahalaga.

Maaaring maging bihasa ang mga tao sa pagmumukhang tinatanggap.

Maaaring gantimpalaan ng mga panlipunang kapaligiran ang paglalahad.

Maaaring gayahin ng mga tao ang mga salita ng iba.
Maaaring gayahin ng mga tao ang pag-uugali ng iba.
Maaaring gayahin ng mga tao ang hitsura ng iba.
Maaaring gayahin ng mga tao ang pinaniniwalaan nilang popular.
Maaaring itago ng mga tao kung ano talaga ang kanilang nararamdaman.
Maaaring ilahad ng mga tao ang kanilang buhay sa paraang hindi sumasalamin sa realidad.
Maaaring protektahan ng mga tao ang imahe sa halip na katotohanan.
Maaaring gumugol ang mga tao ng mga taon na nagpapanggap na masaya habang itinatago ang tunay nilang nararamdaman.
Maaaring makulong ang mga tao sa pagpapanatili ng isang imaheng hindi na nila nakikilala ang sarili nila rito.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang sinusubukan kong protektahan?
Ipinakikita ko ba ang realidad?
O ipinakikita ko ba ang isang imahe?

Nag-iisip ba ako nang malaya?
O ginagaya ko ba ang mukhang matagumpay?
Natututo ba ako mula sa kapaligiran ng mundo?

O natututuhan ko ba kung paano lamang makibagay dito?

Maaaring maging isa pang mekanismong pumipigil sa mga tao na magtanong ang kababawan.

Maaaring matakot ang mga tao na mawala ang imaheng ginugol nilang buuin sa loob ng maraming taon.

PAHINTULOT NA MAGING NAIIBA

Isa sa pinakamalalaking hindi nakikitang hadlang sa pagtatanong ay ang takot na maging naiiba.

Maaaring matakot ang mga tao na tumayong hiwalay.
Maaaring matakot ang mga tao sa hindi pagkakasundo.
Maaaring matakot ang mga tao na magmukhang mali.
Maaaring matakot ang mga tao na husgahan.
Maaaring matakot ang mga tao na mag-isa.
Maaaring matakot ang mga tao na mawalan ng pagtanggap.
Maaaring matakot ang mga tao na mawalan ng pagkabilang.
Maaaring matakot ang mga tao na maging tagalabas.

Maaari itong lumikha ng napakalaking presyur na umayon.

Sa kalaunan, maaaring matutuhan ng mga tao na mas ligtas ang pakikibagay kaysa pag-unawa.

Dapat itanong ng mga tao:

Sinusubukan ko bang umunawa?
O sinusubukan ko bang makibagay?

Pinoprotektahan ko ba ang katotohanan?
O pinoprotektahan ko ba ang pagkabilang?
Sinusundan ko ba ang pag-unawa?
O sinusundan ko ba ang pagtanggap?

Madalas nagsisimula ang Pagsulong ng Sangkatauhan kapag humihinto ang mga tao sa pagkatakot na maging naiiba.

PAGHIHINTAY NA IBA ANG LUMUTAS NG MGA PROBLEMA

Madalas naghihintay ang mga tao na ibang tao ang lutasin ang mga problemang sila mismo ay may ambag.

Maaari silang maghintay sa mga lider.
Maaari silang maghintay sa mga sistema.
Maaari silang maghintay sa mga eksperto.
Maaari silang maghintay sa awtoridad.
Maaari silang maghintay na ibang tao ang kumilos.

Ngunit sama-samang muling nililikha ang kapaligiran ng mundo ng milyun-milyong indibidwal na ambag.

May isang nagtuturo.
May isang umuulit.
May isang nagpapatupad.
May isang nag-aapruba.
May isang nagpoprotekta.

May isang nananatiling tahimik.
May isang sumusunod.

Kapag paisa-isa, maaaring magmukhang maliit ang mga pag-uugaling ito.

Kapag pinagsama-sama, maaari nilang muling likhain ang isang buong kapaligiran ng mundo.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang naiaambag ko?
Ano ang tinutulungan kong muling likhain?
Anong pag-uugali ang inuulit ko?
Anong pag-uugali ang pinoprotektahan ko?
Anong pag-uugali ang ginagawa kong normal?

Hindi malulutas ng sangkatauhan ang paulit-ulit na mga problema habang naghihintay na ibang tao ang lumutas sa mga ito.

KAMALAYAN NG TAO AT PAHINTULOT NA MAGTANONG

Sumusulong ang kamalayan ng tao kapag humihinto ang mga tao sa paghihintay ng pahintulot na matuto.

Madalas naghihintay ang mga tao na turuan sila kahit nakatayo na sila sa loob ng pinakamalaking umiiral na kapaligiran ng pagkatuto.

Ang kapaligiran ng mundo mismo ang aral.
Ang kapaligiran ng mundo mismo ang ebidensiya.
Ang kapaligiran ng mundo mismo ang pagkakataong matuto.

Ang kapaligiran ng mundo mismo ang guro.

Hindi kailangan ng mga tao ng pahintulot upang matuto mula sa nakikita na.

Kailangan nila ang mga kasangkapan upang maunawaan ito.

Madalas naghihintay ang sangkatauhan ng pahintulot na matuto mula sa mundong nakikita na.

Ito ang dahilan kung bakit mahalaga ang Pahintulot na Magtanong.

Inaalis nito ang mga hindi nakikitang hadlang na pumipigil sa pagkatuto.

PAHINTULOT NA MAGTANONG AT PAGSULONG NG SANGKATAUHAN

Ang Pahintulot na Magtanong ay bahagi ng Nawawalang Landas tungo sa Pagsulong ng Sangkatauhan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang naghihintay ang mga tao ng pahintulot na magtanong.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinapalitan ng ipinaubayang pag-iisip ang malayang pag-iisip.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nagiging mas malakas ang pagkabilang kaysa katotohanan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nagiging mas malakas ang takot kaysa pag-unawa.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang kinokontrol ng panlipunang pagtanggap ang pag-uugali.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nagiging normal ang kababawan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nawawala sa mga bata ang kakayahang magtanong at lumalaki silang mga nasa hustong gulang na patuloy na naghahanap ng pahintulot bago matuto.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinipigilan ng mga tao ang sarili nilang matuto bago pa man magsimula ang pagkatuto.

Hindi maaaring maging malayang mag-isip ang sangkatauhan habang naghihintay ng pahintulot na mag-isip nang malaya.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang naghihintay ang mga tao ng pahintulot na maging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung ano ang gumagantimpala at nagpoprotekta sa pag-uugali.

Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente kung tumutugma ang paulit-ulit na pag-uugali sa inaangkin.

Itinatanong ng Pahintulot na Magtanong:

Sino o ano ang kumokontrol sa pahintulot?
Ano ang pumipigil sa mga tao na magtanong?
Anong pag-uugali ang pinoprotektahan kapag hindi hinihikayat ang pagtatanong?
Anong kapaligiran ng mundo ang muling nililikha kapag naghihintay ang mga tao ng pahintulot?
Ano ang nangyayari kapag humihinto ang mga tao sa paghihintay ng pahintulot na matuto?

Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang hindi nakikitang mga hadlang sa paligid ng sarili nilang pag-iisip.

Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang pagsensura sa sarili.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang pag-uugali ng grupo.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang katahimikang nakabatay sa takot.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang kababawan.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagtanggap tungo sa pagtatanong.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagtatanong tungo sa pagkakita.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkakita tungo sa pag-unawa.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pag-unawa tungo sa pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkatuto tungo sa malayang pag-iisip.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng kapaligiran ng mundo tungo sa pagiging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

SEKSIYON 6 - IMPLUWENSIYANG EMOSYONAL

ANO TALAGA ANG IMPLUWENSIYANG EMOSYONAL

Itinatag ng Seksiyon 1 na kailangang matutong makita ng mga tao ang kapaligiran ng mundo sa halip na maging mga produkto lamang nito.

Itinatag ng Seksiyon 2 na kailangang suriin ng mga tao kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatag ng Seksiyon 3 na kailangang maunawaan ng mga tao kung anong mga insentibo ang gumagantimpala, nagpoprotekta, at nagpapaulit ng pag-uugali.

Itinatag ng Seksiyon 4 na kailangang matuto ang mga tao mula sa ipinakikita na sa sangkatauhan ng paulit-ulit na pag-uugali.

Itinatag ng Seksiyon 5 na kailangang maunawaan ng mga tao kung bakit maaari nilang pigilan ang sarili nilang magtanong bago pa man magsimula ang pagkatuto.

Lumilipat ngayon ang Seksiyon 6 sa Impluwensiyang Emosyonal.

Umiiral ang Impluwensiyang Emosyonal dahil hindi wastong mauunawaan ng mga tao ang pag-uugali, paniniwala, pagtitiwala, katahimikan, reaksyon, pag-uulit, o pagkatuto hangga't hindi nila nauunawaan kung paano maaaring hubugin ng emosyon ang isip bago pa malinang ang pag-unawa.

Emosyonal na nilalang ang mga tao bago pa sila lubos na maging malayang mag-isip.

Maaaring tumugon ang mga tao bago sila makaunawa.
Maaaring matakot ang mga tao bago sila magsuri.
Maaaring magtanggol ang mga tao bago sila magtanong.
Maaaring maniwala ang mga tao bago nila subukin ang ebidensiya.

Maaaring pumili ng panig ang mga tao bago sila matuto.

Maaaring maging emosyonal na nakakabit ang mga tao bago nila maunawaan kung ano ang humubog sa pagkakabit na iyon.

Lumilikha ito ng isa sa pinakamalalaking hadlang sa Pagsulong ng Sangkatauhan.

Maaaring maimpluwensiyahan ng emosyon kung ano ang tinatanggap ng mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng emosyon kung ano ang tinatanggihan ng mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng emosyon kung sino ang pinagkakatiwalaan ng mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng emosyon kung ano ang kinatatakutan ng mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng emosyon kung ano ang ipinagtatanggol ng mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng emosyon kung ano ang iniiwasan ng mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng emosyon kung tungkol saan nananatiling tahimik ang mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng emosyon kung ano ang inuulit ng mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng emosyon kung ano ang ayaw tanungin ng mga tao.

Itinuturo ng Impluwensiyang Emosyonal sa mga tao na itanong:

Anong emosyon ang pinupukaw?
Anong reaksyon ang nililikha?
Anong takot ang pinupukaw?
Anong galit ang ginagamit?
Anong emosyonal na pagkakabit ang pinoprotektahan?
Anong paniniwala ang ipinagtatanggol?
Anong pag-uugali ang nililikha ng emosyon na ito?

Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng emosyonal na reaksiyong ito na muling likhain?

Ang Impluwensiyang Emosyonal ay hindi tungkol sa pag-aalis ng emosyon mula sa sangkatauhan.

Tungkol ito sa pagkatuto kung paano hinuhubog ng emosyon ang sangkatauhan bago pa malinang ang pag-unawa.

ANG EMOSYON AY HINDI KAAWAY

Ang emosyon ay hindi kaaway.

Bahagi ng pagiging tao ang emosyon.

Maaaring ipakita ng emosyon na mahalaga ang isang bagay.
Maaaring babalaan ng emosyon ang mga tao sa panganib.
Maaaring ilantad ng emosyon ang sakit.
Maaaring ilantad ng emosyon ang malasakit.
Maaaring ilantad ng emosyon ang takot.
Maaaring ilantad ng emosyon ang pagkakabit.
Maaaring ilantad ng emosyon kung ano ang pinahahalagahan ng mga tao.

Ngunit ang emosyon ay hindi awtomatikong katotohanan.

Ang takot ay hindi awtomatikong katotohanan.
Ang galit ay hindi awtomatikong katotohanan.
Ang matinding pagkagalit ay hindi awtomatikong katotohanan.
Ang pananabik ay hindi awtomatikong katotohanan.

Ang kalungkutan ay hindi awtomatikong katotohanan.
Ang kaligayahan ay hindi awtomatikong katotohanan.
Ang pagmamadali ay hindi awtomatikong katotohanan.
Ang kumpiyansa ay hindi awtomatikong katotohanan.

Maaaring may maramdaman nang napakalakas ang mga tao at mali pa rin ang kanilang pag-unawa sa ipinakikita.

Maaaring makaramdam ang mga tao ng katiyakan at mali pa rin.

Maaaring matakot ang mga tao at hindi pa rin maunawaan kung ano ang lumikha sa takot.

Maaaring magalit ang mga tao at hindi pa rin maunawaan ang mekanismong nasa ilalim ng galit.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang nararamdaman ko?
Bakit ko ito nararamdaman?
Ano ang lumikha sa emosyon na ito?
Anong ebidensiya ang sumusuporta sa nararamdaman ko?
Anong pag-uugali ang itinutulak sa akin ng emosyon na ito?
Tinutulungan ba ako ng emosyon na ito na makaunawa?
O pinipigilan ba ako ng emosyon na ito na matuto?

Kailangang tanungin ang emosyon, hindi bulag na sundin.

ANG EMOSYONAL NA PAGLALAHAD AY HINDI EBIDENSYA

Ang emosyonal na paglalahad ay hindi ebidensiya.

Ang isang taong mabait pakinggan ay hindi ebidensiya.
Ang isang taong masidhing magsalita ay hindi ebidensiya.
Ang isang taong galit pakinggan ay hindi ebidensiya.
Ang isang taong taos-puso pakinggan ay hindi ebidensiya.
Ang isang taong may kumpiyansang magsalita ay hindi ebidensiya.
Ang isang taong kalmado pakinggan ay hindi ebidensiya.
Ang isang taong mapagmalasakit pakinggan ay hindi ebidensiya.
Ang pagkakaroon ng isang tao ng titulo ay hindi ebidensiya.
Ang pagtawag sa isang tao na eksperto ay hindi ebidensiya.

Maaaring maimpluwensiyahan ang mga tao ng emosyonal na paglalahad bago nila suriin kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Maaaring magsalita nang banayad ang isang tao at manlinlang pa rin.
Maaaring mabait pakinggan ang isang tao at manlinlang pa rin.
Maaaring masidhing magsalita ang isang tao at mali pa rin.
Maaaring galit pakinggan ang isang tao at nangmamanipula pa rin.
Maaaring taos-puso pakinggan ang isang tao at umaarte pa rin.
Maaaring kumpiyansa pakinggan ang isang tao at kulang pa rin sa ebidensiya.
Maaaring gumamit ang isang tao ng titulo upang lumikha ng pagtitiwala bago pa masuri ang katotohanan.

Dapat itanong ng mga tao:

Nagtitiwala ba ako sa ebidensiya?
O nagtitiwala ba ako sa paglalahad?
Naririnig ko ba ang katotohanan?
O tumutugon ba ako sa emosyon?
Ipinakikita ba sa akin ang ebidensiya?
O emosyonal ba akong iniimpluwensiyahan upang tumanggap?

Direkta itong konektado sa Pamantayan ng Ebidensiya.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatanong ng Impluwensiyang Emosyonal kung ginagamit ang emosyon upang tanggapin ng mga tao ang isang bagay bago masuri ang ebidensiya.

EMOSYONAL NA PAGGANAP AT HUWAD NA IMAHE NG KARAKTER

Maaaring lumikha ang emosyonal na pagganap ng huwad na imahe ng karakter sa paglipas ng panahon.

Maaaring paulit-ulit na gumanap ng kabaitan ang isang tao.
Maaaring paulit-ulit na gumanap ng kataimtiman ang isang tao.
Maaaring paulit-ulit na gumanap ng kumpiyansa ang isang tao.
Maaaring paulit-ulit na gumanap ng kalmado ang isang tao.
Maaaring paulit-ulit na gumanap ng pag-aalala ang isang tao.
Maaaring paulit-ulit na gumanap ng awtoridad ang isang tao.

Maaaring paulit-ulit na gumanap ng kadalubhasaan ang isang tao.

Sa paglipas ng panahon, maaaring lumikha ang paulit-ulit na emosyonal na pagganap ng pampublikong imaheng napagkakamalan ng mga tao bilang karakter.

Direkta itong konektado sa Karakter at Pagiging Konsistente.

Ang karakter ay hindi kung ano ang emosyonal na ginagampanan ng isang tao.

Ang karakter ay kung ano ang paulit-ulit na ipinakikita ng pag-uugali sa paglipas ng panahon.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang sumusuporta sa emosyonal na paglalahad na ito?
Anong pagiging konsistente ang sumusuporta sa imaheng ito?
Anong ebidensiya ang sumusuporta sa pagtitiwalang ito?
Anong insentibo ang maaaring humuhubog sa pagganap na ito?
Ano ang nangyayari kapag tinatanong ang emosyonal na imaheng ito?

Kailangang tanungin ang emosyonal na pagganap dahil maaaring magtulak ang huwad na imahe ng karakter sa mga tao na magtiwala bago sila magsuri.

REAKSYON BAGO PAG-UNAWA

Isa sa pinakamalalaking limitasyon sa pagkatuto ng tao ay ang madalas na pagtugon ng mga tao bago sila makaunawa.

Maaaring mangyari nang mabilis ang reaksyon.

Nangangailangan ng pagsisikap ang pag-unawa.

Maaaring agarang maramdaman ang reaksyon.

Nangangailangan ng pagtatanong ang pag-unawa.

Maaaring maramdaman ang reaksyon bilang katiyakan.

Nangangailangan ng pagsusuri ang pag-unawa.

Maaaring iparamdam ng reaksyon sa mga tao na alam na nila.

Nangangailangan ang pag-unawa na magbagal at matuto ang mga tao.

Maaaring may makita ang mga tao at agad magalit.
Maaaring may marinig sila at agad matakot.
Maaaring may mabasa sila at agad pumili ng panig.
Maaaring may mapanood sila at agad ipagtanggol ang isang posisyon.
Maaaring may maranasan sila at agad tanggapin ang isang konklusyon.

Ngunit ang reaksyon ay hindi pag-unawa.

Dapat itanong ng mga tao:

Tumutugon lamang ba ako?
O natututo ba ako?
Nagtatanggol ba ako?
O nagsusuri ba ako?
Pumipili ba ako ng panig?
O sinusubukan ko bang umunawa?
Emosyonal ba akong natatangay?
O malinaw ba akong nakakakita?

Ang hantungan ay hindi reaksyon.

Ang hantungan ay pag-unawa.

TAKOT BILANG EMOSYONAL NA MEKANISMO

Ang takot ay isa sa pinakamalalakas na emosyonal na mekanismong kumikilos sa loob ng kapaligiran ng mundo.

Maaaring pigilan ng takot ang pagtatanong.
Maaaring pigilan ng takot ang pagsasalita.
Maaaring pigilan ng takot ang paglalantad.
Maaaring pigilan ng takot ang pagkatuto.
Maaaring pigilan ng takot ang katotohanan.
Maaaring pigilan ng takot ang malayang pag-iisip.
Maaaring lumikha ng pagtalima ang takot.
Maaaring lumikha ng katahimikan ang takot.
Maaaring lumikha ng pagkamasunurin ang takot.
Maaaring lumikha ng pag-uulit ang takot.

Maaaring matakot ang mga tao sa awtoridad.
Maaaring matakot ang mga tao sa mga sistema.
Maaaring matakot ang mga tao na mawalan ng pera.
Maaaring matakot ang mga tao na mawalan ng trabaho.
Maaaring matakot ang mga tao na mawalan ng pagkabilang.
Maaaring matakot ang mga tao na mawalan ng pagsang-ayon.
Maaaring matakot ang mga tao na maging mali.
Maaaring matakot ang mga tao na mag-isa.
Maaaring matakot ang mga tao na tumayong hiwalay.

Maaaring maging mas malakas ang takot kaysa pagtatanong.

Maaaring maging mas malakas ang takot kaysa ebidensiya.

Maaaring maging mas malakas ang takot kaysa pagiging konsistente.

Maaaring maging mas malakas ang takot kaysa katotohanan.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong takot ang kumikilos?
Sino ang nakikinabang sa takot na ito?
Anong pag-uugali ang nililikha ng takot na ito?
Ano ang pinipigilan ng takot na ito na tanungin ko?
Ano ang pinipigilan ng takot na ito na matutuhan ko?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng takot na ito na muling likhain?

Hindi dapat awtomatikong kontrolin ng takot ang pag-uugali.

Kailangang tanungin ang takot.

GALIT, MATINDING PAGKAGALIT, AT EMOSYONAL NA PAGKABIHAG

Maaaring ilantad ng galit na mahalaga ang isang bagay.

Ngunit maaari ring pigilan ng galit ang pagkatuto.

Maaaring iparamdam ng matinding pagkagalit sa mga tao na makapangyarihan sila habang pinipigilan ang pag-unawa.

Maaaring mabihag emosyonal ng galit ang mga tao.

Maaari silang umatake bago sila magsuri.

Maaari silang manisi bago sila makaunawa.

Maaari silang umulit bago sila magtanong.
Maaari silang magtanggol bago sila matuto.
Maaari silang makulong sa loob ng emosyonal na reaksyon.

Maaari ring gamitin ang galit ng mga salaysay, sistema, grupo, midya, at panlipunang kapaligiran upang panatilihing tumutugon ang mga tao sa halip na umunawa.

Maaari ring mapagkamalan ng mga tao ang galit bilang katotohanan.

Maaaring paniwalaan nila ang isang tao dahil galit itong magsalita.
Maaaring paniwalaan nila ang isang tao dahil mukhang masidhing naniniwala ito.
Maaaring paniwalaan nila ang isang tao dahil nagsasalita ito nang may emosyonal na puwersa.

Ngunit ang galit ay hindi ebidensiya.

Ang matinding paniniwala ay hindi ebidensiya.

Ang emosyonal na puwersa ay hindi ebidensiya.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang ipinakikita ng galit na ito?
Ano ang itinatago ng galit na ito?
Ano ang itinutulak sa akin ng galit na ito na gawin?
Sino ang nakikinabang sa galit na ito?
Anong pag-uugali ang nililikha ng matinding pagkagalit na ito?
Tinutulungan ba ako ng galit na ito na matuto?

O ikinukulong ba ako nito sa loob ng reaksyon?

Hindi dapat maging wakas ng pagkatuto ang galit.

Dapat maging isang bagay ang galit na matutuhan ng mga tao.

SADYANG NILIKHANG PAGTITIWALA AT EMOSYONAL NA PANLILINLANG

Maaaring sadyang likhain ang pagtitiwala sa paraang emosyonal.

Maaaring maimpluwensiyahan ang mga tao na magtiwala bago masuri ang ebidensiya.

Maaaring magtiwala sila sa isang tao dahil mukhang mabait ito.
Maaaring magtiwala sila sa isang tao dahil mukhang kalmado ito.
Maaaring magtiwala sila sa isang tao dahil mukhang taos-puso ito.
Maaaring magtiwala sila sa isang tao dahil mukhang kumpiyansa ito.
Maaaring magtiwala sila sa isang tao dahil mukhang mapagmalasakit ito.
Maaaring magtiwala sila sa isang tao dahil mukhang propesyonal ito.
Maaaring magtiwala sila sa isang tao dahil gumagamit ito ng titulo.
Maaaring magtiwala sila sa isang tao dahil ipinakikita ito bilang eksperto.
Maaaring magtiwala sila sa isang tao dahil nagsasalaysay ito ng emosyonal na kuwento.

Ngunit ang anyo ay hindi ebidensiya.

Ang kabaitan ay hindi ebidensiya.

Ang pagiging kalmado ay hindi ebidensiya.
Ang kataimtiman ay hindi ebidensiya.
Ang kumpiyansa ay hindi ebidensiya.
Ang propesyonal na anyo ay hindi ebidensiya.
Ang katayuang eksperto ay hindi ebidensiya.
Ang isang emosyonal na kuwento ay hindi ebidensiya sa sarili lamang nito.

Maaaring malinlang ang mga tao ng emosyonal na pagganap.

Maaaring gumanap ng kabaitan ang isang tao.
Maaaring gumanap ng kataimtiman ang isang tao.
Maaaring gumanap ng kumpiyansa ang isang tao.
Maaaring gumanap ng pag-aalala ang isang tao.
Maaaring gumanap ng awtoridad ang isang tao.
Maaaring gumanap ng kadalubhasaan ang isang tao.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong ebidensiya ang sumusuporta sa pagtitiwalang ito?
Anong pag-uugali ang sumusuporta sa pagtitiwalang ito?
Anong pagiging konsistente ang sumusuporta sa pagtitiwalang ito?
Anong insentibo ang maaaring humuhubog sa paglalahad na ito?
Tinutulungan ba akong makaunawa?
O emosyonal ba akong itinutulak na maniwala?

Kailangang tanungin ang sadyang nilikhang pagtitiwala dahil maaaring magtulak ang emosyonal na panlilinlang sa mga tao na maniwala bago masuri ang ebidensiya.

EMOSYONAL NA PAGKAKABIT SA PANINIWALA

Maaaring maging emosyonal na nakakabit ang mga tao sa mga paniniwala.

Maaari silang kumapit sa mga salaysay.
Maaari silang kumapit sa mga grupo.
Maaari silang kumapit sa mga identidad.
Maaari silang kumapit sa mga sistema.
Maaari silang kumapit sa awtoridad.
Maaari silang kumapit sa mga kasinungalingan.
Maaari silang kumapit sa minana nila.

Kapag nabuo na ang emosyonal na pagkakabit, maaaring maramdaman ang pagtatanong bilang pag-atake.

Ang pagtatanong sa paniniwala ay maaaring maramdaman bilang pagtatanong sa tao.

Ang pagtatanong sa grupo ay maaaring maramdaman bilang pagtataksil.

Ang pagtatanong sa sistema ay maaaring maramdaman bilang panganib.

Ang pagtatanong sa salaysay ay maaaring maramdaman bilang pagkawala.

Maaari nitong pigilan ang mga tao na matuto.

Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang mga paniniwalang hindi nila kailanman sinuri dahil naging bahagi na ang mga paniniwalang iyon ng kung sino sa tingin nila ang kanilang sarili.

Dapat itanong ng mga tao:

Ipinagtatanggol ko ba ang katotohanan?
O ipinagtatanggol ko ba ang pagkakabit?
Pinoprotektahan ko ba ang ebidensiya?

O pinoprotektahan ko ba ang identidad?
Sinusuri ko ba ito?
O emosyonal ko ba itong pinoprotektahan?
Ano ang mangyayari kung mali ang paniniwalang ito?
Ano ang mawawala sa akin kung tatanungin ko ito?

Maaaring maging isa sa pinakamalalaking hadlang sa malayang pag-iisip ang emosyonal na pagkakabit.

MGA PANLIPUNANG KAPALIGIRAN AT IMPLUWENSIYANG EMOSYONAL

Patuloy na maaaring pukawin ng mga makabagong kapaligiran ang emosyon.

Ipinakikita sa mga tao ang takot.
Ipinakikita sa mga tao ang matinding pagkagalit.
Ipinakikita sa mga tao ang tunggalian.
Ipinakikita sa mga tao ang paghahambing.
Ipinakikita sa mga tao ang kasikatan.
Ipinakikita sa mga tao ang katayuan.
Ipinakikita sa mga tao ang inggit.
Ipinakikita sa mga tao ang selos.
Ipinakikita sa mga tao ang pagmamadali.
Ipinakikita sa mga tao ang kababawan.

Maaaring hubugin ng mga emosyonal na kapaligirang ito ang pag-uugali.

Maaari nilang itulak ang mga tao na tumugon.
Maaari nilang itulak ang mga tao na maghambing.
Maaari nilang itulak ang mga tao na gumaya.
Maaari nilang itulak ang mga tao na magtanggol.
Maaari nilang iparamdam sa mga tao na kulang sila.
Maaari nilang itulak ang mga tao na maghanap ng pagsang-ayon.
Maaari nilang itulak ang mga tao na matakot sa pagkakabukod.
Maaari nilang itulak ang mga tao na mapagkamalan ang pagiging nakikita bilang kahalagahan.
Maaari rin nilang ipalito sa mga tao ang emosyonal na pagganap at katotohanan.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong emosyon ang nililikha ng kapaligirang ito?
Anong pag-uugali ang ginagantimpalaan ng kapaligirang ito?
Anong paghahambing ang hinihikayat?
Anong reaksyon ang nililikha?
Anong emosyonal na paglalahad ang pinagkakatiwalaan?
Anong pag-unawa ang pinipigilan?

Maaaring maging mga emosyonal na silid-aralan ang mga panlipunang kapaligiran.

Ngunit kung hindi tinuturuan ang mga tao kung paano tanungin ang impluwensiyang emosyonal, maaaring ituro ng mga silid-aralang iyon ang reaksyon sa halip na pag-unawa.

EDUKASYON, MGA BATA, AT IMPLUWENSIYANG EMOSYONAL

Kailangan ding turuan ng edukasyon ang mga bata na tanungin ang impluwensiyang emosyonal.

Hindi lamang impormasyon ang kailangan ng mga bata.

Kailangang maunawaan ng mga bata kung paano maaaring hubugin ang kanilang isip.

Kailangang maunawaan nila kung paano maaaring maimpluwensiyahan ng emosyon ang pagtitiwala, takot, paniniwala, reaksyon, katahimikan, pagkabilang, at pag-uugali.

Maaaring takutin ang mga bata.
Maaaring galitin ang mga bata.
Maaaring ipahiya ang mga bata.
Maaaring ilagay sa kahihiyan ang mga bata.
Maaaring iparamdam sa mga bata na sila ay hindi kabilang.
Maaaring iparamdam sa mga bata na mali ang pagtatanong.

Maaaring matutong manahimik ang mga bata dahil itinuro sa kanila ng emosyon na lumilikha ng hindi komportableng pakiramdam ang pagtatanong.

Maaari ring matutuhan ng mga bata na magtiwala sa emosyonal na paglalahad.

Maaaring maniwala sila sa isang tao dahil mabait itong magsalita.
Maaaring maniwala sila sa isang tao dahil kumpiyansa itong magsalita.
Maaaring maniwala sila sa isang tao dahil masidhi itong

magsalita.
Maaaring maniwala sila sa isang tao dahil may titulo ito.
Maaaring maniwala sila sa isang tao dahil ipinakikita ito bilang eksperto.

Hindi ito tungkol sa pag-aalis ng emosyon mula sa mga bata.

Tungkol ito sa pagtulong sa mga bata na maunawaan ang emosyon.

Kahit magmukhang mabait, galit, kumpiyansa, taos-puso, eksperto, o may awtoridad ang isang tao, hindi nito inaalis ang pangangailangang tanungin ang ebidensiya, pag-uugali, pagiging konsistente, at insentibo.

Dapat itanong ng mga tao:

Tinuturuan ba ang mga bata kung paano hinuhubog ng emosyon ang pag-uugali?
Tinuturuan ba ang mga bata kung paano maaaring pigilan ng takot ang pagtatanong?
Tinuturuan ba ang mga bata kung paano maaaring pigilan ng galit ang pagkatuto?
Tinuturuan ba ang mga bata kung paano maaaring hubugin ng pagkabilang ang paniniwala?
Tinuturuan ba ang mga bata kung paano maaaring lumikha ng katahimikan ang hiya?
Tinuturuan ba ang mga bata kung paano maaaring lumikha ng pagtitiwala ang emosyonal na paglalahad bago masuri ang ebidensiya?
Tinuturuan ba ang mga bata kung paano ligtas na tanungin ang impluwensiyang emosyonal?

Kung hindi tinuturuan ang mga bata kung paano tanungin ang impluwensiyang emosyonal, maaari silang maging mga produkto ng mga emosyonal na kapaligirang hindi nila nauunawaan.

BAKIT MAHALAGA ANG IMPLUWENSIYANG EMOSYONAL

Mahalaga ang Impluwensiyang Emosyonal dahil hindi wastong matututo ang sangkatauhan mula sa kapaligiran ng mundo habang paulit-ulit na dinadaig ng emosyon ang pag-unawa.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung ano ang gumagantimpala at nagpoprotekta sa pag-uugali.

Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente kung tumutugma ang paulit-ulit na pag-uugali sa inaangkin.

Itinatanong ng Pahintulot na Magtanong kung sino o ano ang kumokontrol sa pahintulot.

Itinatanong ng Impluwensiyang Emosyonal:

Anong emosyon ang humuhubog dito?
Anong reaksyon ang nililikha?
Anong takot ang ginagamit?
Anong galit ang ginagamit?
Anong pagtitiwala ang sadyang nililikha?
Anong emosyonal na pagkakabit ang pinoprotektahan?

Anong pag-uugali ang nililikha ng emosyon na ito?
Anong pag-unawa ang pinipigilan ng emosyon na ito?

Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang impluwensiyang emosyonal.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang reaksyon.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang emosyonal na pagkakabit.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang sadyang nilikhang pagtitiwala.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang emosyonal na panlilinlang.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang pag-uugaling nakabatay sa takot.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa reaksyon tungo sa pagtatanong.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagtatanong tungo sa pagkakita.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkakita tungo sa pag-unawa.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pag-unawa tungo sa pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkatuto tungo sa malayang pag-iisip.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng mga emosyonal na kapaligiran tungo sa pagiging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

IMPLUWENSIYANG EMOSYONAL SA PAGLIPAS NG PANAHON

Ipinaliwanag ng unang bahagi ng seksiyong ito na hindi kaaway ang emosyon, ngunit hindi awtomatikong katotohanan ang emosyon.

Ipinaliwanag din nito na ang emosyonal na paglalahad ay hindi ebidensiya, na maaaring sadyang malikha ang pagtitiwala sa pamamagitan ng emosyon bago masuri ang ebidensiya, at na maaaring lumikha ang paulit-ulit na emosyonal na pagganap ng huwad na imahe ng karakter sa paglipas ng panahon.

Lumilipat ngayon ang bahaging ito sa kung paano kumikilos ang Impluwensiyang Emosyonal sa paglipas ng panahon.

Hindi lamang nangyayari sa isang sandali ang impluwensiyang emosyonal.

Maaari itong maulit.
Maaari itong gawing normal.
Maaari itong manahin.
Maaari itong maging bahagi ng kapaligiran ng mundo.

Maaaring paulit-ulit na tumugon ang mga tao bago sila makaunawa.
Maaaring paulit-ulit silang matakot bago sila magsuri.
Maaaring paulit-ulit silang magtanggol bago sila magtanong.
Maaaring paulit-ulit nilang protektahan ang mga paniniwala bago nila subukin ang ebidensiya.
Maaaring paulit-ulit nilang sundin ang emosyon bago sila matuto.

Maaaring paulit-ulit silang magtiwala sa paglalahad bago nila suriin ang ebidensiya.

Sa paglipas ng panahon, maaaring maging mga padron ang mga emosyonal na reaksyon.

Maaaring maging pag-uugali ang mga emosyonal na padron.

Maaaring tumulong ang pag-uugali na muling likhain ang kapaligiran ng mundo.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong emosyonal na reaksyon ang naulit sa paglipas ng panahon?
Anong takot ang naulit?
Anong galit ang naulit?
Anong emosyonal na pagkakabit ang pinrotektahan?

Anong emosyonal na paglalahad ang paulit-ulit na pinagkatiwalaan?
Anong emosyonal na pagganap ang paulit-ulit na lumikha ng pagtitiwala?
Anong emosyonal na padron ang patuloy na lumilitaw?
Anong pag-uugali ang paulit-ulit na nilikha ng emosyon na ito?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinulungan ng emosyonal na padrong ito na muling likhain?

Tinutulungan ng Impluwensiyang Emosyonal sa paglipas ng panahon ang mga tao na makita na hindi palaging nakahiwalay ang mga reaksyon.

Maaari silang maging paulit-ulit na pag-uugali ng tao.

EMOSYONAL NA PAGKOKONDISYON

Maaaring makondisyon emosyonal ng kapaligiran ng mundo ang mga tao.

Maaaring makondisyon silang matakot sa ilang tanong.
Maaaring makondisyon silang mahiya sa pagtatanong.
Maaaring makondisyon silang makonsiyensya sa pagtayong hiwalay.
Maaaring makondisyon silang magalit bago umunawa.
Maaaring makondisyon silang maging tapat bago magsuri.
Maaaring makondisyon silang makaramdam ng banta kapag tinatanong ang mga paniniwala.
Maaaring makondisyon silang makaramdam ng kaligtasan kapag nakikiayon.

Maaari rin silang makondisyon na magtiwala sa emosyonal na paglalahad.

Maaaring matutuhan nilang magtiwala sa kumpiyansa.

Maaaring matutuhan nilang magtiwala sa masidhing paniniwala.
Maaaring matutuhan nilang magtiwala sa banayad na paraan ng pagsasalita.
Maaaring matutuhan nilang magtiwala sa kabaitan.
Maaaring matutuhan nilang magtiwala sa mga titulo.
Maaaring matutuhan nilang magtiwala sa paglalahad bilang eksperto.
Maaaring matutuhan nilang magtiwala sa mga emosyonal na kuwento.

Maaaring matutuhan nilang magtiwala sa mga taong mukhang taos-puso.

Maaaring magsimula nang maaga sa buhay ang emosyonal na pagkokondisyong ito.

Maaaring matutuhan ng mga bata kung ano ang lumilikha ng pagsang-ayon.
Maaaring matutuhan ng mga bata kung ano ang lumilikha ng pagtanggi.
Maaaring matutuhan ng mga bata kung ano ang lumilikha ng kahihiyan.
Maaaring matutuhan ng mga bata kung ano ang lumilikha ng parusa.
Maaaring matutuhan ng mga bata kung ano ang lumilikha ng pagkabilang.
Maaaring matutuhan ng mga bata kung anong emosyonal na paglalahad ang nakakakuha ng pagtitiwala.

Pagkatapos ay maaaring lumaki ang mga bata bilang mga nasa hustong gulang na nagdadala ng mga emosyonal na padrong hindi nila kailanman tinanong.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong mga emosyonal na tugon ang minana ko?
Anong mga emosyonal na tugon ang itinuro sa akin?
Anong mga emosyonal na tugon ang ginantimpalaan?
Anong mga emosyonal na tugon ang pinarusahan?
Anong mga emosyonal na paglalahad ang itinuro sa akin na pagkatiwalaan?

Anong mga paksa ang ginagawa akong emosyonal na nagtatanggol?
Anong mga tanong ang nagpaparamdam sa akin ng hindi komportable?
Anong mga emosyon ang pumipigil sa akin na wastong magsuri?
Maaaring maging isa sa mga nakatagong mekanismong humuhubog sa pag-uugali ng tao ang emosyonal na pagkokondisyon.

TAKOT, AWTORIDAD, AT PAGKAMASUNURIN

Maaaring maging malakas ang ugnayan ng takot at awtoridad.

Maaaring matakot ang mga tao na tanungin ang awtoridad.
Maaaring matakot ang mga tao na hamunin ang mga sistema.
Maaaring matakot ang mga tao na hindi sumang-ayon sa mga guro.
Maaaring matakot ang mga tao na tanungin ang pamahalaan.
Maaaring matakot ang mga tao na tanungin ang midya.
Maaaring matakot ang mga tao na tanungin ang mga eksperto.
Maaaring matakot ang mga tao na tanungin ang mga employer.
Maaaring matakot ang mga tao sa mga bunga.

Pagkatapos ay maaaring lumikha ang takot ng pagkamasunurin bago pa malinang ang pag-unawa.

Maaaring sumunod ang mga tao dahil nauunawaan nila.

Ngunit maaari ring sumunod ang mga tao dahil natatakot sila sa mangyayari kung hindi sila susunod.

Dapat itanong ng mga tao:

Sumusunod ba ako dahil nauunawaan ko?

O sumusunod ba ako dahil natatakot ako?
Tinatanggap ko ba dahil sinusuportahan ito ng ebidensiya?
O tinatanggap ko ba dahil lumilikha ng takot ang awtoridad?
Nananatili ba akong tahimik dahil sumasang-ayon ako?
O nananatili ba akong tahimik dahil natatakot ako sa mga bunga?

Maaaring panatilihin ng pagkamasunuring dulot ng takot ang paulit-ulit na mga problema ng mundo dahil maaaring huminto ang mga tao sa pagtatanong bago masuri ang katotohanan.

EMOSYONAL NA PAGKAKABIT AT IDENTIDAD

Maaaring maging emosyonal na nakakabit ang mga tao sa pagkataong pinaniniwalaan nilang sila.

Maaari silang kumapit sa kanilang identidad.
Sa kanilang grupo.
Sa kanilang tungkulin.
Sa kanilang katayuan.
Sa kanilang mga paniniwala.
Sa kanilang mga opinyon.
Sa kanilang kasaysayan.
Sa kanilang imahe.
Sa kanilang reputasyon.
Sa kanilang awtoridad.

Sa kanilang sistema.

Kapag emosyonal na nakakabit ang identidad sa paniniwala, maaaring maging personal ang pakiramdam ng pagtatanong.

Maaaring maramdaman ang isang tanong bilang pag-atake.

Maaaring maramdaman ang ebidensiya bilang banta.

Maaaring maramdaman ang kontradiksyon bilang kahihiyan.

Maaaring maramdaman ang pagwawasto bilang pagtanggi.

Maaaring maramdaman ang pagkatuto bilang pagkawala.

Pagkatapos ay maaaring ipagtanggol ng mga tao ang identidad sa halip na hanapin ang katotohanan.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong bahagi ko ang nakakaramdam ng banta?
Anong identidad ang pinoprotektahan ko?
Anong paniniwala ang napakasakit para sa akin na tanungin?
Ano ang mawawala sa akin kung babaguhin ko ang aking pag-unawa?
Pinoprotektahan ko ba ang katotohanan?
O pinoprotektahan ko ba kung sino sa tingin ko ang aking sarili?

Hinihingi ng Pagsulong ng Sangkatauhan na magkaroon ng kakayahan ang mga tao na matuto nang hindi itinuturing ang bawat paghamon bilang personal na pagkawasak.

EMOSYONAL NA MANIPULASYON AT PAGLALAHAD

Maaaring gamitin ang emosyon upang hubugin kung paano tinatanggap ang impormasyon.

Maaaring iharap ang impormasyon na may takot.
Maaari itong iharap na may pagmamadali.
Maaari itong iharap na may matinding pagkagalit.

Maaari itong iharap na may pakikiramay.
Maaari itong iharap na may hiya.
Maaari itong iharap na may pagkakonsiyensya.
Maaari itong iharap na may pagmamalaki.
Maaari itong iharap na may pagkabilang.
Maaari itong iharap na may banta.
Maaari itong iharap na may kabaitan.
Maaari itong iharap na may kalmadong paraan.
Maaari itong iharap na may kataimtiman.
Maaari itong iharap na may kumpiyansa.
Maaari itong iharap sa pamamagitan ng identidad bilang eksperto.
Maaari itong iharap sa pamamagitan ng propesyonal na katayuan.

Maaaring maimpluwensiyahan ng paglalahad na ito ang mga tao bago masuri ang ebidensiya.

Maaaring tumanggap ang mga tao dahil natatakot sila.
Maaaring umulit sila dahil galit sila.
Maaaring magtanggol sila dahil nakararamdam sila ng katapatan.

Maaaring sumunod ang mga tao dahil nakokonsiyensya sila.
Maaaring manatili silang tahimik dahil nahihiya sila.
Maaaring magtiwala sila dahil mabait pakinggan ang isang tao.
Maaaring magtiwala sila dahil taos-puso pakinggan ang isang tao.
Maaaring magtiwala sila dahil kumpiyansa pakinggan ang isang tao.
Maaaring magtiwala sila dahil kalmado pakinggan ang isang tao.
Maaaring magtiwala sila dahil propesyonal pakinggan ang isang tao.

Maaaring magtiwala sila dahil ipinakikita ang isang tao bilang eksperto.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong emosyon ang ikinakabit sa impormasyong ito?
Ginagamit ba ang emosyon upang tumulong sa pag-unawa?
O ginagamit ba ang emosyon upang pigilan ang pagtatanong?
Ipinakikita ba ang ebidensiya?
O ginagamit ba ang emosyonal na presyur sa halip na ebidensiya?
Nakakamit ba ang pagtitiwala sa pamamagitan ng ebidensiya?
O sadyang nililikha ba ng paglalahad ang pagtitiwala?

Direkta itong konektado sa Pamantayan ng Ebidensiya.

Ang takot ay hindi ebidensiya.
Ang matinding pagkagalit ay hindi ebidensiya.
Ang pagmamadali ay hindi ebidensiya.
Ang emosyonal na presyur ay hindi ebidensiya.

Ang kabaitan ay hindi ebidensiya.
Ang kataimtiman ay hindi ebidensiya.
Ang kumpiyansa ay hindi ebidensiya.
Ang paglalahad bilang eksperto ay hindi ebidensiya.

MGA EMOSYONAL NA KUWENTO AT NILIKHANG PANINIWALA

Maaaring lumikha ng emosyonal na paniniwala ang mga kuwento.

Maaaring makapagparamdam ng pakikiramay ang isang kuwento.
Maaaring makapagparamdam ng galit ang isang kuwento.
Maaaring makapagparamdam ng takot ang isang kuwento.
Maaaring makapagparamdam ng katapatan ang isang kuwento.
Maaaring makapagparamdam ng pagkakonsiyensya ang isang kuwento.
Maaaring makapagparamdam ng responsibilidad ang isang kuwento.
Maaaring magtulak ang isang kuwento sa mga tao na pumili ng panig.
Maaaring magtulak ang isang kuwento sa mga tao na tumanggap bago sila magsuri.

Maaaring totoo ang mga kuwento.

Maaari ring piliin ang mga kuwento.
Maaari ring hubugin ang mga kuwento.
Maaari ring itanghal ang mga kuwento.
Maaari ring ulitin ang mga kuwento.
Maaari ring gamitin ang mga kuwento upang gabayan ang emosyonal na tugon.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong emosyon ang nililikha ng kuwentong ito?
Anong ebidensiya ang sumusuporta sa kuwento?
Anong ebidensiya ang nawawala?
Anong pananaw ang pinipili?
Anong pag-uugali ang nililikha ng kuwentong ito?
Sino ang nakikinabang kapag pinaniniwalaan ng mga tao ang kuwentong ito?
Tinutulungan ba ng kuwentong ito ang mga tao na makaunawa?

O emosyonal ba nitong itinutulak ang mga tao sa isang direksiyon?

Kailangang tanungin ang mga emosyonal na kuwento dahil maaari nilang pukawin ang damdamin bago ang pagsusuri.

EMOSYON, MGA SALAYSAY, AT PAGPILI NG PANIG

Konektado rin ang Impluwensiyang Emosyonal sa mga salaysay.

Maaaring emosyonal na mahila ang mga tao sa mga kuwento.

Maaaring hikayatin silang pumili ng panig.
Maaaring hikayatin silang ipagtanggol ang isang grupo at atakihin ang iba.
Maaaring hikayatin silang makita ang mga bayani at kontrabida bago nila maunawaan ang mga mekanismo.
Maaaring hikayatin silang tumugon nang emosyonal bago masuri ang ebidensiya.

Maaaring maging makapangyarihan ang mga salaysay kapag nakakabit ang mga ito sa emosyon.

Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang salaysay dahil binibigyan sila nito ng pagkabilang.

Maaaring ipagtanggol nila ito dahil binibigyan sila nito ng identidad.

Maaaring ipagtanggol nila ito dahil binibigyan sila nito ng katiyakan.

Maaaring ipagtanggol nila ito dahil binibigyan sila nito ng kaaway.

Ngunit ang pagpili ng panig ay hindi kapareho ng pag-unawa.

Dapat itanong ng mga tao:

Sa anong kuwento ako hinihila?
Anong emosyon ang nililikha ng kuwentong ito?
Sino ang nakikinabang kapag pumipili ng panig ang mga tao?
Anong ebidensiya ang hindi pinapansin?
Anong mekanismo ang itinatago?
Anong pag-unawa ang pinipigilan?

Hindi makasusulong ang sangkatauhan kung patuloy na ikinukulong ng emosyon ang mga tao sa loob ng mga salaysay sa halip na tulungan silang matuto mula sa kapaligiran ng mundo.

IMPLUWENSIYANG EMOSYONAL, KATAHIMIKAN, AT PAGPROTEKTA SA SARILI

Maaaring lumikha ng katahimikan ang emosyon.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil natatakot sila.
Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil nahihiya sila.
Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil napapahiya sila.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil nakokonsiyensya sila.
Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil natatakot silang tanggihan.
Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil natatakot silang maging mali.

Maaaring manatiling tahimik ang mga tao dahil natatakot silang tumayong mag-isa.

Pagkatapos ay maaaring protektahan ng katahimikan ang pag-uulit.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang mga sistema.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang mga salaysay.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang pagdepende.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang maling gawain.
Maaaring protektahan ng katahimikan ang patuloy na pag-iral ng kapaligiran ng mundo.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong emosyon ang lumilikha ng katahimikan?
Ano ang pinoprotektahan ng katahimikang ito?
Ano ang mangyayari kung matatapos ang katahimikan?
Anong katotohanan ang pinipigilan ng emosyon na sabihin ng mga tao?
Anong paulit-ulit na padron ang tinutulungan ng katahimikan na magpatuloy?

Maaaring maging isang makapangyarihang anyo ng pakikilahok ang emosyonal na katahimikan.

EDUKASYON, MGA BATA, AT EMOSYONAL NA KALIGTASAN

Kailangan ng mga bata ng emosyonal na kaligtasan upang makapagtanong nang wasto.

Kung tinatakot ang mga bata dahil sa pagtatanong, maaari silang tumigil sa pagtatanong.

Kung ipinahihiya ang mga bata dahil sa pagtatanong, maaari silang tumigil sa pagtatanong.

Kung pinagtatawanan ang mga bata dahil sa pagtatanong, maaari silang tumigil sa pagtatanong.

Kung tinatawag na mahirap pakitunguhan ang mga bata dahil sa pagtatanong, maaari silang tumigil sa pagtatanong.

Kung itinuturing na manggugulo ang mga bata dahil sa pagtatanong, maaari silang tumigil sa pagtatanong.

Kung emosyonal na pinarurusahan ang mga bata dahil sa pagtatanong, maaari nilang matutuhan na mas ligtas ang katahimikan kaysa pag-unawa.

Mahalaga ito dahil ang pagtatanong ay isa sa mga daan tungo sa pagkatuto.

Kailangang matutuhan ng mga bata na maaaring ligtas na suriin ang mga tanong.

Kailangang matutuhan nila na maaaring unawain ang emosyon.

Kailangang matutuhan nila na ang hindi komportableng pakiramdam ay hindi awtomatikong nangangahulugang mali ang isang tanong.

Kailangang matutuhan nila na ang takot ay hindi awtomatikong nangangahulugang dapat silang huminto.

Kailangang matutuhan nila na ang galit ay hindi awtomatikong nangangahulugang nauunawaan nila.

Kailangan din nilang matutuhan na maaaring manlinlang ang emosyonal na paglalahad.

Kailangang matutuhan nila na ang kabaitan ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Kailangang matutuhan nila na ang kumpiyansa ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Kailangang matutuhan nila na ang kataimtiman ay hindi awtomatikong ebidensiya.
Kailangang matutuhan nila na ang paglalahad bilang eksperto ay hindi awtomatikong ebidensiya.

Kahit magmukhang mabait, galit, kumpiyansa, taos-puso, eksperto, o may awtoridad ang isang tao, hindi nito inaalis ang pangangailangang tanungin ang ebidensiya, pag-uugali, pagiging konsistente, at insentibo.

Dapat itanong ng mga tao:

Ligtas ba sa emosyon ang mga bata upang magtanong?
Tinuturuan ba ang mga bata na unawain ang mga emosyonal na reaksyon?
Tinuturuan ba ang mga bata na bahagi ng pagkatuto ang mga tanong?
Tinuturuan ba ang mga bata na maaaring suriin ang hindi komportableng pakiramdam?
Tinuturuan ba ang mga bata kung paano maaaring hubugin ng emosyon ang paniniwala, katahimikan, at pag-uugali?
Tinuturuan ba ang mga bata kung paano maaaring lumikha ng

pagtitiwala ang emosyonal na paglalahad bago masuri ang ebidensiya?

Hindi wastong mapapabuti ang edukasyon kung emosyonal na sinasanay ang mga bata na lumayo sa pagtatanong.

IMPLUWENSIYANG EMOSYONAL AT KAMALAYAN NG TAO

Sumusulong ang kamalayan ng tao kapag natututuhan ng mga tao na unawain ang emosyon sa halip na kontrolin sila ng emosyon.

Hindi ibig sabihin nito na mawawalan ng emosyon ang mga tao.

Ibig sabihin nito, nagiging bahagi ng pagkatuto ang mga emosyon.

Nagiging isang bagay na kailangang tanungin ang takot.
Nagiging isang bagay na kailangang unawain ang galit.
Nagiging isang bagay na kailangang suriin ang pagkakabit.
Nagiging isang bagay na kailangang kilalanin ang hiya.
Nagiging isang bagay ang katahimikan na maaaring pagkunan ng aral.
Nagiging isang bagay na kailangang lampasan ang reaksyon.
Nagiging isang bagay na kailangang tanungin ang emosyonal na paglalahad.
Nagiging isang bagay na kailangang suriin ang sadyang nilikhang pagtitiwala.
Nagiging isang bagay na kailangang subukin ang mga emosyonal na kuwento.

Hindi kailangang sirain ng mga tao ang emosyon.

Kailangan nilang maunawaan ang impluwensiyang emosyonal.

Patuloy na ipinakikita ng kapaligiran ng mundo ang impluwensiyang emosyonal.

Ipinakikita nito ang takot.
Ipinakikita nito ang galit.
Ipinakikita nito ang matinding pagkagalit.
Ipinakikita nito ang pagkabilang.

Ipinakikita nito ang hiya.
Ipinakikita nito ang paghahambing.
Ipinakikita nito ang pagkakabit.
Ipinakikita nito ang katahimikan.
Ipinakikita nito ang reaksyon.
Ipinakikita nito ang emosyonal na pagganap.
Ipinakikita nito ang sadyang nilikhang pagtitiwala.
Ipinakikita nito ang emosyonal na panlilinlang.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong impluwensiyang emosyonal ang ipinakikita?
Anong emosyonal na paglalahad ang pinagkakatiwalaan?
Ano ang maaaring matutuhan ng sangkatauhan mula rito?
Anong pag-uugali ang nililikha ng emosyon?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng emosyon na muling likhain?

Kapag nagiging lantad ang impluwensiyang emosyonal, nagiging lantad ang pag-uugali.

Kapag nagiging lantad ang pag-uugali, nagiging posible ang pag-unawa.

Kapag nagiging posible ang pag-unawa, maaaring sumulong ang pagkatuto.

IMPLUWENSIYANG EMOSYONAL AT PAGSULONG NG SANGKATAUHAN

Ang Impluwensiyang Emosyonal ay bahagi ng Nawawalang Landas tungo sa Pagsulong ng Sangkatauhan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang paulit-ulit na dinadaig ng emosyon ang pag-unawa.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinipigilan ng takot ang pagtatanong.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinapalitan ng galit ang pagkatuto.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinapalitan ng matinding pagkagalit ang pagsusuri.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinoprotektahan ng emosyonal na pagkakabit ang minanang mga paniniwala.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang lumilikha ng katahimikan ang hiya.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinapalitan ng emosyonal na presyur ang ebidensiya.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang lumilikha ng pagtitiwala ang emosyonal na paglalahad bago masuri ang ebidensiya.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang lumilikha ng paniniwala ang mga emosyonal na kuwento bago malinang ang pag-unawa.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang emosyonal na sinasanay ang mga bata na lumayo sa pagtatanong.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang tumutugon lamang ang mga tao sa kapaligiran ng mundo sa halip na matuto mula rito.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung ano ang gumagantimpala at nagpoprotekta sa pag-uugali.

Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente kung tumutugma ang paulit-ulit na pag-uugali sa inaangkin.

Itinatanong ng Pahintulot na Magtanong kung sino o ano ang kumokontrol sa pahintulot.

Itinatanong ng Impluwensiyang Emosyonal:

Anong emosyon ang humuhubog dito?
Anong reaksyon ang nililikha?
Anong takot ang ginagamit?
Anong emosyonal na pagkakabit ang pinoprotektahan?
Anong katahimikan ang nililikha?
Anong emosyonal na paglalahad ang pinagkakatiwalaan?

Anong pagtitiwala ang sadyang nililikha?
Anong emosyonal na kuwento ang ginagamit?
Anong pag-uugali ang nililikha ng emosyon na ito?
Anong pag-unawa ang pinipigilan ng emosyon na ito?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng emosyon na ito na muling likhain?

Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang impluwensiyang emosyonal.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang emosyonal na pagkokondisyon.

Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang emosyonal na manipulasyon.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang emosyonal na paglalahad.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang sadyang nilikhang pagtitiwala.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang mga emosyonal na kuwento.
Ganito nagsisimulang makilala ng mga tao ang emosyonal na katahimikan.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa reaksyon tungo sa pagtatanong.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagtatanong tungo sa pagkakita.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkakita tungo sa pag-unawa.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pag-unawa tungo sa

pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkatuto tungo sa malayang pag-iisip.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng mga emosyonal na kapaligiran tungo sa pagiging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

SEKSIYON 7 - SALAYSAY LABAN SA REALIDAD

ANO TALAGA ANG SALAYSAY LABAN SA REALIDAD

Itinatag ng Seksiyon 1 na kailangang matuto ang mga tao mula sa kapaligiran ng mundo sa halip na maging mga produkto lamang nito.

Itinatag ng Seksiyon 2 na kailangang suriin ng mga tao kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin, inuulit, pinoprotektahan, inihaharap, o ipinaiiral.

Itinatag ng Seksiyon 3 na paulit-ulit na muling nililikha ng sangkatauhan ang parehong mundo dahil paulit-ulit na ginagantimpalaan ng mga insentibo ang mga tao sa muling paglikha nito.

Itinatag ng Seksiyon 4 na madalas mas marami ang inilalantad ng paulit-ulit na pag-uugali kaysa sa mga salita.

Itinatag ng Seksiyon 5 na madalas hindi hinihikayat ang mga tao na magtanong bago pa man magsimula ang pagkatuto.

Itinatag ng Seksiyon 6 na maaaring hubugin ng emosyon ang pagtitiwala, paniniwala, takot, reaksyon, katahimikan, at pag-uugali bago malinang ang pag-unawa.

Lumilipat ngayon ang Seksiyon 7 sa Salaysay laban sa Realidad.

Umiiral ang Salaysay laban sa Realidad dahil ipinakikita sa mga tao ang mga salaysay nang hindi sila wastong tinuturuan kung paano suriin ang realidad.

Ipinapanganak ang mga tao sa loob ng mga salaysay.
Tinuturuan ang mga tao ng mga salaysay.
Ipinakikita sa mga tao ang mga salaysay.
Minamana ng mga tao ang mga salaysay.

Ipinagtatanggol ng mga tao ang mga salaysay.

Nagiging emosyonal na nakakabit ang mga tao sa mga salaysay.

Sa kalaunan, maaaring mapagkamalan ng mga tao ang mga salaysay bilang mismong realidad.

Ang mga salaysay ay isa sa pinakamalalaking mekanismong humuhubog sa sangkatauhan.

Ang isang salaysay ay hindi awtomatikong realidad.

Ang isang salaysay ay isang kuwento.
Ang isang salaysay ay isang paliwanag.
Ang isang salaysay ay isang bersiyon ng mga pangyayari.
Ang isang salaysay ay isang balangkas na hinihikayat ang mga tao na tanggapin.

Maaaring totoo ang isang salaysay.
Maaaring bahagyang totoo ang isang salaysay.
Maaaring kulang ang isang salaysay.
Maaaring manipulahin ang isang salaysay.
Maaaring piliin ang isang salaysay.
Maaaring sadyang likhain ang isang salaysay.
Maaaring protektahan ang isang salaysay.
Maaaring manahin ang isang salaysay.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Anong kuwento ang ipinakikita sa akin?
Sino ang lumikha ng kuwentong ito?
Sino ang umuulit ng kuwentong ito?

Sino ang nagpoprotekta sa kuwentong ito?
Sino ang nakikinabang sa paniniwala sa kuwentong ito?
Anong ebidensiya ang sumusuporta sa kuwentong ito?
Anong realidad ang sumusuporta sa kuwentong ito?
Ano ang hindi isinama?
Ano ang idinagdag?
Ano ang itinatago?

Itinuturo ng Salaysay laban sa Realidad sa mga tao na ihiwalay ang inihaharap mula sa aktuwal na ipinakikita.

UMIIRAL NANG MALAYA ANG REALIDAD

Umiiral ang realidad nang hiwalay sa kung ano ang pinaniniwalaan ng mga tao tungkol dito.

Hindi kailangan ng realidad ng pagkakasundo.
Hindi kailangan ng realidad ng kasikatan.
Hindi kailangan ng realidad ng mga titulo.
Hindi kailangan ng realidad ng awtoridad.
Hindi kailangan ng realidad ng emosyon.
Hindi kailangan ng realidad ng pag-uulit.

Patuloy na umiiral ang realidad kinikilala man ito ng mga tao o hindi.

Maaaring tanggihan ng mga tao ang realidad.
Maaaring hindi pansinin ng mga tao ang realidad.
Maaaring emosyonal na tanggihan ng mga tao ang realidad.

Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang mga salaysay laban sa realidad.

Maaaring sama-samang iwasan ng mga tao ang realidad.

Ngunit patuloy na umiiral ang realidad.

Isa ito sa pinakamalalaking aral na kailangang matutuhan ng sangkatauhan.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Natututo ba ako mula sa realidad?
O ipinagtatanggol ko ba ang isang salaysay?
Nakikita ko ba ang ipinakikita?
O pinoprotektahan ko ba ang minana ko?
Natututo ba ako mula sa kapaligiran ng mundo?
O natututo ba ako mula sa isang kuwento tungkol sa kapaligiran ng mundo?

MAAARING MABUHAY ANG SANGKATAUHAN SA LOOB NG MGA SALAYSAY

Isa sa pinakamalalaking limitasyon sa pagkatuto ng tao ay maaaring gugulin ng mga tao ang buong buhay nila sa loob ng mga salaysay na hindi nila kailanman malayang sinuri.

Maaaring manahin ng mga tao ang mga kuwento.
Maaaring manahin ng mga tao ang mga titulo.
Maaaring manahin ng mga tao ang mga sistema.
Maaaring manahin ng mga tao ang awtoridad.
Maaaring manahin ng mga tao ang mga paniniwala.
Maaaring manahin ng mga tao ang mga paliwanag.

Maaaring manahin ng mga tao ang mga takot.
Maaaring manahin ng mga tao ang mga pag-uugali.
Maaaring manahin ng mga tao ang paulit-ulit na mga padron.

Sa kalaunan, maaaring ipagtanggol ng mga tao ang lahat ng ito nang hindi nauunawaan kung saan orihinal na nagmula ang mga ito.

Pagkatapos ay maaaring mapagkamalan ng mga tao ang minanang mga salaysay bilang mismong realidad.

Kung walang pagtatanong, maaaring gugulin ng mga tao ang buong buhay nila sa pagtatanggol sa nilikha para manahin nila.

TINUTURUAN NG SANGKATAUHAN ANG SANGKATAUHAN

Sa malaking bahagi, ang sangkatauhan ay tinuturuan ng sangkatauhan.

Lumilikha ang mga tao ng mga sistema.
Lumilikha ang mga tao ng mga salaysay.
Lumilikha ang mga tao ng mga kuwento.
Lumilikha ang mga tao ng mga titulo.
Lumilikha ang mga tao ng mga tungkulin.
Lumilikha ang mga tao ng mga paliwanag.

Pagkatapos ay itinuturo ng mga tao sa mga susunod na henerasyon ang nilikha ng mga naunang henerasyon.

Maaaring mapagkamalan ng mga susunod na henerasyon ang minanang mga salaysay bilang mismong realidad.

Maaaring manahin ng mga tao ang tinanggap ng mga naunang henerasyon nang hindi kailanman malayang sinusuri ito.

Isa ito sa pinakamalalaking dahilan kung bakit nauulit ang parehong mundo.

Maaaring lumikha ang sangkatauhan ng mga salaysay, manahin ang mga salaysay, ipagtanggol ang mga salaysay, at pagkatapos ay mapagkamalan ang mga salaysay na iyon bilang mismong realidad.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Sino ang orihinal na lumikha nito?
Sino ang nagpasa nito?
Sino ang patuloy na nagtuturo nito?
Sino ang patuloy na nagpoprotekta rito?
Sino ang patuloy na nakikinabang dito?
Anong realidad ang sumusuporta rito?

Hindi wastong makasusulong ang sangkatauhan habang patuloy nitong minamana ang mga salaysay bago matutuhan kung paano tanungin ang mga ito.

NILIKHANG MGA KUWENTO, NILIKHANG MGA TITULO, AT NILIKHANG AWTORIDAD

Hindi kusang lumilitaw ang mga salaysay.

Lumilikha ang mga tao ng mga ito.

Maaaring likhain ang mga kuwento.
Maaaring likhain ang mga titulo.
Maaaring likhain ang awtoridad.

Maaaring likhain ang mga posisyon.
Maaaring likhain ang mga tungkulin.

Maaaring likhain ang mga sistema.
Maaaring likhain ang mga paniniwala.

Pagkatapos ay maaaring ikabit ang mga salaysay sa lahat ng ito.

Pagkatapos ay maaaring manahin ng mga tao ang mga ito.
Maaaring ulitin ng mga tao ang mga ito.
Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang mga ito.
Maaaring maging emosyonal na nakakabit ang mga tao sa mga ito.
Sa kalaunan, maaaring manahin ng mga susunod na henerasyon ang mga ito bilang realidad.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Sino ang lumikha ng titulong ito?
Sino ang lumikha ng awtoridad na ito?
Sino ang lumikha ng tungkuling ito?
Sino ang lumikha ng kuwentong ito?
Sino ang nagbigay rito ng lehitimidad?
Sino ang nagpoprotekta rito?
Sino ang nakikinabang sa pagpapatuloy nito?
Anong realidad ang sumusuporta rito?

Ang pag-iral ng isang titulo ay hindi awtomatikong realidad.

Ang pag-iral ng awtoridad ay hindi awtomatikong realidad.

Ang pag-iral ng isang tungkulin ay hindi awtomatikong realidad.

Ang pag-iral ng isang kuwento ay hindi awtomatikong realidad.

Ang pag-iral ng isang sistema ay hindi awtomatikong realidad.

Kailangang laging suriin ang realidad nang hiwalay sa mismong salaysay.

PERA, PAG-UULIT, AT PAGPAPATIBAY NG SALAYSAY

Maaaring maging napakamakapangyarihan ang mga salaysay kapag sangkot ang pera.

Maaaring bayaran ang mga tao upang lumikha ng mga salaysay.
Maaaring bayaran ang mga tao upang ulitin ang mga salaysay.
Maaaring bayaran ang mga tao upang ituro ang mga salaysay.
Maaaring bayaran ang mga tao upang ipatupad ang mga salaysay.
Maaaring bayaran ang mga tao upang protektahan ang mga salaysay.
Maaaring bayaran ang mga tao upang isulat ang mga salaysay.
Maaaring bayaran ang mga tao upang ipamahagi ang mga salaysay.
Maaaring bayaran ang mga tao upang ipagtanggol ang mga salaysay.

Pagkatapos ay maaaring manahin ng mga susunod na henerasyon ang paulit-ulit na salaysay.

Hindi nito awtomatikong ibig sabihin na huwad ang bawat salaysay.

Ibig sabihin nito, kailangang tanungin ang mekanismo.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Sino ang nagpopondo sa salaysay na ito?
Sino ang umuulit nito?

Sino ang nagtuturo nito?
Sino ang nagpoprotekta rito?
Sino ang nakikinabang dito?
Ano ang nangyayari kung hinahamon ito?
Ano ang nangyayari kung inilalantad ito?
Anong realidad ang sumusuporta rito?

Sa kalaunan, maaaring maging lubhang normal ang mga salaysay hanggang sa hindi na makilala ng mga tao na mga salaysay pala ang mga ito.

MGA SISTEMA NG PANINIWALA AT MINANANG PAGTANGGAP

Maaaring hikayatin ang mga tao na maniwala sa mga bagay na hindi nila malayang masuri.

Pagkatapos ay maaari nilang ipagtanggol ang mga paniniwalang iyon.
Maaari silang maging emosyonal na nakakabit sa mga paniniwalang iyon.
Maaari nilang ulitin ang mga paniniwalang iyon.
Maaari nilang ipasa ang mga paniniwalang iyon sa mga susunod na henerasyon.

Pagkatapos ay maaaring manahin ng mga susunod na henerasyon ang paniniwala nang hindi kailanman malayang sinusuri ang Pinagmulan at Pinanggalingan nito.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Sino ang lumikha ng paniniwalang ito?
Sino ang nakikinabang sa paniniwalang ito?
Anong ebidensiya ang sumusuporta sa paniniwalang ito?

Anong realidad ang sumusuporta sa paniniwalang ito?
Ano ang nangyayari kapag tinatanong ito?
Ano ang mangyayari kung huminto ang mga tao sa paniniwala rito?

Ang paniniwala mismo ay hindi realidad.

Kailangang laging suriin ang realidad nang nakapag-iisa.

PATULOY NA IPINAKIKITA NG KAPALIGIRAN NG MUNDO SA SANGKATAUHAN KUNG PAANO KUMIKILOS ANG MGA SALAYSAY

Patuloy na ipinakikita ng kapaligiran ng mundo sa sangkatauhan kung paano kumikilos ang mga salaysay.

Hindi lamang wastong naturuan ang mga tao kung paano matuto mula sa ipinakikita.

Ang mundo ang tunay na paaralan.

Patuloy na ipinakikita sa sangkatauhan ang:

Pag-uulit.
Pagprotekta.
Mga titulo.
Awtoridad.
Pagkabilang.
Takot.

Pagdepende.
Katahimikan.

Mga insentibo.
Emosyon.
Pagganap.
Mga salaysay.

Madalas tumutugon lamang ang mga tao sa mga mekanismong ito sa halip na matuto mula sa mga ito.

Ang problema ay hindi dahil walang nakikita.

Ang problema ay hindi wastong naturuan ang mga tao kung paano tanungin, makita, unawain, at matuto mula sa nakikita.

MAAARING MAGING MAS MALAKAS ANG MGA SALAYSAY KAYSA REALIDAD

Isa sa pinakamalalaking panganib na kinakaharap ng sangkatauhan ay maaaring maging mas malakas ang mga salaysay kaysa sa mismong realidad.

Maaaring nakikita ang realidad.
Maaaring dokumentado ang realidad.
Maaaring paulit-ulit na ipinakikita ang realidad.
Maaaring ilantad ng realidad ang kontradiksyon.
Maaaring ilantad ng realidad ang paulit-ulit na mga padron.
Maaaring ilantad ng realidad ang pag-uugali ng tao.

Ngunit maaari pa ring ipagtanggol ng mga tao ang mga salaysay sa halip.

Maaaring tanggihan ng mga tao ang ipinakikita.

Maaaring protektahan ng mga tao ang minana nila.
Maaaring maging emosyonal na nakakabit ang mga tao sa mga kuwento.
Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang mga sistema.
Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang awtoridad.
Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang paulit-ulit na mga paliwanag.
Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang kanilang pinagsasaligan.
Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang nagpaparamdam sa kanilang ligtas sila.
Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang ipinagtatanggol ng lahat ng iba.

Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang mga salaysay kahit paulit-ulit na ibang bagay ang ipinakikita ng realidad.

MAAARING MAGING MISMONG KAPALIGIRAN NG MUNDO ANG MGA SALAYSAY

Habang mas matagal umiiral ang isang salaysay, lalo itong maaaring maging normal.

Habang lalo itong nagiging normal, lalo itong maaaring hindi tanungin.

Habang lalo itong hindi tinatanong, lalo itong napoprotektahan.

Habang lalo itong napoprotektahan, lalo itong namamana ng mga susunod na henerasyon.

Sa kalaunan, maaaring maging bahagi ng mismong kapaligiran ng mundo ang salaysay.

Maaaring manahin ito ng mga bata.
Maaaring manahin ito ng mga nasa hustong gulang.

Maaaring manahin ito ng mga guro.
Maaaring manahin ito ng mga sistema.
Maaaring manahin ito ng mga institusyon.
Maaaring manahin ito ng mga lipunan.

Sa kalaunan, maaaring makalimutan ng mga tao na nilikha pala ito.

Pagkatapos ay maaaring tanggapin ang salaysay bilang mismong realidad.

Maaaring sama-samang lumikha ang sangkatauhan ng huwad na realidad at pagkatapos ay gugulin ang mga henerasyon sa pagtatanggol dito.

Isa ito sa pinakamalalaking dahilan kung bakit paulit-ulit na muling nililikha ng sangkatauhan ang parehong mundo.

BAKIT MAHALAGA ANG SALAYSAY LABAN SA REALIDAD

Mahalaga ang Salaysay laban sa Realidad dahil hindi wastong matututo ang sangkatauhan mula sa kapaligiran ng mundo habang napagkakamalan nilang mismong realidad ang mga salaysay.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung sino ang nakikinabang sa pagpapatuloy nito.

Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente kung tumutugma ang pag-uugali sa inaangkin.

Itinatanong ng Pahintulot na Magtanong kung ano ang pumipigil sa pagtatanong.

Itinatanong ng Impluwensiyang Emosyonal kung anong emosyon ang humuhubog sa pagtanggap.

Itinatanong ngayon ng Salaysay laban sa Realidad:

Anong kuwento ang inihaharap?
Anong realidad ang sumusuporta rito?
Anong realidad ang sumasalungat dito?
Sino ang lumikha nito?
Sino ang nagpoprotekta rito?
Sino ang umuulit nito?
Sino ang nagmamana nito?
Sino ang nakikinabang dito?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng salaysay na ito na muling likhain?

Ganito nagsisimulang lumipat ang mga tao mula sa pagtatanggol sa minanang mga salaysay tungo sa pagkatuto mula sa mismong realidad.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa paniniwala tungo sa pagsusuri.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagsusuri tungo sa pagkakita.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkakita tungo sa pag-unawa.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pag-unawa tungo sa pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkatuto tungo sa malayang pag-iisip.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng minanang mga salaysay tungo sa pagiging mga nag-aaral mula sa kapaligiran ng mundo.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang patuloy na ipinagtatanggol ng mga tao ang minanang mga salaysay sa halip na matuto mula sa mismong realidad.

MGA SALAYSAY SA PAGLIPAS NG PANAHON

Ipinaliwanag ng unang bahagi ng seksiyong ito na maaaring likhain, ulitin, manahin, protektahan, at sa kalaunan ay mapagkamalan ang mga salaysay bilang mismong realidad.

Ipinaliwanag din nito na umiiral ang realidad nang hiwalay sa paniniwala, kasikatan, mga titulo, awtoridad, emosyon, at pag-uulit.

Lumilipat ngayon ang bahaging ito sa kung paano nagpapatuloy ang mga salaysay sa paglipas ng panahon.

Hindi karaniwang nagiging makapangyarihan ang mga salaysay sa isang gabi.

Madalas binubuo ang mga ito sa mahabang panahon.

Maaaring likhain ang isang kuwento.
Maaaring ulitin ang kuwento.
Maaaring isulat ang kuwento.
Maaaring ipamahagi ang kuwento.
Maaaring protektahan ang kuwento.
Maaaring ituro ang kuwento.
Maaaring manahin ang kuwento.
Maaaring maging emosyonal na nakakabit ang mga tao sa kuwento.
Pagkatapos ay maaaring maging tinatanggap na realidad ang kuwento.

Sa paglipas ng panahon, maaaring makalimutan ng mga tao na salaysay pala ito.

Dapat itanong ng mga tao:

Gaano katagal nang umiiral ang salaysay na ito?
Sino ang umulit nito?
Sino ang nagprotekta rito?
Sino ang nagmana nito?
Sino ang nakinabang dito?
Anong ebidensiya ang sumusuporta rito?
Anong realidad ang sumusuporta rito?
Anong mga kontradiksyon ang umiiral?
Ano ang nagbago sa paglipas ng panahon?
Ano ang nanatiling protektado?

Maaaring ilantad ng mga salaysay sa paglipas ng panahon kung paano paulit-ulit na muling nililikha ng sangkatauhan ang parehong mundo.

MAAARING SAMA-SAMANG LUMIKHA ANG SANGKATAUHAN NG HUWAD NA REALIDAD

Maaaring sama-samang lumikha ang sangkatauhan ng isang huwad na realidad na kalaunan ay napagkakamalan ng mismong sangkatauhan na realidad.

Maaaring hindi makita ng mga tao ang buong mekanismo.

Maaaring ang nakikita lamang nila ay:

Sarili nilang tungkulin.
Sarili nilang trabaho.

Sarili nilang paniniwala.
Sarili nilang tagubilin.
Sarili nilang ambag.
Sarili nilang kaligtasan.

Ngunit madalas nabubuo ang kapaligiran ng mundo mula sa bilyun-bilyong taong sama-samang nakikilahok sa mga salaysay na hindi nila nilikha.

May isang sumusulat.
May isang nagtuturo.
May isang umuulit.
May isang nagpapatupad.
May isang nagpoprotekta.
May isang nagpopondo.

May isang naglalathala.
May isang naniniwala.
May isang nananatiling tahimik.

Kapag paisa-isa, maaaring magmukhang maliit ang mga pag-uugaling ito.

Kapag pinagsama-sama, maaari nilang muling likhain ang isang buong kapaligiran ng mundo.

Pagkatapos ay maaaring gugulin ng sangkatauhan ang mga henerasyon sa pagtatanggol sa nilikha mismo ng sangkatauhan.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong salaysay ang naiaambag ko?
Anong salaysay ang tinutulungan kong ulitin?

Anong salaysay ang tinutulungan kong protektahan?
Anong realidad ang tinutulungan kong palitan?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng aking ambag na muling likhain?

Isa ito sa pinakamalalaking mekanismo sa loob ng Salaysay laban sa Realidad.

MAAARING HUBUGIN NG MGA SALAYSAY ANG PAG-UUGALI NG TAO

Hindi lamang hinuhubog ng mga salaysay kung ano ang iniisip ng mga tao.

Maaaring hubugin ng mga salaysay kung ano ang ginagawa ng mga tao.
Maaaring hubugin ng mga salaysay ang pagtitiwala.
Maaaring hubugin ng mga salaysay ang takot.
Maaaring hubugin ng mga salaysay ang pagkabilang.
Maaaring hubugin ng mga salaysay ang katahimikan.
Maaaring hubugin ng mga salaysay ang pagkamasunurin.
Maaaring hubugin ng mga salaysay ang pagdepende.
Maaaring hubugin ng mga salaysay ang emosyonal na pagkakabit.
Maaaring hubugin ng mga salaysay ang identidad.
Maaaring hubugin ng mga salaysay ang mismong pag-uugali.

Maaaring hindi man lamang mapagtanto ng mga tao na hinuhubog sila.

Maaaring maniwala silang kumikilos sila nang nakapag-iisa.

Ngunit maaaring naimpluwensiyahan na ang kanilang pag-uugali ng mga salaysay na minana nila.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Anong pag-uugali ang nililikha ng salaysay na ito?
Anong mga emosyon ang nililikha ng salaysay na ito?
Anong mga takot ang nililikha ng salaysay na ito?
Anong katahimikan ang nililikha ng salaysay na ito?
Anong pagdepende ang nililikha ng salaysay na ito?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng salaysay na ito na muling likhain?

Nagiging mapanganib ang mga salaysay kapag hindi na nakikilala ng mga tao na hinuhubog sila ng mga ito.

PAKIKIBAGAY, PAGKABILANG, AT MGA PANLIPUNANG SALAYSAY

Mga panlipunang nilalang ang mga tao.
Maraming tao ang nagnanais ng pagtanggap.
Maraming tao ang nagnanais na mapabilang.
Maraming tao ang nagnanais ng pagsang-ayon.
Maraming tao ang nagnanais na makibagay.

Maaari itong maging isa sa pinakamalalaking mekanismong nagpapatibay sa mga salaysay.

Maaaring gayahin ng mga tao ang sinasabi ng iba.
Maaaring gayahin ng mga tao kung paano kumikilos ang iba.
Maaaring gayahin ng mga tao kung paano manamit ang iba.
Maaaring gayahin ng mga tao kung paano magsalita ang iba.
Maaaring gayahin ng mga tao kung ano ang itinataguyod ng iba.

Maaaring gayahin ng mga tao kung ano ang ipinagtatanggol ng iba.
Maaaring gayahin ng mga tao kung ano ang pinaniniwalaan ng iba.
Maaaring gayahin ng mga tao kung ano ang kinatatakutan ng iba.
Maaaring gayahin ng mga tao kung ano ang tinatanggihan ng iba.
Maaaring gayahin ng mga tao kung ano ang ipinagdiriwang ng iba.

Sa kalaunan, maaaring tumigil ang mga tao sa pagtatanong kung totoo ba ang isang bagay at sa halip ay itanong kung nakatutulong ba ito upang mapabilang sila.

Dapat itanong ng mga tao:

Natututo ba ako?
O nakikibagay lamang ako?
Nagtatanong ba ako?
O nanggagaya lamang ako?
Nag-iisip ba ako nang malaya?
O sumusunod lamang ako sa grupo?
Natututo ba ako mula sa realidad?
O natututo lamang ako kung paano mapabilang?

Maaaring maging mas malakas ang pagkabilang kaysa katotohanan kung hindi tinuturuan ang mga tao kung paano ito tanungin.

MAKABAGONG MGA KAPALIGIRAN NG SALAYSAY

Maaaring mabilis na lumikha at magpalaganap ng mga salaysay ang mga makabagong kapaligiran.

Maaaring ipakita sa mga tao ang mga estilo ng pamumuhay.

Maaaring ipakita sa mga tao ang mga opinyon.
Maaaring ipakita sa mga tao ang mga reaksyon.
Maaaring ipakita sa mga tao ang matinding pagkagalit.
Maaaring ipakita sa mga tao ang kasikatan.
Maaaring ipakita sa mga tao ang tagumpay.
Maaaring ipakita sa mga tao ang katayuan.

Maaaring ipakita sa mga tao ang anyo.
Maaaring ipakita sa mga tao ang mga kuwentong emosyonal.
Maaaring ipakita sa mga tao ang mga bersiyon ng buhay na hindi sumasalamin sa realidad.

Pagkatapos ay maaaring gayahin ng mga tao ang paulit-ulit na ipinapakita.

Maaari nilang gayahin ang mga salita.
Maaari nilang gayahin ang mga personalidad.
Maaari nilang gayahin ang mga estilo ng pamumuhay.
Maaari nilang gayahin ang mga anyo.
Maaari nilang gayahin ang mga pag-uugali.
Maaari nilang gayahin ang mukhang popular.
Maaari nilang gayahin ang mukhang matagumpay.
Maaari silang magpakitang masaya.
Maaari nilang ipakita na kabilang sila.
Maaari nilang ipakita ang pagiging perpekto.
Maaari nilang ipakita ang pagiging mahalaga.

Samakatuwid, maaaring lumikha ang isang makabagong kapaligiran ng salaysay ng huwad na realidad na sama-samang ginagaya ng mga tao.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong salaysay ang nililikha ng kapaligirang ito?
Anong pag-uugali ang ginagantimpalaan ng kapaligirang ito?
Anong pagpapakitang-tao ang hinihikayat ng kapaligirang ito?
Anong realidad ang itinatago?

Anong realidad ang pinapalitan?
Anong pag-unawa ang pinipigilan?

Maaaring gawin ng mga makabagong kapaligiran ng salaysay na mamuhay ang mga tao sa loob ng pagpapakitang-tao sa halip na sa realidad.

PANLIPUNANG PAGPAPAKITANG-TAO AT PAMUMUHAY SA LOOB NG ISANG SALAYSAY

Maaari ring magsimulang ipakita ng mga tao ang mga bersiyon ng kanilang sarili.

Maaari nilang ipakita na masaya sila.
Maaari nilang ipakita na matagumpay sila.
Maaari nilang ipakita na may tiwala sila sa sarili.
Maaari nilang ipakita na mahalaga sila.
Maaari nilang ipakita ang katayuan.
Maaari nilang ipakita ang pagiging perpekto.
Maaari nilang ipakita na kabilang sila.

Maaaring ipakita ng mga tao ang isang buhay na hindi sumasalamin sa realidad.

Pagkatapos ay maaaring ikumpara ng ibang tao ang kanilang sarili sa pagpapakitang-taong iyon.

Maaari namang lumikha ng mas marami pang pagpapakitang-tao ang pagkukumpara.
Maaaring lumikha ng mas maraming paggaya ang pagpapakitang-tao.
Maaaring lumikha ng mas maraming pag-uulit ang paggaya.

Sa kalaunan, maaaring mamuhay ang mga tao sa loob ng isang sama-samang salaysay sa halip na sa mismong realidad.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang ipinapakita?
Ano ang itinatago?
Ito ba ay realidad?
O pagpapakitang-tao lamang ito?
Inihahambing ko ba ang aking sarili sa realidad?
O inihahambing ko ba ang aking sarili sa isang salaysay?
Anong pag-uugali ang nililikha ng pagpapakitang-taong ito?

Dapat matutunan ng mga tao na ang ipinapakitang anyo ay hindi awtomatikong realidad.

MGA SALAYSAY, MGA BATA, AT MINANANG PANINIWALA

Ipinanganganak ang mga bata sa mga salaysay na hindi nila nilikha.

Minamana ng mga bata ang mga kuwento.
Minamana ng mga bata ang mga sistema.
Minamana ng mga bata ang mga titulo.

Minamana ng mga bata ang awtoridad.
Minamana ng mga bata ang mga paniniwala.
Minamana ng mga bata ang mga pag-uugali.
Minamana ng mga bata ang mga takot.
Minamana ng mga bata ang mga emosyonal na pagkakabit.
Minamana ng mga bata ang paulit-ulit na mga padron.

Pagkatapos ay maaaring lumaki ang mga bata bilang mga nasa hustong gulang na nagtatanggol sa kanilang minana.

Isa ito sa pinakamalalaking dahilan kung bakit inuulit ng sangkatauhan ang parehong mundo.

Samakatuwid, dapat matutunan ng mga bata na magtanong:

Sino ang lumikha nito?
Bakit ito nilikha?
Sino ang nakikinabang dito?
Anong ebidensiya ang sumusuporta rito?
Anong realidad ang sumusuporta rito?
Anong pag-uugali ang nililikha nito?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan nitong muling likhain?

Hindi dapat basta lamang manahin ng mga bata ang mga salaysay.

Dapat nilang matutunan kung paano ligtas na tanungin ang mga ito.

MGA SISTEMA, MGA SALAYSAY, AT ANG KAPALIGIRAN NG MUNDO

Maaaring maipaloob ang mga salaysay sa mga sistema.
Maaaring ulitin ng mga sistema ang mga salaysay.
Maaaring protektahan ng mga sistema ang mga salaysay.
Maaaring gawing normal ng mga sistema ang mga salaysay.
Maaaring gantimpalaan ng mga sistema ang mga salaysay.
Maaaring pigilan ng mga sistema ang pagtatanong.

Sa kalaunan, maaaring mapagkamalan ng mga tao na katotohanan ang pag-uulit ng sistema.

Ngunit hindi awtomatikong realidad ang paulit-ulit na mga sistema.

Dapat itanong ng mga tao:

Anong salaysay ang inuulit ng sistemang ito?
Anong salaysay ang pinoprotektahan ng sistemang ito?
Anong salaysay ang ginagantimpalaan ng sistemang ito?
Anong salaysay ang pinipigilan ng sistemang ito na tanungin ng mga tao?
Anong realidad ang sumusuporta rito?
Anong realidad ang sumasalungat dito?
Ano ang mangyayari kung tumigil ang mga tao sa paniniwala rito?

Madalas subukang ayusin ng mga tao ang mga resulta nang hindi tinatanong ang mga salaysay na lumilikha sa mga resulta.

Maaari nitong maging sanhi upang ulitin ng sangkatauhan ang parehong mundo.

PALAGING IPINAKIKITA NG KAPALIGIRAN NG MUNDO SA SANGKATAUHAN KUNG PAANO GUMAGANA ANG MGA SALAYSAY

Palaging ipinakikita ng kapaligiran ng mundo sa sangkatauhan kung paano gumagana ang mga salaysay.

Hindi lamang wastong naturuan ang mga tao kung paano matuto mula sa ipinakikita.

Ang mundo ang tunay na paaralan.

Palaging ipinakikita sa sangkatauhan ang:

Pag-uulit.
Proteksyon.
Mga titulo.
Awtoridad.
Pagkabilang.
Takot.
Pagdepende.
Katahimikan.
Mga insentibo.
Emosyon.
Pagpapakitang-tao.
Mga salaysay.

Ang problema ay hindi na walang nakikita.

Ang problema ay hindi wastong naturuan ang mga tao kung paano magtanong, makakita, makaunawa, at matuto mula sa nakikita.

MGA SALAYSAY, KAPANGYARIHAN, AT KAMALAYAN NG TAO

Isa sa pinakamalalaking aral na kailangang matutunan ng sangkatauhan ay hindi lamang umiiral ang kapangyarihan sa pamamagitan ng puwersa.

Maaaring umiral ang kapangyarihan sa pamamagitan ng mga salaysay.

Kung kayang hubugin ng mga tao ang mga salaysay, kaya nilang hubugin ang pag-uugali.
Kung kaya nilang hubugin ang pag-uugali, kaya nilang hubugin ang mga resulta.
Kung kaya nilang hubugin ang mga resulta, kaya nilang hubugin ang kapaligiran ng mundo.

Maaaring hindi kailangang pilitin ang sangkatauhan na ulitin ang parehong mundo kung kusang inuulit ito ng sangkatauhan mismo.

Maaaring lumikha ang sangkatauhan ng mga salaysay, magmana ng mga salaysay, magtanggol ng mga salaysay, at pagkatapos ay mapagkamalan ang mga salaysay na iyon bilang mismong realidad.

Isa ito sa pinakamalalaking mekanismong kumikilos sa buong kasaysayan ng tao.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Sino ang humuhubog sa salaysay?
Sino ang nagpapatibay sa salaysay?
Sino ang nakikinabang sa salaysay?
Sino ang nagmamana ng salaysay?
Sino ang nagtatanggol sa salaysay?

Sino ang emosyonal na nakakabit sa salaysay?
Sino ang natatakot na tanungin ang salaysay?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng salaysay na ito na muling likhain?

Sumusulong ang kamalayan ng tao kapag tumitigil ang mga tao sa pamumuhay sa loob ng mga salaysay at nagsisimulang matuto mula sa mismong realidad.

SALAYSAY LABAN SA REALIDAD AT PAGSULONG NG SANGKATAUHAN

Ang Salaysay laban sa Realidad ay bahagi ng Nawawalang Landas tungo sa Pagsulong ng Sangkatauhan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang paulit-ulit na napagkakamalang realidad ang mga salaysay.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang namamana ng mga tao ang mga kuwento bago nila matutunan kung paano tanungin ang mga ito.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang ipinagtatanggol ng mga tao ang mga salaysay na hindi nila kailanman sinuri nang malaya.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang sama-samang lumilikha ang mga tao ng huwad na realidad at pagkatapos ay namumuhay sa loob nito.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang sama-samang lumilikha ang mga tao ng huwad na realidad at pagkatapos ay ginugugol ang mga henerasyon sa pagtatanggol dito.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nagiging mas malakas ang pagkabilang kaysa katotohanan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang ginagaya ng mga tao ang isa't isa sa halip na matuto mula sa realidad.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nagpapakita ang mga tao ng mga bersiyon ng kanilang sarili sa halip na unawain ang kanilang sarili.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinatitibay ng mga sistema ang mga salaysay nang hindi tinuturuan ang mga tao kung paano tanungin ang mga ito.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinapalitan ng mga sistema ng paniniwala ang realidad.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang minamana ng mga susunod na henerasyon ang parehong mundo nang hindi nauunawaan kung ano ang lumikha rito.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang patuloy na ipinagtatanggol ng mga tao ang minanang mga salaysay sa halip na matuto mula sa mismong realidad.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.
Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ba ng ebidensiya ang inaangkin.
Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung sino ang nakikinabang sa pagpapatuloy nito.
Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente kung umaayon ba ang pag-uugali sa sinasabi.
Itinatanong ng Pahintulot na Magtanong kung ano ang pumipigil sa pagtatanong.
Itinatanong ng Impluwensiyang Emosyonal kung anong emosyon ang humuhubog sa pagtanggap.

Itinatanong ngayon ng Salaysay laban sa Realidad:

Anong kuwento ang inihaharap?
Anong realidad ang sumusuporta rito?
Anong realidad ang sumasalungat dito?
Sino ang lumikha nito?

Sino ang umuulit nito?
Sino ang nagpoprotekta rito?
Sino ang nagmamana nito?
Sino ang nakikinabang dito?
Anong pag-uugali ang nililikha nito?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan nitong muling likhain?

Ganito nagsisimulang lumipat ang mga tao mula sa minanang mga salaysay tungo sa realidad.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa paniniwala tungo sa pagsusuri.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagsusuri tungo sa pagkakita.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkakita tungo sa pag-unawa.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pag-unawa tungo sa pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkatuto tungo sa malayang pag-iisip.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng minanang mga salaysay tungo sa pagiging mga mag-aaral ng kapaligiran ng mundo.

SEKSIYON 8 - SIKOLOHIKAL NA EPEKTO

KUNG ANO TALAGA ANG SIKOLOHIKAL NA EPEKTO

Itinatag ng Seksiyon 1 na kailangang matutunan ng mga tao kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatag ng Seksiyon 2 na kailangang matutunan ng mga tao kung sinusuportahan ba ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatag ng Seksiyon 3 na paulit-ulit na muling nililikha ng sangkatauhan ang parehong mundo dahil paulit-ulit na ginagantimpalaan ng mga insentibo ang mga tao sa muling paglikha rito.

Itinatag ng Seksiyon 4 na madalas mas maraming ibinubunyag ang paulit-ulit na pag-uugali kaysa sa mga salita.

Itinatag ng Seksiyon 5 na madalas pinipigilan ang mga tao na magtanong bago pa man magsimula ang pagkatuto.

Itinatag ng Seksiyon 6 na maaaring hubugin ng emosyon ang pagtitiwala, paniniwala, takot, reaksyon, katahimikan, at pag-uugali bago umunlad ang pag-unawa.

Itinatag ng Seksiyon 7 na maaaring sama-samang lumikha, magmana, magtanggol, at mapagkamalang mismong realidad ng sangkatauhan ang mga salaysay.

Lumilipat ngayon ang Seksiyon 8 sa Sikolohikal na Epekto.

Umiiral ang Sikolohikal na Epekto dahil palaging hinuhubog ng kapaligiran ng mundo ang isip ng tao bago maunawaan ng mga tao na ginagawa nito iyon.

Hindi ipinanganganak ang mga tao na nauunawaan ang mundo.

Tinuturuan ng mundo ang mga tao kung paano mag-isip bago nila maunawaan kung paano protektahan ang kanilang isip.

Palaging nalalantad ang mga tao sa:

Pera.
Pagdepende.
Awtoridad.
Takot.
Katahimikan.
Mga insentibo.
Mga salaysay.
Pag-uugali.
Pag-uulit.
Pagkukumpara.
Pagpapakitang-tao.
Pagiging mababaw.
Paulit-ulit na mga problema.

Maaaring mahubog ang isip ng tao ng lahat ng ito nang matagal bago umunlad ang malayang pag-iisip.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang ginagawa ng kapaligirang ito sa isip ng tao?
Ano ang paulit-ulit na ipinapakita?
Ano ang paulit-ulit na tinatanggap?

Ano ang paulit-ulit na ginagawang normal?
Ano ang paulit-ulit na minamana?
Ano ang humuhubog sa pag-uugali?
Ano ang humuhubog sa pag-unawa?
Ano ang humuhubog sa mga susunod na henerasyon?

Itinuturo ng Sikolohikal na Epekto sa mga tao na unawain kung ano ang ginagawa sa sangkatauhan mismo ng matagal na pagkakalantad sa kapaligiran ng mundo.

ANG ISIP NG TAO AY ISA SA PINAKAMALALAKING KAPALIGIRANG NABIGONG PROTEKTAHAN NG SANGKATAUHAN

Isa sa pinakamalalaking problemang kinakaharap ng sangkatauhan ay madalas nahuhubog sa sikolohikal na paraan ang mga tao bago nila maunawaan na hinuhubog sila.

Ang isip ng tao ay isa sa pinakamalalaking kapaligirang nabigong protektahan ng sangkatauhan.

Ipinanganganak ang mga tao sa mga kapaligirang hindi nila nilikha.

Minamana nila ang mga sistema.
Minamana nila ang mga pag-uugali.
Minamana nila ang mga salaysay.
Minamana nila ang awtoridad.
Minamana nila ang pagdepende.

Minamana nila ang paulit-ulit na mga padron.

Pagkatapos ay maaaring lumaki ang mga tao bilang mga nasa hustong gulang na nagtatanggol sa kanilang minana.

Maaari itong mangyari nang hindi nila kailanman nauunawaan kung ano ang unang humubog sa kanila.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang humubog sa akin?
Ano ang minana ko?
Ano ang tinanggap ko?
Ano ang inulit ko?
Ano ang hindi ko kailanman sinuri nang nakapag-iisa?
Ano ang naging normal para sa akin?
Anong kapaligiran ang tumulong na lumikha ng aking pag-unawa?

Kung walang pagtatanong, maaaring gugulin ng mga tao ang buong buhay nila na hinuhubog sa sikolohikal na paraan ng mga kapaligirang hindi nila wastong napagkunan ng pagkatuto.

PALAGING NAGTUTURO SA SANGKATAUHAN ANG KAPALIGIRAN NG MUNDO

Hindi tumitigil sa pagtuturo ang kapaligiran ng mundo.

Palaging natututo ang mga tao mula sa nakapaligid sa kanila.

Natututo rito ang mga bata.
Natututo rito ang mga nasa hustong gulang.

Natututo rito ang mga guro.
Natututo rito ang mga magulang.

Natututo rito ang mga sistema.
Natututo rito ang mga lipunan.

Palaging tinuturuan ng kapaligiran ng mundo ang sangkatauhan.

Ang problema ay hindi wastong naturuan ang mga tao kung paano matuto mula sa ipinakikita.

Ang mundo ang tunay na paaralan.

Maaaring hindi ito mapansin ng mga tao, ngunit palaging naiimpluwensiyahan ng kapaligiran ng mundo ang pag-uugali.

Maaaring maging mga produkto ng kapaligiran ng mundo ang mga tao sa halip na mga natututo mula rito.

Isa ito sa pinakamalalaking dahilan kung bakit nauulit ang parehong mundo.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang itinuturo ng kapaligirang ito?
Anong pag-uugali ang ginagantimpalaan nito?
Anong pag-uugali ang pinipigilan nito?
Anong pag-uugali ang ginagawa nitong normal?
Anong kapaligiran ng mundo ang muli nitong nililikha?

Kapag hindi tinuturuan ang mga tao kung paano matuto mula sa kapaligiran ng mundo, madalas ay nagiging sikolohikal silang nakaangkop dito sa halip.

MAAARING UMANGKOP ANG MGA TAO SA HINDI MALULUSOG NA KAPALIGIRAN

Kayang umangkop ng mga tao.

Maaari itong maging kapaki-pakinabang.

Ngunit maaari rin itong maging mapanganib.

Maaaring umangkop sa sikolohikal na paraan ang mga tao sa hindi malulusog na kapaligiran.

Maaaring umangkop ang mga tao sa takot.
Maaaring umangkop ang mga tao sa pagdepende.
Maaaring umangkop ang mga tao sa pagkabalisa.
Maaaring umangkop ang mga tao sa kawalan ng katapatan.
Maaaring umangkop ang mga tao sa pagiging mababaw.
Maaaring umangkop ang mga tao sa presyon.
Maaaring umangkop ang mga tao sa hindi malulusog na pag-uugali.
Maaaring umangkop ang mga tao sa hindi malulusog na sistema.
Maaaring umangkop ang mga tao sa paulit-ulit na mga problema.

Maaaring umangkop ang mga tao sa mismong panlilinlang sa sikolohikal na paraan kapag paulit-ulit na ginagawang normal ang panlilinlang.

Sa kalaunan, maaaring maging normal ang hindi malulusog na kapaligiran.

Pagkatapos ay maaaring manahin ng mga susunod na henerasyon ang mga kapaligirang iyon.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang pinakikibagayan ko?
Dapat ba itong maging normal?

Ano ang lumilikha ng mga kundisyong ito?
Anong pag-uugali ang pinoprotektahan?
Anong kapaligiran ng mundo ang muling nililikha?

Madalas umaangkop ang mga tao sa mga sintomas sa halip na matuto mula sa mga sanhi.

ANG MEKANISMO NG PERA

Ang mekanismo ng pera ay isa sa pinakamalalaking impluwensiyang humuhubog sa sikolohikal na epekto.

Maaaring hubugin ng pera ang impormasyon.
Maaaring hubugin ng pera ang pagdepende.
Maaaring hubugin ng pera ang takot.
Maaaring hubugin ng pera ang katahimikan.
Maaaring hubugin ng pera ang mga insentibo.
Maaaring hubugin ng pera ang mga pasiya.
Maaaring hubugin ng pera ang pag-uugali.
Maaaring hubugin ng pera ang pag-uulit.
Maaaring hubugin ng pera ang mga kapaligiran.
Maaaring hubugin ng pera kung ano ang hinihikayat na tanggapin ng mga tao.

Maaaring hubugin ng mekanismo ng pera ang impormasyon, pagdepende, mga insentibo, takot, pag-uulit, katahimikan, pag-uugali, at mismong sikolohikal na pag-angkop.

Maaaring umangkop sa sikolohikal na paraan ang mga tao sa mga resulta nang hindi kailanman natututo mula sa mekanismong lumilikha ng mga ito.

Isa ito sa pinakamalalaking mekanismong kailangang matutunan ng sangkatauhan.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang naiimpluwensiyahan ng pera rito?
Anong pag-uugali ang nililikha ng pera?
Anong katahimikan ang pinoprotektahan ng pera?
Anong pagdepende ang nililikha ng pera?
Anong takot ang nililikha ng pera?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng pera na muling likhain?

ANG MGA BATA ANG PINAKAMAHALAGANG GRUPONG DAPAT PROTEKTAHAN

Hindi ipinanganganak ang mga bata na may mga kagamitang kailangan upang protektahan ang kanilang sarili mula sa sikolohikal na mga epekto ng kapaligiran ng mundo.

Nalalantad ang mga bata sa kapaligiran ng mundo sa sikolohikal na paraan bago nila taglayin ang mga kagamitang kailangan upang maunawaan o maprotektahan ang kanilang sarili mula rito.

Nararanasan ng mga bata ang:

Pera.
Pagdepende.
Awtoridad.

Takot.
Pagkukumpara.
Pagpapakitang-tao.
Mga salaysay.
Pagiging mababaw.
Panlipunang presyon.
Paulit-ulit na mga padron.

Nang matagal bago nila maunawaan ang mga ito.

Maaaring manahin ng mga bata ang takot sa sikolohikal na paraan.
Maaaring manahin ng mga bata ang pagkabalisa sa sikolohikal na paraan.
Maaaring manahin ng mga bata ang pagdepende sa sikolohikal na paraan.
Maaaring manahin ng mga bata ang pagkukumpara sa sikolohikal na paraan.
Maaaring manahin ng mga bata ang kawalan ng kapanatagan sa sikolohikal na paraan.
Maaaring manahin ng mga bata ang pagiging mababaw sa sikolohikal na paraan.
Maaaring manahin ng mga bata ang presyon sa sikolohikal na paraan.
Maaaring manahin ng mga bata ang katahimikan sa sikolohikal na paraan.
Maaaring manahin ng mga bata ang hindi malulusog na pag-uugali sa sikolohikal na paraan.
Maaaring manahin ng mga bata ang paulit-ulit na mga problema ng mundo sa sikolohikal na paraan.

Hindi dapat kailangang sikolohikal na magtiis ang mga bata sa kapaligiran ng mundo nang hindi wastong tinuturuan kung paano matuto mula rito.

Isa ito sa pinakamalalaking dahilan kung bakit kailangang mapabuti ang edukasyon.

Samakatuwid, dapat matutunan ng mga bata:

Kung paano magtanong.
Kung paano makakita.
Kung paano makaunawa.
Kung paano mag-isip nang malaya.
Kung paano ligtas na matuto mula sa kapaligiran ng mundo.

Ito ang dahilan kung bakit napakahalaga ng Toolkit sa Pagtatanong ng L2Q.

HINUHUBOG ANG KAMALAYAN NG TAO

Hinuhubog ng kapaligiran ng mundo ang kamalayan ng tao bago maunawaan ng sangkatauhan kung paano ito hinuhubog.

Kung paulit-ulit na ipinakikita ang takot, maaaring kumalat ang takot.
Kung paulit-ulit na ipinakikita ang pagkukumpara, maaaring kumalat ang pagkukumpara.
Kung paulit-ulit na ipinakikita ang pagdepende, maaaring kumalat ang pagdepende.
Kung paulit-ulit na ipinakikita ang pagpapakitang-tao, maaaring kumalat ang pagpapakitang-tao.
Kung paulit-ulit na ipinakikita ang pagiging mababaw, maaaring kumalat ang pagiging mababaw.

Kung paulit-ulit na ipinakikita ang pag-uulit, maaaring kumalat ang pag-uulit.

Pagkatapos ay maaaring manahin ng mga susunod na henerasyon ang mga kundisyong ito.

Sa kalaunan, maaaring makalimutan ng mga tao kung sino sila dahil napakaraming oras ang ginugugol nila sa pag-angkop sa kapaligiran ng mundo sa halip na matuto mula rito.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Anong kamalayan ang nililikha ng kapaligirang ito?

Anong pag-unawa ang nililikha ng kapaligirang ito?
Anong pag-uugali ang nililikha ng kapaligirang ito?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng kapaligirang ito na muling likhain?

BAKIT MAHALAGA ANG SIKOLOHIKAL NA EPEKTO

Mahalaga ang Sikolohikal na Epekto dahil hindi wastong makasusulong ang sangkatauhan habang sikolohikal na hinuhubog ang mga tao ng mga kapaligirang hindi nila nauunawaan.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.
Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ba ng ebidensiya ang inaangkin.
Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung sino ang

nakikinabang sa pagpapatuloy nito.
Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente kung umaayon ba ang pag-uugali sa sinasabi.
Itinatanong ng Pahintulot na Magtanong kung ano ang pumipigil sa pagtatanong.
Itinatanong ng Impluwensiyang Emosyonal kung anong emosyon ang humuhubog sa pagtanggap.
Itinatanong ng Salaysay laban sa Realidad kung anong kuwento ang inihaharap at kung sinusuportahan ba ito ng realidad.

Itinatanong ngayon ng Sikolohikal na Epekto:

Ano ang ginagawa ng kapaligirang ito sa isip ng tao?
Anong pag-uugali ang nililikha nito?
Anong pag-unawa ang nililikha nito?

Anong takot ang nililikha nito?
Anong pagdepende ang nililikha nito?
Anong pagkukumpara ang nililikha nito?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan nitong muling likhain?

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang patuloy na sikolohikal na umaangkop ang mga tao sa hindi malulusog na kapaligiran ng mundo sa halip na matuto mula sa mga ito at pagbutihin ang mga ito.

Kapag hindi tinuturuan ang mga tao kung paano matuto mula sa kapaligiran ng mundo, madalas ay nagiging sikolohikal silang nakaangkop dito sa halip.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng kapaligiran ng mundo tungo sa pagiging mga mag-aaral ng kapaligiran ng mundo.

SIKOLOHIKAL NA PAGHUBOG SA PAGLIPAS NG PANAHON

Ipinaliwanag ng unang bahagi ng seksiyong ito na madalas sikolohikal na nahuhubog ang mga tao bago nila maunawaan na hinuhubog sila.

Lumilipat ngayon ang bahaging ito sa kung paano umuunlad sa paglipas ng panahon ang sikolohikal na paghuhubog.

Hindi karaniwang nangyayari ang sikolohikal na epekto sa isang sandali lamang.

Madalas itong umuunlad sa pamamagitan ng paulit-ulit na pagkakalantad.

Paulit-ulit na nakikita ng mga tao ang parehong mga bagay.
Paulit-ulit na naririnig ng mga tao ang parehong mga bagay.
Paulit-ulit na nararanasan ng mga tao ang parehong mga bagay.

Paulit-ulit na umaangkop ang mga tao sa parehong mga bagay.

Sa paglipas ng panahon, maaaring maging normal ang paulit-ulit na pagkakalantad.

Sa kalaunan, maaaring hindi na makilala ng mga tao na hinuhubog sila.

Maaaring maging isa sa pinakamalalaking guro sa loob ng kapaligiran ng mundo ang paulit-ulit na pagkakalantad.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang paulit-ulit kong nalalantaran?
Ano ang paulit-ulit kong tinatanggap?
Ano ang paulit-ulit kong pinakikibagayan?
Ano ang naging normal?
Ano ang itinuturo ko sa mga susunod na henerasyon?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan kong muling likhain?

PAGKUKUMPARA, KATAYUAN, AT PAGPAPAHALAGA SA SARILI

Maaaring magsimulang ihambing ng mga tao ang kanilang sarili sa iba.

Maaaring maging isa sa pinakamalalaking impluwensiyang humuhubog sa pag-uugali ng tao ang pagkukumpara.

Maaaring ikumpara ng mga tao ang:

Anyo.
Pera.
Estilo ng pamumuhay.

Kasikatan.
Katayuan.
Tagumpay.
Mga pag-aari.
Mga relasyon.
Pagiging mahalaga.

Sa kalaunan, maaaring iugnay ng mga tao ang kanilang pagpapahalaga sa sarili sa mga pagkukumparang ito.

Maaaring magsimulang maniwala ang mga tao na mas mababa ang kanilang halaga dahil tila mas marami ang mayroon ang ibang tao.

Maaaring magsimulang maniwala ang mga tao na mas mataas ang kanilang halaga dahil mas marami silang pag-aari.

Maaaring magsimulang ihambing ng mga tao ang kanilang halaga sa mga kapaligirang hindi sumasalamin sa realidad.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Sino ang nagturo sa akin na magkumpara?
Sa ano ko inihahambing ang aking sarili?
Ano ang nililikha ng pagkukumpara?
Ano ang itinatago ng pagkukumpara?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng pagkukumpara na muling likhain?

Maaaring pigilan ng pagkukumpara ang mga tao na matuto mula sa kanilang sarili dahil nakatuon sila sa paghahambing ng kanilang sarili sa ibang tao.

PAGIGING MABABAW, PAGPAPAKITANG-TAO, AT PAMUMUHAY SA ISANG KASINUNGALINGAN

Maaaring magsimulang ipakita ng mga tao ang mga bersiyon ng kanilang sarili.

Maaari nilang ipakita na masaya sila.
Maaari nilang ipakita na matagumpay sila.
Maaari nilang ipakita na may tiwala sila sa sarili.
Maaari nilang ipakita ang pagiging perpekto.
Maaari nilang ipakita na kabilang sila.
Maaari nilang ipakita na mahalaga sila.

Maaaring itago ng mga tao kung ano talaga ang kanilang nararamdaman.
Maaaring itago ng mga tao ang kanilang mga paghihirap.
Maaaring itago ng mga tao ang pagdurusa.
Maaaring itago ng mga tao ang kawalang-katiyakan.
Maaaring itago ng mga tao ang takot.
Maaaring itago ng mga tao ang kalungkutan.

Sa kalaunan, maaaring magsimulang mamuhay ang mga tao sa loob ng mismong pagpapakitang-tao.

Pagkatapos ay maaaring gayahin ng ibang tao ang pagpapakitang-taong iyon.

Maaari itong lumikha ng isang siklo.

Lumilikha ng paggaya ang pagpapakitang-tao.
Lumilikha ng pag-uulit ang paggaya.
Lumilikha ng pagiging normal ang pag-uulit.
Lumilikha ang pagiging normal ng mga susunod na henerasyong nagmamana ng pagpapakitang-tao bilang realidad.

Maaaring umangkop ang mga tao sa mismong panlilinlang sa sikolohikal na paraan kapag paulit-ulit na ginagawang normal ang panlilinlang.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang ipinapakita?
Ano ang itinatago?
Ano ang ipinagkukunwari kong pagkatao?
Ano ang natatakot akong ibunyag?
Natututo ba ako?
O nagpapakitang-tao lamang ako?

Dapat matutunan ng mga tao na ang ipinapakitang anyo ay hindi awtomatikong realidad.

MGA PANLIPUNANG KAPALIGIRAN AT PAGGAYA SA ISA'T ISA

Natututo ang mga tao mula sa isa't isa.

Maaari itong maging kapaki-pakinabang.

Ngunit maaari rin itong maging mapanganib.

Maaaring gayahin ng mga tao ang:

Mga salita.
Mga opinyon.
Mga pag-uugali.
Mga estilo ng pamumuhay.
Mga anyo.

Mga personalidad.
Mga paniniwala.
Mga reaksyon.
Mga emosyon.
Mga gawi.

Sa kalaunan, maaaring tumigil ang mga tao sa malayang pag-iisip.

Maaari silang magsimulang sumunod na lamang.

Maaari nilang itanong:

Ano ang ginagawa ng lahat ng iba?

Sa halip na itanong:

Ano ang totoo?

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Natututo ba ako?
O nanggagaya lamang ako?
Nauunawaan ko ba?
O sumusunod lamang ako?
Nag-iisip ba ako nang malaya?
O nakikibagay lamang ako?

Isa ito sa pinakamalalaking dahilan kung bakit paulit-ulit na muling nililikha ng sangkatauhan ang parehong mundo.

TAKOT, PAGKABALISA, AT SIKOLOHIKAL NA PAGKALIGTAS

Maaaring umangkop sa sikolohikal na paraan ang mga tao sa hindi malulusog na kapaligiran.

Maaari itong lumikha ng takot.
Maaari itong lumikha ng pagkabalisa.

Maaari itong lumikha ng presyon.
Maaari itong lumikha ng kawalang-katiyakan.

Maaaring magsimulang mabuhay lamang upang makayanan ang mga kapaligiran sa halip na matuto mula sa mga ito.

Maaaring mapagod nang husto ang mga tao.
Maaaring lubhang mabigatan ang mga tao.
Maaaring maging nakadepende ang mga tao.
Maaaring mawalan ng emosyonal na koneksiyon ang mga tao.

Dapat itanong ng mga tao:

Natututo ba ako mula sa kapaligirang ito?
O kinakaya ko lamang ba ito?
Ano ang lumilikha ng mga kundisyong ito?
Ano ang lumilikha ng mga emosyong ito?
Anong kapaligiran ng mundo ang muling nililikha?

Hindi dapat kailangang sikolohikal na magtiis ang mga tao sa mga kapaligirang hindi sila wastong naturuang unawain.

KASAKIMAN, INGGIT, AT KAMALAYAN NG TAO

Maaaring magsimulang sukatin ng mga tao ang halaga sa pamamagitan ng pera.
Maaaring magsimulang sukatin ng mga tao ang halaga sa pamamagitan ng katayuan.
Maaaring magsimulang sukatin ng mga tao ang halaga sa pamamagitan ng mga pag-aari.
Maaaring magsimulang sukatin ng mga tao ang halaga sa pamamagitan ng anyo.
Maaaring magsimulang sukatin ng mga tao ang halaga sa pamamagitan ng kasikatan.

Maaari itong lumikha ng kasakiman.
Maaari itong lumikha ng inggit.
Maaari itong lumikha ng kompetisyon.
Maaari itong lumikha ng kawalan ng kapanatagan.

Sa kalaunan, maaaring tumigil ang mga tao sa pagkatuto mula sa mundo at sa halip ay makipagpaligsahan sa loob nito.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang hinahabol ko?
Bakit ko ito hinahabol?
Sino ang nagturo sa akin na pahalagahan ito?
Anong pag-uugali ang nililikha nito?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan nitong muling likhain?

Hindi wastong makasusulong ang kamalayan ng tao kapag tinuturuan ang mga tao na makipagkompetensiya sa halip na umunawa.

MGA BATA AT SIKOLOHIKAL NA PAMANA

Hindi lamang impormasyon ang minamana ng mga bata.

Minamana ng mga bata ang mga kapaligiran.
Minamana ng mga bata ang mga pag-uugali.
Minamana ng mga bata ang mga takot.
Minamana ng mga bata ang mga salaysay.
Minamana ng mga bata ang presyon.
Minamana ng mga bata ang pagkukumpara.
Minamana ng mga bata ang pagiging mababaw.
Minamana ng mga bata ang pagpapakitang-tao.
Minamana ng mga bata ang pagdepende.
Minamana ng mga bata ang paulit-ulit na mga problema ng mundo.

Natututo rin ang mga bata mula sa mga nasa hustong gulang sa paligid nila.

Maaaring matutunan ng mga bata ang huwad na kasiyahan.
Maaaring matutunan ng mga bata ang pagkukumpara.
Maaaring matutunan ng mga bata ang panlipunang presyon.
Maaaring matutunan ng mga bata ang katahimikan.
Maaaring matutunan ng mga bata ang pagpapakitang-tao.
Maaaring matutunan ng mga bata kung paano itago ang pagdurusa.

Maaaring manahin ng mga bata sa sikolohikal na paraan ang mismong paraan ng pagkaligtas.

Sa kalaunan, maaaring manahin ng mga bata ang pagdurusa bago nila maunawaan kung ano ang lumikha nito.

Isa ito sa pinakamalalaking dahilan kung bakit inuulit ng sangkatauhan ang parehong mundo.

Samakatuwid, dapat matutunan ng mga bata kung paano ligtas na magtanong bago lubos na maging normal ang mga impluwensiyang ito.

KAMALAYAN NG TAO AT ANG KAPALIGIRAN NG MUNDO

Hinuhubog ng kapaligiran ng mundo ang kamalayan ng tao.

Hinuhubog ang kamalayan ng tao bago maunawaan ng sangkatauhan kung paano ito hinuhubog.

Kung paulit-ulit na ipinakikita ang takot, maaaring kumalat ang takot.
Kung paulit-ulit na ipinakikita ang pagkukumpara, maaaring kumalat ang pagkukumpara.
Kung paulit-ulit na ipinakikita ang pagdepende, maaaring kumalat ang pagdepende.
Kung paulit-ulit na ipinakikita ang pagpapakitang-tao, maaaring kumalat ang pagpapakitang-tao.
Kung paulit-ulit na ipinakikita ang pagiging mababaw, maaaring kumalat ang pagiging mababaw.
Kung paulit-ulit na ipinakikita ang pag-uulit, maaaring kumalat ang pag-uulit.

Pagkatapos ay maaaring manahin ng mga susunod na henerasyon ang mga kundisyong ito.

Sa kalaunan, maaaring makalimutan ng mga tao kung sino sila dahil napakaraming oras ang ginugugol nila sa pag-angkop sa kapaligiran ng mundo sa halip na matuto mula rito.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang itinuturo ng kapaligirang ito sa sangkatauhan?
Anong kamalayan ang nililikha nito?

Anong pag-unawa ang nililikha nito?
Anong mundo ang tinutulungan nitong muling likhain?

Sumusulong ang kamalayan ng tao kapag tumitigil ang mga tao sa sikolohikal na pag-angkop sa kapaligiran ng mundo at sa halip ay nagsisimulang matuto mula rito.

ANG MEKANISMO NG PERA AT SIKOLOHIKAL NA PAG-ANGKOP

Maaaring hubugin ng mekanismo ng pera ang impormasyon.
Maaaring hubugin ng mekanismo ng pera ang pagdepende.
Maaaring hubugin ng mekanismo ng pera ang takot.
Maaaring hubugin ng mekanismo ng pera ang pag-uugali.
Maaaring hubugin ng mekanismo ng pera ang pag-uulit.
Maaaring hubugin ng mekanismo ng pera ang katahimikan.
Maaaring hubugin ng mekanismo ng pera ang mismong sikolohikal na pag-angkop.

Maaaring umangkop sa sikolohikal na paraan ang mga tao sa mga resulta nang hindi kailanman natututo mula sa mekanismong lumilikha ng mga ito.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang naiimpluwensiyahan ng pera?
Anong pag-uugali ang nililikha ng pera?
Anong takot ang nililikha ng pera?
Anong pagdepende ang nililikha ng pera?

Anong katahimikan ang pinoprotektahan ng pera?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan ng pera na muling likhain?

SIKOLOHIKAL NA EPEKTO AT PAGSULONG NG SANGKATAUHAN

Ang Sikolohikal na Epekto ay bahagi ng Nawawalang Landas tungo sa Pagsulong ng Sangkatauhan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang sikolohikal na umaangkop ang mga tao sa mga kapaligirang hindi nila nauunawaan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nalalantad ang mga bata sa mga problema ng mundo nang hindi wastong tinuturuan kung paano matuto mula sa mga ito.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang inihahambing ng mga tao ang kanilang sarili sa mga huwad na realidad.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nagpapakita ang mga tao ng mga bersiyon ng kanilang sarili sa halip na unawain ang kanilang sarili.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang sikolohikal na nagtitiis ang mga tao sa hindi malulusog na kapaligiran sa halip na pagbutihin ang mga ito.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang umaangkop ang mga tao sa paulit-ulit na mga problema sa halip na matuto mula sa kung ano ang lumilikha sa mga ito.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang patuloy na hinuhubog ng mekanismo ng pera ang impormasyon, pagdepende, takot, pag-uugali, pag-uulit, at katahimikan habang sikolohikal na umaangkop ang mga tao sa mga resulta sa halip na matuto mula sa mga sanhi.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ba ng ebidensiya ang inaangkin.
Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung sino ang nakikinabang sa pagpapatuloy nito.
Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente kung umaayon ba ang pag-uugali sa sinasabi.
Itinatanong ng Pahintulot na Magtanong kung ano ang pumipigil sa pagtatanong.
Itinatanong ng Impluwensiyang Emosyonal kung anong emosyon ang humuhubog sa pagtanggap.

Itinatanong ng Salaysay laban sa Realidad kung anong kuwento ang inihaharap at kung sinusuportahan ba ito ng realidad.

Itinatanong ngayon ng Sikolohikal na Epekto:

Ano ang ginagawa ng kapaligirang ito sa isip ng tao?
Ano ang ginagawa ng kapaligirang ito sa mga bata?
Ano ang ginagawa ng kapaligirang ito sa pag-unawa?
Ano ang ginagawa ng kapaligirang ito sa kamalayan ng tao?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan nitong muling likhain?

Ganito nagsisimulang lumipat ang mga tao mula sa sikolohikal na pag-angkop tungo sa pag-unawa.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa paniniwala tungo sa pagsusuri.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagsusuri tungo sa pagkakita.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkakita tungo sa pag-unawa.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pag-unawa tungo sa pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagkatuto tungo sa malayang pag-iisip.

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng kapaligiran ng mundo tungo sa pagiging mga mag-aaral ng kapaligiran ng mundo.

SEKSIYON 9 - ILAPAT ANG PAREHONG PAMANTAYAN SAANMAN

KUNG ANO TALAGA ANG ILAPAT ANG PAREHONG PAMANTAYAN SAANMAN

Itinatag ng Seksiyon 1 na kailangang matutunan ng mga tao kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.

Itinatag ng Seksiyon 2 na kailangang matutunan ng mga tao kung sinusuportahan ba ng ebidensiya ang inaangkin.

Itinatag ng Seksiyon 3 na paulit-ulit na muling nililikha ng sangkatauhan ang parehong mundo dahil paulit-ulit na ginagantimpalaan ng mga insentibo ang mga tao sa muling paglikha rito.

Itinatag ng Seksiyon 4 na madalas mas maraming ibinubunyag ang paulit-ulit na pag-uugali kaysa sa mga salita.

Itinatag ng Seksiyon 5 na madalas pinipigilan ang mga tao na magtanong bago pa man magsimula ang pagkatuto.

Itinatag ng Seksiyon 6 na maaaring hubugin ng emosyon ang pagtitiwala, paniniwala, takot, reaksyon, katahimikan, at pag-uugali bago umunlad ang pag-unawa.

Itinatag ng Seksiyon 7 na maaaring sama-samang lumikha, magmana, magtanggol, at mapagkamalang mismong realidad ng sangkatauhan ang mga salaysay.

Itinatag ng Seksiyon 8 na sikolohikal na hinuhubog ng kapaligiran ng mundo ang sangkatauhan bago maunawaan ng sangkatauhan na ginagawa nito iyon.

Lumilipat ngayon ang Seksiyon 9 sa Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman.

Umiiral ang Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman dahil madalas gumamit ang sangkatauhan ng magkakaibang pamantayan sa iba't ibang tao, sistema, kapaligiran, at sitwasyon.

Maaaring gumamit ang mga tao ng isang pamantayan sa iba habang pinoprotektahan ang kanilang sarili.
Maaaring gumamit ang mga tao ng isang pamantayan sa mga sistema habang pinoprotektahan ang awtoridad.
Maaaring gumamit ang mga tao ng isang pamantayan sa awtoridad habang pinoprotektahan ang pinagde-dependahan nila.
Maaaring tanungin ng mga tao ang isang bagay habang tumatangging tanungin ang isa pa.
Maaaring tanungin ng mga tao ang isang salaysay habang pumapasok sa isa pa.
Maaaring tanungin ng mga tao ang isang sistema habang pinoprotektahan ang isa pa.

Itinuturo ng Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman sa mga tao na alisin ang dobleng pamantayan sa pagkatuto.

Ngunit mas malawak ang Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman kaysa sa dobleng pamantayan.

Itinuturo nito sa mga tao na unawain kung bakit ginagamit ang magkakaibang pamantayan sa simula pa lamang.

Madalas gumamit ang mga tao ng magkakaibang pamantayan dahil naiimpluwensiyahan ng pagdepende, takot, pagkabilang,

identidad, pera, awtoridad, emosyon, at minanang mga salaysay kung saan handang matuto ang mga tao.

MADALAS GUMAMIT ANG SANGKATAUHAN NG MAGKAKAIBANG PAMANTAYAN

Isa sa pinakamalalaking dahilan kung bakit paulit-ulit na muling nililikha ng sangkatauhan ang parehong mundo ay madalas gumamit ang mga tao ng magkakaibang pamantayan.

Maaaring maging mapili ang mga tao.

Mapiling pagtatanong.
Mapiling ebidensiya.
Mapiling pagtitiwala.
Mapiling pag-aalinlangan.
Mapiling emosyon.
Mapiling matinding pagkagalit.
Mapiling mga salaysay.
Mapiling pahintulot.
Mapiling pagkatuto.

Maaaring magtanong ng mahihirap na tanong ang mga tao kapag may bagay na nagbabanta sa kanila ngunit tumigil sa pagtatanong kapag may bagay na nakikinabang sa kanila.

Maaaring gumamit ang mga tao ng mga pamantayan ng ebidensiya sa isang bagay na hindi nila gusto habang pinoprotektahan ang isang bagay na pinagde-dependahan nila.

Maaaring humingi ang mga tao ng pagiging konsistente mula sa iba habang iniiwasan ang pagiging konsistente sa kanilang sarili.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ginagamit ko ba ang parehong pamantayan saanman?
May pinoprotektahan ba ako?

May iniiwasan ba ako?
Ano ang ayaw kong tanungin?
Ano ang pinagde-dependahan ko?
Ano ang emosyonal kong pinanghahawakan?
Ano ang nagiging hindi komportable para sa akin kapag ginagamit ko rito ang parehong pamantayan?

Maaaring maging isa sa pinakamalalaking mekanismong nagpapahintulot na magpatuloy ang paulit-ulit na mga problema ng mundo ang dobleng pamantayan.

DAPAT GAMITIN ANG PAREHONG PAMANTAYAN SAANMAN

Hindi nangangailangan ang katotohanan ng magkakaibang pamantayan depende sa kung sino ang sinusuri.

Dapat gamitin ang parehong pamantayan saanman.

Ang parehong pamantayan ay naaangkop sa:

Mga tao.
Mga bata.
Mga nasa hustong gulang.
Mga magulang.
Mga guro.
Mga paaralan.

Mga pamahalaan.
Media.

Pulisya.
Mga sistema.
Mga institusyon.
Mga organisasyon.
Awtoridad.
Mga eksperto.
Mga salaysay.
Impormasyon.
Mga kuwento.
Mga paniniwala.

Naaangkop din sa ating sarili ang parehong pamantayan.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Gagamitin ko ba ang pamantayang ito sa aking sarili?
Gagamitin ko ba ang pamantayang ito sa isang taong sinusuportahan ko?
Gagamitin ko ba ang pamantayang ito sa isang taong hindi ko sinasang-ayunan?
Gagamitin ko ba ang pamantayang ito sa isang sistema?
Gagamitin ko ba ang pamantayang ito sa awtoridad?
Gagamitin ko ba ang pamantayang ito sa pinagde-dependahan ko?

Hindi ganap na uunlad ang malayang pag-iisip hangga't hindi natututo ang mga tao na gamitin ang parehong pamantayan saanman.

MADALAS TUMITIGIL SA PAGKATUTO ANG MGA TAO KUNG SAAN ITO NAGIGING HINDI KOMPORTABLE

Madalas tumitigil ang mga tao sa pagkatuto sa mismong puntong nagsisimula nang hamunin ng pagkatuto ang pinagde-dependahan nila.

Maaaring tumigil sila sa pagtatanong kapag may perang sangkot.
Maaaring tumigil sila sa pagtatanong kapag nanganganib ang kanilang pagkabilang.
Maaaring tumigil sila sa pagtatanong kapag sangkot ang awtoridad.
Maaaring tumigil sila sa pagtatanong kapag hinahamon ang kanilang identidad.
Maaaring tumigil sila sa pagtatanong kapag nalalantad ang kanilang tungkulin.
Maaaring tumigil sila sa pagtatanong kapag kailangang suriin ang sarili nilang pag-uugali.

Mahalaga ito dahil madalas nagsisimula ang pagkatuto sa puntong nagtatapos ang kaginhawaan.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Saan ako tumitigil sa pagtatanong?
Saan ako nagiging hindi komportable?
Ano ang ibinubunyag ng hindi komportableng pakiramdam na ito?
Ano ang pinoprotektahan ko?
Ano ang maaaring kailangan kong maunawaan kung magpapatuloy ako sa pagtatanong?

Itinuturo ng Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman sa mga tao na huwag tumigil sa pagkatuto kapag nagiging hindi komportable ang pagtatanong.

ANG MEKANISMO NG PERA AT MAGKAKAIBANG PAMANTAYAN

Maaaring maging isa sa pinakamalalaking dahilan kung bakit tumitigil ang mga tao sa paggamit ng parehong pamantayan saanman ang mekanismo ng pera dahil maaaring maimpluwensiyahan ng pagdepende kung saan handang magtanong ang mga tao.

Maaaring hubugin ng pera kung ano ang tinatanong ng mga tao.
Maaaring hubugin ng pera kung ano ang iniiwasan ng mga tao.
Maaaring hubugin ng pera kung ano ang pinoprotektahan ng mga tao.
Maaaring hubugin ng pera kung ano ang ipinagtatanggol ng mga tao.
Maaaring hubugin ng pera kung tungkol saan nananatiling tahimik ang mga tao.
Maaaring hubugin ng pera kung ano ang inuulit ng mga tao.
Maaaring hubugin ng pera kung ano ang handang suriin ng mga tao.

Maaaring gumamit ang mga tao ng isang pamantayan bago masangkot ang pera at ibang pamantayan pagkatapos lumitaw ang pagdepende.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang naiimpluwensiyahan ng pera rito?
Anong pagdepende ang umiiral?
Ano ang inuulit ko kapalit ng bayad?
Ano ang pinoprotektahan ko kapalit ng bayad?
Ano ang natatakot akong tanungin dahil sa pera?
Anong pamantayan ang nagbabago kapag sangkot ang pera?

Kung binabago ng mekanismo ng pera ang pamantayang ginagamit, hindi ginagamit ang pamantayang iyon saanman.

MADALAS TANUNGIN NG MGA TAO ANG HINDI NILA GUSTO HABANG PINOPROTEKTAHAN ANG PINAGDE-DEPENDAHAN NILA

Maaaring makulong ang mga tao sa mapiling pagkatuto.

Maaaring tanungin ng mga tao ang hindi nila gusto.
Maaaring protektahan ng mga tao ang pinakikinabangan nila.
Maaaring protektahan ng mga tao ang pinagde-dependahan nila.
Maaaring protektahan ng mga tao ang nagbibigay sa kanila ng pakiramdam ng kaligtasan.
Maaaring protektahan ng mga tao ang minana nila.
Maaaring protektahan ng mga tao ang pinoprotektahan ng lahat ng iba.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Bakit ko ito tinatanong?
Bakit hindi ko iyon tinatanong?
Ano ang pinoprotektahan ko?
Ano ang natatakot akong mawala?

Ano ang natatakot akong makita?
Anong pamantayan ang tinatanggihan kong gamitin?

Itinuturo ng Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman sa mga tao na alisin ang emosyonal na pagkiling sa pagkatuto.

ILAPAT ANG PAREHONG PAMANTAYAN SAANMAN SA LAHAT NG WALONG SEKSIYON

Ang Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman ang seksiyong nagsasama-sama sa naunang walong seksiyon.

Dapat gamitin saanman ang Pinagmulan at Pinanggalingan.
Dapat gamitin saanman ang Pamantayan ng Ebidensiya.
Dapat gamitin saanman ang Insentibo at Pakinabang.
Dapat gamitin saanman ang Karakter at Pagiging Konsistente.
Dapat gamitin saanman ang Pahintulot na Magtanong.
Dapat gamitin saanman ang Impluwensiyang Emosyonal.
Dapat gamitin saanman ang Salaysay laban sa Realidad.
Dapat gamitin saanman ang Sikolohikal na Epekto.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ginagamit ko ba ang mga kagamitang ito saanman?
O ginagamit ko lamang ang mga ito kung saan komportable?
Ginagamit ko ba ang parehong pamantayan sa bawat seksiyon?
O pinipili ko lamang kung kailan gagamitin ang toolkit?

DAPAT MAGTURO ANG EDUKASYON NG KONSISTENTENG PAG-IISIP

Madalas tinuturuan ng edukasyon ang mga tao na paghiwa-hiwalayin ang mga paksa.

Ngunit magkakaugnay ang kapaligiran ng mundo.

Dapat turuan ang mga tao na gamitin ang parehong mga pamantayan saanman.

Kung hindi, maaaring maging eksperto ang mga tao sa pagtatanong sa isang larangan habang hindi kailanman tinatanong ang isa pa.

Maaaring magkaroon ng maraming kaalaman ang mga tao nang hindi nagiging mga taong may malayang pag-iisip.

Maaaring maging may sapat na impormasyon ang mga tao habang patuloy pa ring muling nililikha ang parehong mundo.

Samakatuwid, dapat turuan ng edukasyon ang mga tao na makilala ang dobleng pamantayan.
Dapat turuan ng edukasyon ang mga bata na makilala ang mapiling katotohanan.
Dapat turuan ng edukasyon ang mga bata na makilala ang mapiling matinding pagkagalit.
Dapat turuan ng edukasyon ang mga bata na makilala ang mapiling pagtatanong.
Dapat turuan ng edukasyon ang mga bata na makilala ang mapiling pagkatuto.

Maaaring manahin ng mga bata ang dobleng pamantayan bago nila maunawaan kung ano ang mga ito.

Ang layunin ay hindi atakihin ang mga tao.

Ang layunin ay lumikha ng pagiging konsistente.

NAAANGKOP DIN SA ATING SARILI ANG SEKSIYONG ITO

Isa sa pinakamalalaking pagkakamaling ginagawa ng mga tao ay ang paniniwalang naaangkop lamang sa iba ang mga seksiyong ito.

Naaangkop din ang mga ito sa ating sarili.

Dapat itanong ng mga tao:

Ano ang ambag ko?
Ano ang inuulit ko?
Ano ang pinoprotektahan ko?
Ano ang iniiwasan ko?
Ano ang minana ko?
Ano ang hindi ko kailanman sinuri nang nakapag-iisa?
Gagamitin ko ba ang parehong pamantayan sa aking sarili?

Inaalis ng Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman ang mga eksepsiyon sa pagkatuto.

Walang sinuman ang dapat awtomatikong hindi saklaw ng pagtatanong.

ILAPAT ANG PAREHONG PAMANTAYAN SAANMAN AT KAMALAYAN NG TAO

Hindi wastong makasusulong ang kamalayan ng tao habang magkakaibang pamantayan ang ginagamit sa iba't ibang larangan ng buhay.

Kung isang pamantayan ang ginagamit ng mga tao sa kanilang sarili at ibang pamantayan sa iba, hindi sumusulong ang kamalayan.

Kung isang pamantayan ang ginagamit ng mga tao sa mga sistemang hindi nila gusto at ibang pamantayan sa mga sistemang pinagde-dependahan nila, hindi sumusulong ang kamalayan.

Kung isang pamantayan ang ginagamit ng mga tao sa mga salaysay na tinatanggihan nila at ibang pamantayan sa mga salaysay na emosyonal nilang pinoprotektahan, hindi sumusulong ang kamalayan.

Kung isang pamantayan ang ginagamit ng mga tao sa awtoridad sa ibang lugar ngunit hindi sa awtoridad na malapit sa kanila, hindi sumusulong ang kamalayan.

Sumusulong ang kamalayan ng tao kapag natututo ang mga tao na gamitin ang parehong pamantayan saanman.

BAKIT MAHALAGA ANG ILAPAT ANG PAREHONG PAMANTAYAN SAANMAN

Mahalaga ang Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman dahil hindi wastong makasusulong ang sangkatauhan habang magkakaibang pamantayan ang ginagamit sa iba't ibang tao, sistema, salaysay, at kapaligiran.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang tinatanong ng mga tao ang iba ngunit hindi ang kanilang sarili.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang tinatanong ng mga tao ang isang awtoridad ngunit hindi ang isa pa.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang tinatanong ng mga tao ang isang salaysay ngunit pinoprotektahan ang isa pa.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinipili lamang ng mga tao kung kailan ilalapat ang katotohanan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinipili lamang ng mga tao kung kailan ilalapat ang pagkatuto.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang tumitigil ang mga tao sa pagkatuto kapag nagiging hindi komportable ang pagtatanong.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang binabago ng mekanismo ng pera ang pamantayang handang gamitin ng mga tao.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nananatiling normal ang dobleng pamantayan.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.
Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ba ng ebidensiya ang inaangkin.
Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung sino ang nakikinabang sa pagpapatuloy nito.
Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente kung umaayon ba ang pag-uugali sa sinasabi.
Itinatanong ng Pahintulot na Magtanong kung ano ang pumipigil sa pagtatanong.
Itinatanong ng Impluwensiyang Emosyonal kung anong emosyon ang humuhubog sa pagtanggap.
Itinatanong ng Salaysay laban sa Realidad kung anong kuwento ang inihaharap at kung sinusuportahan ba ito ng realidad.
Itinatanong ng Sikolohikal na Epekto kung ano ang ginagawa ng kapaligiran ng mundo sa isip ng tao.

Itinatanong ngayon ng Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman:

Ginagamit ko ba ang parehong pamantayan saanman?
Ano ang hindi ko isinasailalim dito?
Ano ang pinoprotektahan ko?
Ano ang ayaw kong suriin?
Saan pinatitigil ng hindi komportableng pakiramdam ang aking pagtatanong?
Saan binabago ng pera ang pamantayan?

Anong kapaligiran ng mundo ang muling nililikha kapag magkakaibang pamantayan ang ginagamit?

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa mapiling pagkatuto tungo sa konsistenteng pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa mapiling pagtatanong tungo sa malayang pag-iisip.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng kapaligiran ng mundo tungo sa pagiging mga mag-aaral ng kapaligiran ng mundo.

DOBLENG PAMANTAYAN AT SANGKATAUHAN

Ipinaliwanag ng unang bahagi ng seksiyong ito na madalas gumamit ang sangkatauhan ng magkakaibang pamantayan sa iba't ibang tao, sistema, kapaligiran, at sitwasyon.

Lumilipat ngayon ang bahaging ito sa kung paano paulit-ulit na muling nililikha ng magkakaibang pamantayan ang kapaligiran ng mundo.

Maaaring hindi na makita ang dobleng pamantayan.

Maaaring hindi mapansin ng mga tao na ginagamit nila ang mga ito.

Maaaring gumamit ang mga tao ng isang pamantayan sa kanilang sarili at ibang pamantayan sa iba.
Maaaring gumamit ang mga tao ng isang pamantayan sa awtoridad at ibang pamantayan sa mga ordinaryong tao.
Maaaring gumamit ang mga tao ng isang pamantayan sa isang grupo at ibang pamantayan sa ibang grupo.
Maaaring gumamit ang mga tao ng isang pamantayan sa isang salaysay at ibang pamantayan sa ibang salaysay.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Konsistente ba ako?
Anong mga pamantayan ang binabago ko?
Ano ang pinoprotektahan ko?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan kong muling likhain?

Ang dobleng pamantayan ay maaaring maging isa sa pinakamalalaking dahilan kung bakit nagpapatuloy ang paulit-ulit na mga problema ng mundo.

PAGKABILANG, IDENTIDAD, AT PAGPROTEKTA SA NAGBIBIGAY NG PAKIRAMDAM NG KALIGTASAN

Maaaring maging emosyonal na nakakabit ang mga tao sa pinagde-dependahan nila.
Maaaring maging emosyonal na nakakabit ang mga tao sa minana nila.
Maaaring maging emosyonal na nakakabit ang mga tao sa mga bagay na inuugnay nila sa kanilang identidad.
Maaaring maging emosyonal na nakakabit ang mga tao sa pagkabilang.

Maaaring magsimulang protektahan ng mga tao ang mga identidad sa halip na matuto mula sa realidad.
Maaaring magsimulang protektahan ng mga tao ang mga grupo sa halip na matuto mula sa pag-uugali.
Maaaring magsimulang protektahan ng mga tao ang mga paniniwala sa halip na matuto mula sa ebidensiya.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Anong bahagi ng aking identidad ang pinoprotektahan ko?
Anong bahagi ng aking pagkabilang ang pinoprotektahan ko?
Ano ang natatakot akong mawala?
Ano ang natatakot akong makita?
Ano ang matututunan ko kung gagamitin ko rito ang parehong pamantayan?

Madalas pinoprotektahan ng mga tao ang nagbibigay sa kanila ng pakiramdam ng kaligtasan.

Maaari nitong pigilan ang pagkatuto.

PAGKAKAMPI-KAMPI, PAGKAKAHATI, AT MAPILING KATOTOHANAN

Maaaring hatiin ng mga tao ang kanilang sarili sa mga grupo.

Maaaring maging mas malakas ang mga grupo kaysa pagkatuto.
Maaaring maging mas malakas ang mga grupo kaysa katotohanan.
Maaaring maging mas malakas ang mga grupo kaysa pag-unawa.

Maaaring ipagtanggol ng mga tao ang sarili nilang panig.
Maaaring atakihin ng mga tao ang kabilang panig.
Maaaring tanggihan ng mga tao ang impormasyon depende sa kung sino ang naghaharap nito.
Maaaring tanggapin ng mga tao ang impormasyon depende sa kung sino ang naghaharap nito.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Paniniwalaan ko ba ito kung ibang tao ang nagsabi nito?
Tatanggihan ko ba ito kung isang taong sinusuportahan ko ang nagsabi nito?
Natututo ba ako?

O pumipili lamang ba ako ng panig?

Maaaring maging isa sa pinakamalalaking mekanismong pumipigil sa malayang pag-iisip ang mapiling katotohanan.

PAGPROTEKTA SA PAGDEPENDE

Maaaring maging nakadepende ang mga tao sa mga kapaligirang hindi nila kailanman sinuri nang nakapag-iisa.

Maaaring maging nakadepende ang mga tao sa mga sistema.
Maaaring maging nakadepende ang mga tao sa awtoridad.
Maaaring maging nakadepende ang mga tao sa pera.
Maaaring maging nakadepende ang mga tao sa pagsang-ayon.
Maaaring maging nakadepende ang mga tao sa pagkabilang.

Pagkatapos ay maaaring protektahan ng mga tao ang mga pagdepende na iyon.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Ano ang pinagde-dependahan ko?
Tatanungin ko ba ito kung mawawala ito sa akin?
Tatanungin ko ba ito kung ibang tao ang maaapektuhan nito?
Tatanungin ko ba ito kung hindi ako nakikinabang dito?

Madalas pinoprotektahan ng mga tao ang pagdepende nang hindi nila nakikilalang ginagawa nila iyon.

ANG MEKANISMO NG PERA AT PAGIGING KONSISTENTE

Maaaring maging isa sa pinakamalalaking dahilan kung bakit tumitigil ang mga tao sa paggamit ng parehong pamantayan saanman ang mekanismo ng pera.

Maaaring maimpluwensiyahan ng pagdepende kung saan handang matuto ang mga tao.
Maaaring maimpluwensiyahan ng pagdepende kung saan handang magtanong ang mga tao.

Maaaring hubugin ng pera kung ano ang ipinagtatanggol ng mga tao.
Maaaring hubugin ng pera kung ano ang iniiwasan ng mga tao.
Maaaring hubugin ng pera kung ano ang inuulit ng mga tao.
Maaaring hubugin ng pera kung tungkol saan nananatiling tahimik ang mga tao.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Anong pamantayan ang nagbabago kapag sangkot ang pera?
Anong pagdepende ang umiiral?
Ano ang pinoprotektahan ko?
Ano ang natatakot akong mawala?
Ano ang matututunan ko kung aalisin ang pera sa sitwasyong ito?

Kung binabago ng mekanismo ng pera ang pamantayang ginagamit, hindi ginagamit ang pamantayang iyon saanman.

MAAARING MAGING MAPILING MAG-AARAL ANG MGA TAO

Maaaring maging napakahusay ng mga tao sa pagtatanong sa ilang larangan habang tumatangging tanungin ang iba.

Maaaring maging eksperto ang mga tao sa pagkakita ng mga problema sa ibang lugar habang tumatangging makita ang sarili nilang mga ambag.

Maaaring maging eksperto ang mga tao sa pagbubunyag ng mga kontradiksyon habang pinoprotektahan ang sarili nilang mga kontradiksyon.

Maaaring maging eksperto ang mga tao sa pagtatanong sa mga salaysay habang pinoprotektahan ang minanang mga salaysay.

Maaaring maging eksperto ang mga tao sa pagtatanong sa mga sistema habang pinoprotektahan ang mga sistemang pinagde-dependahan nila.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Natututo ba ako?
O pinipili ko lamang kung saan ako handang matuto?
Ano ang nagpapahinto sa aking pagkatuto?
Ano ang nagpapadama sa akin ng hindi komportable?

Madalas tumitigil ang mga tao sa pagkatuto sa mismong puntong nagsisimula nang hamunin ng pagkatuto ang pinagde-dependahan nila.

Maaaring maging isa sa pinakamalalaking hadlang sa malayang pag-iisip ang mapiling pagkatuto.

MAAARING MANAHIN NG MGA BATA ANG MAGKAKAIBANG PAMANTAYAN

Natututo ang mga bata mula sa mga nasa hustong gulang.
Pinagmamasdan ng mga bata ang ginagawa ng mga nasa hustong gulang.
Pinagmamasdan ng mga bata ang iniiwasan ng mga nasa hustong gulang.
Pinagmamasdan ng mga bata ang pinoprotektahan ng mga nasa hustong gulang.
Pinagmamasdan ng mga bata ang inuulit ng mga nasa hustong gulang.

Maaaring manahin ng mga bata ang dobleng pamantayan bago nila maunawaan kung ano ang mga ito.

Maaaring manahin ng mga bata ang:

Mapiling katotohanan.
Mapiling matinding pagkagalit.
Mapiling pagtatanong.
Mapiling pagkatuto.
Mapiling ebidensiya.
Mapiling pagtitiwala.

Maaaring matutunan ng mga bata ang:

Tanungin ang iba ngunit hindi ang iyong sarili.
Tanungin ang ilang sistema ngunit hindi ang iba.
Tanungin ang ilang awtoridad ngunit hindi ang iba.
Tanungin ang ilang salaysay ngunit hindi ang iba.
Tanungin ang ilang tao ngunit hindi ang iba.

Pagkatapos ay maaaring muling likhain ng mga susunod na henerasyon ang parehong mundo nang hindi nauunawaan kung bakit.

Samakatuwid, dapat matutunan ng mga bata ang pagiging konsistente mula pa sa simula.

ANG PAGIGING KONSISTENTE AY ISA SA PINAKAMALALAKING LANDAS TUNGO SA PAGSULONG NG SANGKATAUHAN

Hindi wastong mangyayari ang Pagsulong ng Sangkatauhan nang walang pagiging konsistente.

Inaalis ng pagiging konsistente ang mga eksepsiyon.
Inaalis ng pagiging konsistente ang pagkiling.
Inaalis ng pagiging konsistente ang mapiling pagkatuto.
Inaalis ng pagiging konsistente ang mapiling katotohanan.
Inaalis ng pagiging konsistente ang mapiling pagtatanong.
Tinutulungan ng pagiging konsistente ang mga tao na maging mga taong may malayang pag-iisip.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Gagamitin ko ba ang pamantayang ito saanman?
Gagamitin ko ba ito sa lahat?
Gagamitin ko ba ito sa aking sarili?
Gagamitin ko ba ito sa sinusuportahan ko?
Gagamitin ko ba ito sa pinagde-dependahan ko?

Hindi ganap na uunlad ang malayang pag-iisip hangga't hindi natututo ang mga tao na gamitin ang parehong pamantayan saanman.

KAMALAYAN NG TAO AT PAGIGING KONSISTENTE

Hindi wastong makasusulong ang kamalayan ng tao habang magkakaibang pamantayan ang ginagamit sa iba't ibang larangan ng buhay.

Maaaring magkaroon ng napakalawak na kaalaman ang mga tao habang nananatiling hindi konsistente.
Maaaring maging may sapat na impormasyon ang mga tao habang nananatiling hindi konsistente.
Maaaring maging edukado ang mga tao habang nananatiling hindi konsistente.

Sumusulong ang kamalayan ng tao kapag nagiging mas malakas ang pagiging konsistente kaysa pagkiling.
Sumusulong ang kamalayan ng tao kapag nagiging mas malakas ang pagiging konsistente kaysa pagkabilang.
Sumusulong ang kamalayan ng tao kapag nagiging mas malakas ang pagiging konsistente kaysa pagdepende.
Sumusulong ang kamalayan ng tao kapag nagiging mas malakas ang pagiging konsistente kaysa takot.

Samakatuwid, dapat itanong ng mga tao:

Anong pagiging konsistente ang iniiwasan ko?
Anong pamantayan ang ayaw kong gamitin?
Anong kapaligiran ng mundo ang tinutulungan kong muling likhain?

NAAANGKOP SA ATING SARILI ANG PAREHONG PAMANTAYAN

Naaangkop din sa ating sarili ang seksiyong ito.

Walang sinuman ang dapat hindi saklaw.

Naaangkop sa ating sarili ang parehong pamantayan.
Naaangkop sa ating gawain ang parehong pamantayan.
Naaangkop sa ating mga paniniwala ang parehong pamantayan.
Naaangkop sa ating pag-uugali ang parehong pamantayan.
Naaangkop sa ating mga ambag ang parehong pamantayan.
Naaangkop saanman ang parehong pamantayan.

Isa ito sa pinakamalalaking landas tungo sa katapatan.

ILAPAT ANG PAREHONG PAMANTAYAN SAANMAN AT PAGSULONG NG SANGKATAUHAN

Ang Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman ay bahagi ng Nawawalang Landas tungo sa Pagsulong ng Sangkatauhan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang magkakaibang pamantayan ang ginagamit sa iba't ibang tao, sistema, awtoridad, salaysay, at kapaligiran.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang tinatanong ng mga tao ang isang bagay at pinoprotektahan ang isa pa.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinipili lamang ng mga tao kung kailan ilalapat ang katotohanan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinipili lamang ng mga tao kung kailan ilalapat ang pagkatuto.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang pinoprotektahan ng mga tao ang pinagde-dependahan nila.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang minamana ng mga bata ang magkakaibang pamantayan.

Hindi makasusulong ang sangkatauhan habang nananatiling normal ang kawalan ng pagiging konsistente.

Itinatanong ng Pinagmulan at Pinanggalingan kung saan nagmula ang isang bagay at kung ano ang humubog dito.
Itinatanong ng Pamantayan ng Ebidensiya kung sinusuportahan ba ng ebidensiya ang inaangkin.
Itinatanong ng Insentibo at Pakinabang kung sino ang nakikinabang sa pagpapatuloy nito.
Itinatanong ng Karakter at Pagiging Konsistente kung umaayon ba ang pag-uugali sa sinasabi.
Itinatanong ng Pahintulot na Magtanong kung ano ang pumipigil sa pagtatanong.
Itinatanong ng Impluwensiyang Emosyonal kung anong emosyon ang humuhubog sa pagtanggap.
Itinatanong ng Salaysay laban sa Realidad kung anong kuwento ang inihaharap at kung sinusuportahan ba ito ng realidad.
Itinatanong ng Sikolohikal na Epekto kung ano ang ginagawa ng kapaligiran ng mundo sa isip ng tao.

Itinatanong ngayon ng Ilapat ang Parehong Pamantayan Saanman:

Ginagamit ko ba ang parehong pamantayan saanman?
Ano ang hindi ko isinasailalim dito?
Ano ang pinoprotektahan ko?
Ano ang ayaw kong suriin?

Saan pinatitigil ng hindi komportableng pakiramdam ang aking pagtatanong?
Saan binabago ng pera ang pamantayan?
Anong kapaligiran ng mundo ang muling nililikha kapag magkakaibang pamantayan ang ginagamit?

Ganito lumilipat ang mga tao mula sa mapiling pagkatuto tungo sa konsistenteng pagkatuto.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa mapiling pagtatanong tungo sa malayang pag-iisip.
Ganito lumilipat ang mga tao mula sa pagiging mga produkto ng kapaligiran ng mundo tungo sa pagiging mga mag-aaral ng kapaligiran ng mundo.

PAGSULONG NG SANGKATAUHAN

Ang Pagsulong ng Sangkatauhan ang direktang kinalabasan ng Sistema ng Pagtatanong ng L2Q.

Ito ang dahilan kung bakit binuo ang nawawalang landas sa edukasyon.

Ito ang dahilan kung bakit ginawang landas sa edukasyon ang Book of Evidence.

Ito ang dahilan kung bakit umiiral ang World Education Online, Q2L, at Young Questioners.

Hindi kailanman ang layunin ay simpleng pagbutihin lamang ang pagtatanong.

Hindi kailanman ang layunin ay simpleng pagbutihin lamang ang edukasyon.

Hindi kailanman ang layunin ay simpleng magbigay lamang ng mas maraming impormasyon.

Ang layunin ay Pagsulong ng Sangkatauhan.

Hindi lamang idinokumento ng Book of Evidence ang mahigit 30 taon ng mga personal na karanasan, ebidensiyang may tatak ng oras, mga pampublikong rekord, mga video, livestream, mga hamon, pakikipag-ugnayan sa mga sistema, paulit-ulit na mga padron, katahimikan, kawalan ng pagpapabulaan, at pagmamasid sa kapaligiran ng mundo.

Inilantad nito ang isang kontradiksyon.

Umiiral na ang pagtatanong.
Umiiral na ang impormasyon.
Umiiral na ang ebidensiya.
Umiiral na ang edukasyon.

Gayunman, nagpatuloy ang parehong paulit-ulit na mundo.

Patuloy na inuulit ng sangkatauhan ang hindi nito wastong nakikita, nauunawaan, at natututunan mula rito.

Sa kabila ng pag-iral ng impormasyon.
Sa kabila ng pag-iral ng pagtatanong.
Sa kabila ng pag-iral ng ebidensiya.
Sa kabila ng pag-iral ng edukasyon.

Nagpatuloy ang pag-uulit.

Inilantad nito ang nawawalang landas.

Ang problema ay hindi ang kawalan ng impormasyon.
Ang problema ay hindi ang kawalan ng pagtatanong.
Ang problema ay hindi ang kawalan ng ebidensiya.
Ang problema ay hindi ang kawalan ng mga sistema ng edukasyon.

Ang problema ay ang kawalan ng isang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas para matutunan kung paano magtanong, makakita, makaunawa, at matuto mula sa mismong kapaligiran ng mundo.

Hindi matututo ang sangkatauhan mula sa hindi nito nakikita o nauunawaan.

Tumulong ang Book of Evidence na gawing nakikita at nauunawaan ang paulit-ulit na mundo.

Tumulong itong ilantad ang ugnayan sa pagitan ng kung ano ang pinagmumulan ng pagkatuto ng sangkatauhan at kung ano ang paulit-ulit na nagiging anyo ng sangkatauhan.

Tumulong itong ilantad kung ano ang paulit-ulit na ipinakikita ng kapaligiran ng mundo sa paglipas ng panahon.

Inilantad nito kung ano ang naulit.
Inilantad nito kung ano ang nagpatuloy.
Inilantad nito kung ano ang pinrotektahan.
Inilantad nito kung ano ang itinago.
Inilantad nito kung bakit nabigo ang pagtatanong lamang na pigilan ang pag-uulit.

Ito ang dahilan kung bakit binuo ang Sistema ng Pagtatanong ng L2Q.

Hindi muna nilikha ang Sistema ng Pagtatanong ng L2Q at pagkatapos ay inilapat sa mundo.

Binuo ito mula sa kung ano ang paulit-ulit na ipinakita ng mundo.

Binuo ito mula sa kung ano ang inilantad ng Book of Evidence.

Binuo ito dahil umiiral na ang pagtatanong habang nagpatuloy ang pag-uulit.

Binuo ito dahil umiiral na ang impormasyon habang nagpatuloy ang pag-uulit.

Binuo ito dahil umiiral na ang ebidensiya habang nagpatuloy ang pag-uulit.

Binuo ito dahil umiiral na ang edukasyon habang nagpatuloy ang pag-uulit.

Ang nawawalang landas ay hindi mas maraming impormasyon.

Ang nawawalang landas ay hindi mas maraming pagtatanong.

Ang nawawalang landas ay ang matutunan kung paano magtanong, makakita, makaunawa, at matuto mula sa mismong kapaligiran ng mundo sa pamamagitan ng isang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas sa edukasyon.

Ibinibigay ng Sistema ng Pagtatanong ng L2Q ang landas na iyon.

Ibinibigay nito ang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas para matutunan kung paano magtanong, makakita, makaunawa, at matuto mula sa mismong kapaligiran ng mundo.

Tinutulungan ng Sistema ng Pagtatanong ng L2Q ang mga tao na matutunan kung paano tanungin ang mismong kapaligiran ng mundo.

Sa pagkatutong tanungin ang kapaligiran ng mundo, nakikita ng mga tao kung ano ang pinagmumulan ng kanilang pagkatuto.

Tumutulong ang pagkakita upang makaunawa ang mga tao.

Nililinang ng pag-unawa ang malayang pag-iisip.

Nililinang ng malayang pag-iisip ang kakayahan ng sangkatauhan na matuto mula sa realidad sa halip na matuto mula sa nilikha upang palitan ito.

Ang Pagsulong ng Sangkatauhan ang kinalabasan ng prosesong iyon.

Ang Pagsulong ng Sangkatauhan ang kinalabasan kapag natututo ang sangkatauhan mula sa paulit-ulit na ipinakikita ng mundo sa halip na patuloy itong ulitin.

Hindi nakakamit ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa pamamagitan lamang ng pagdaragdag ng impormasyon.

Hindi awtomatikong lumilikha ng pag-unawa ang impormasyon.

Hindi awtomatikong umuunlad ang pag-unawa nang hindi natututunan kung paano tanungin ang pinagmumulan ng pagkatuto.

Nakakamit ang Pagsulong ng Sangkatauhan kapag nililinang ng pag-unawa ang malayang pag-iisip at nililinang ng malayang pag-iisip ang kakayahan ng sangkatauhan na matuto mula sa realidad.

Naipakita na ng mga naunang seksiyon kung bakit paulit-ulit na muling nililikha ng sangkatauhan ang parehong mga problema, pag-uugali, sistema, salaysay, pagdepende, limitasyon, at paulit-ulit na mga padron, salinlahi pagkatapos ng salinlahi.

Naipakita ng mga ito kung bakit hindi sapat ang impormasyon lamang.

Naipakita ng mga ito kung bakit hindi sapat ang pagtatanong lamang.

Naipakita ng mga ito kung bakit kailangan ng sangkatauhan ang isang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas para matuto mula sa mismong kapaligiran ng mundo.

Umiiral na ngayon ang landas na iyon.

Ang Pagsulong ng Sangkatauhan ay ang progresibong pagpapabuti ng kakayahan ng sangkatauhan na matuto mula sa mismong kapaligiran ng mundo.

Nililinang ng pag-unawa ang malayang pag-iisip.

Habang sumusulong ang pag-unawa, sumusulong ang malayang pag-iisip.

Habang sumusulong ang malayang pag-iisip, nawawala ang landas ng pag-uulit.

Habang nawawala ang landas ng pag-uulit, nagkakaroon ang sangkatauhan ng kakayahang progresibong matuto mula sa realidad sa halip na progresibong ulitin ito.

Nabubuhay ang lahat sa loob ng parehong kapaligiran ng mundo.
Natututo ang lahat mula rito.
Nag-aambag ang lahat dito.
Naiimpluwensiyahan nito ang lahat.
Naiimpluwensiyahan ito ng lahat.
Tumutulong ang lahat na hubugin kung ano ang mamanahin ng mga susunod na henerasyon.

Samakatuwid, nakikinabang ang lahat sa Pagsulong ng Sangkatauhan dahil iisa ang kapaligiran ng mundong

pinagsasaluhan ng lahat at tumutulong ang lahat na hubugin kung ano ang kahihinatnan nito.

Samakatuwid, hindi responsibilidad ng ibang tao ang Pagsulong ng Sangkatauhan.

Nauukol ito sa lahat dahil nag-aambag ang lahat sa kapaligiran ng mundong humuhubog sa sangkatauhan.

Hindi nililikha ng mga bata ang mundong minamana nila.
Mga nasa hustong gulang ang lumilikha nito.

Hindi nililikha ng mga bata ang kapaligiran ng edukasyon.
Mga nasa hustong gulang ang lumilikha nito.

Hindi nagpapasiya ang mga bata kung aling mga landas ng pagkatuto ang gagawing available sa kanila.
Mga nasa hustong gulang ang nagpapasiya.

Napagtanto man ng mga tao o hindi, tumutulong silang hubugin ang kapaligiran ng mundong pinagmumulan ng pagkatuto ng mga susunod na henerasyon.

Ang kapaligiran ng mundong minamana ng mga bata ay hinuhubog ng kung ano ang pinipili ng mga naunang henerasyon na tanungin, piliing balewalain, piliing hamunin, piliing protektahan, at piliing ipasa.

Naiimpluwensiyahan ng pinagmumulan ng pagkatuto ng sangkatauhan kung ano ang nagiging anyo ng sangkatauhan.

Naiimpluwensiyahan ng pinagmumulan ng pagkatuto ng mga bata kung ano ang magiging anyo ng mga susunod na henerasyon.

Naiimpluwensiyahan ng pinagmumulan ng pagkatuto ng lipunan kung ano ang nagiging anyo ng lipunan.

Samakatuwid, nakasalalay ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa pagpapabuti ng kung ano ang pinagmumulan ng pagkatuto ng mga tao at kung paano sila natututo mula rito.

Nangangahulugan ito na may pananagutan ang mga magulang, guro, tagapag-alaga, edukador, paaralan, mga kapaligirang pang-edukasyon, komunidad, at lipunan na tumulong upang makatanggap ang susunod na henerasyon ng isang bagay na mas mabuti kaysa pag-uulit.

Ngunit hindi dapat maging dahilan ng pagkaantala ang pananagutan.

Hindi dapat kailangang maghintay ang mga bata.
Hindi dapat kailangang maghintay ang mga nasa hustong gulang.
Hindi dapat kailangang maghintay ang edukasyon.

Pinakamabilis sumusulong ang Pagsulong ng Sangkatauhan kapag sama-samang natututo ang sangkatauhan.

Natututo ang mga bata.
Natututo ang mga nasa hustong gulang.
Natututo ang mga magulang.
Natututo ang mga guro.
Natututo ang mga tagapag-alaga.
Natututo ang mga edukador.
Natututo ang mga komunidad.
Natututo ang lipunan.

Ang layunin ay hindi para maghintay ang isang grupo sa isa pa.

Ang layunin ay sama-samang pagbutihin ng sangkatauhan ang kakayahan nitong matuto mula sa kapaligiran ng mundo.

Hindi nakakamit ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa pamamagitan ng pag-uulit.

Nakakamit ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa pamamagitan ng pagkatuto.

Nakakamit ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa pamamagitan ng pag-unawa.

Nakakamit ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa pamamagitan ng paglinang ng malayang pag-iisip.

Nakakamit ang Pagsulong ng Sangkatauhan kapag natututo ang mga tao mula sa paulit-ulit na ipinakikita ng kapaligiran ng mundo sa halip na patuloy itong ulitin.

Habang sumusulong ang pag-unawa, sumusulong ang malayang pag-iisip.

Habang sumusulong ang malayang pag-iisip, lalo pang natututo ang mga tao mula sa realidad sa halip na matuto mula sa nilikha upang palitan ito.

Nawawala ang landas ng mga nilikhang kasinungalingan dahil pinapalitan ng pag-unawa ang bulag na pagtanggap.

Nawawala ang landas ng pagsunod dahil pinapalitan ng malayang pag-iisip ang pagdepende sa iba upang mag-isip para sa kanila.

Nawawala ang landas ng pagdepende dahil lalo pang natututo ang mga tao mula sa realidad sa halip na umasa sa hindi wastong natanong.

Nawawala ang landas ng pag-uulit dahil pinapalitan ng pagkatuto ang paggaya.

Nawawala ang landas ng dobleng pamantayan dahil ginagamit ang parehong pamantayan saanman.

Sumusulong ang Pagsulong ng Sangkatauhan dahil natututo ang mga tao mula sa aktuwal na ipinakikita ng kapaligiran ng mundo sa halip na sa sinasabi sa kanilang paniwalaan tungkol dito.

Ito ang dahilan kung bakit mahalaga ang Sistema ng Pagtatanong ng L2Q.

Ibinibigay nito ang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas upang tulungan ang mga tao na makita, maunawaan, matuto mula sa, at ilapat ang paulit-ulit na ipinakikita ng kapaligiran ng mundo.

Ito ang dahilan kung bakit mahalaga ang mga mapagkukunan.

Hindi nilikha ang mga ito upang ariin.
Hindi nilikha ang mga ito upang paghigpitan.
Hindi nilikha ang mga ito upang maging isa na namang kontroladong sistema.

Pag-aari ang mga ito ng lahat.

Maaari silang basahin.
Maaari silang gamitin.
Maaari silang ibahagi.

Maaari silang i-print.
Maaari silang ipamahagi.
Maaari silang ilapat.
Maaaring matuto mula sa mga ito.
Maaari silang gamitin upang tulungan ang mga bata.
Maaari silang gamitin upang tulungan ang mga nasa hustong gulang.
Maaari silang gamitin upang tulungan ang edukasyon.
Maaari silang gamitin upang tulungan ang lipunan.

Ang paghihigpit ay hindi pagmamay-ari.

Ang paghihigpit ay ang kahulugan.

Dapat manatiling buo ang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas ng pagtatanong.

Hindi dapat baguhin, pahinain, maling ilarawan, palabnawin, baligtarin, o alisin sa wastong kahulugan ang mga mapagkukunan.

Nakasalalay ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa pananatiling malinaw ng kahulugan.

Hindi wastong matututo ang mga tao mula sa binago upang maging ibang bagay.

Hindi sila wastong matututo mula sa pinahina.

Hindi sila wastong matututo mula sa maling inilalarawan.

Nakasalalay ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa pagkatuto ng mga tao mula sa mismong landas sa halip na sa mga binagong bersiyon nito.

Kung magbabago ang kahulugan, magbabago ang pagkatuto.

Kung magbabago ang pagkatuto, magbabago ang kinalabasan.

Samakatuwid, nakasalalay ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa pagpapanatili ng integridad ng mismong landas.

Ito ang dahilan kung bakit mahalaga ang mga opisyal na landas ng World Education Online at Q2L.

Tinutulungan ng mga ito ang mga tao na ma-access ang mga materyal sa wastong konteksto ng mga ito.

Tumutulong ang mga ito na protektahan ang kahulugan habang pinahihintulutan ang mga mapagkukunan na gamitin, ibahagi, i-print, ipamahagi, ilapat, at matutuhan.

Ang layunin ay hindi paghihigpit.

Ang layunin ay proteksyon ng kahulugan.

Hindi makapagpapasulong sa sangkatauhan ang isang landas ng pagkatuto kung babaguhin ang kahulugan nito upang maging katulad ng pag-uulit na nilikha itong pigilan.

Ito rin ang dahilan kung bakit mahalaga ang Q2L.

Tinutulungan ng Q2L na maipalaganap sa buong lipunan ang landas sa edukasyon.

Pinahihintulutan nito ang mga tao na ibahagi, gamitin, ipamahagi, lumikha, ilapat, at matuto mula sa mga materyal.

Tinutulungan nitong maabot ng mga nasa hustong gulang ang kapwa nasa hustong gulang.
Tinutulungan nitong tulungan ng mga nasa hustong gulang ang mga bata.
Tinutulungan nitong matuto mula sa parehong balangkas ang mga pamilya, paaralan, edukador, at komunidad.
Tinutulungan nitong kumalat ang pag-unawa sa buong lipunan.
Tinutulungan nitong kumalat ang malayang pag-iisip sa buong lipunan.
Tinutulungan nito ang mga tao na matuto mula sa kapaligiran ng mundo sa pamamagitan ng parehong nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang landas.
Tinutulungan nitong kumalat ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa buong lipunan.
Tinutulungan nitong manahin ng mga susunod na henerasyon ang isang landas ng pagkatuto sa halip na pag-uulit.
Tinutulungan nitong ilipat ang Pagsulong ng Sangkatauhan mula konsepto tungo sa aplikasyon.
Tinutulungan nitong gawing pagkilos ang pagkatuto.
Tinutulungan nitong dalhin ang pag-unawa sa lipunan.
Tinutulungan nitong dalhin ang malayang pag-iisip sa lipunan.
Tinutulungan nitong dalhin ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa pang-araw-araw na buhay.

Kapag sangkot ang mga bata, dapat dumaan ang mga materyal sa mga magulang, guro, tagapag-alaga, paaralan, mga kapaligirang pang-edukasyon, at responsableng mga nasa hustong gulang.

Hindi nito ibig sabihin na dapat maghintay ang mga bata.

Ibig sabihin nito na dapat matanggap ng mga bata ang balangkas nang ligtas, responsable, at sa lalong madaling panahon.

Mahalaga rito ang Young Questioners.

Ang Young Questioners ay hindi lamang tungkol sa pagbibigay ng mga materyal sa mga bata.

Tungkol ito sa pagkatuto sa pamamagitan ng paglikha mula sa kung ano ang pinagmumulan ng pagkatuto ng mga tao.

Natututo ang mga magulang.
Natututo ang mga guro.
Natututo ang mga tagapag-alaga.
Natututo ang mga edukador.
Natututo ang mga paaralan.
Natututo ang mga komunidad.

Habang lumilikha ang mga tao ng ligtas at naaangkop-sa-edad na mga materyal ng Young Questioners mula sa balangkas, hindi lamang nila tinutulungan ang mga bata na matuto.

Sila mismo ay natututo.

Iniisip nila kung ano ang kailangang tanungin ng mga bata.
Iniisip nila kung paano natututo ang mga bata.
Iniisip nila kung paano hinuhubog ng kapaligiran ng mundo ang mga bata.
Iniisip nila kung paano protektahan ang isip ng mga bata.

Iniisip nila kung paano tutulungan ang mga bata na makakita, makaunawa, matuto, at malinang ang malayang pag-iisip.

Nagiging bahagi ng proseso ng pagkatuto ang proseso ng paglikha.

Natututo ang mga tao sa pamamagitan ng aplikasyon.
Natututo ang mga tao sa pamamagitan ng pagtatanong.
Natututo ang mga tao sa pamamagitan ng paglikha.
Natututo ang mga tao sa pamamagitan ng pagtulong sa iba na matuto.

Samakatuwid, tinutulungan ng Young Questioners ang mga bata at mga nasa hustong gulang na matuto nang magkasama.

Lalong mahalaga ang mga guro at edukador dahil tumutulong silang hubugin ang kapaligiran ng pagkatuto ng mga bata.

Binibigyan ng Sistema ng Pagtatanong ng L2Q ang mga guro at edukador ng isang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang paraan upang tulungan ang mga bata na matuto mula sa kapaligiran ng mundo habang patuloy din silang natututo mula rito.

Gayundin ito sa mga magulang, tagapag-alaga, paaralan, mga kapaligirang pang-edukasyon, at responsableng mga nasa hustong gulang.

Hindi kailangan ng isang grupo lamang ang balangkas.

Kailangan ito ng mga bata.
Kailangan ito ng mga nasa hustong gulang.
Kailangan ito ng mga magulang, guro, tagapag-alaga, edukador, paaralan, mga kapaligirang pang-edukasyon, at komunidad.

Kailangan ito saanman natututo ang mga tao mula sa kapaligiran ng mundo at tumutulong sa iba na matuto mula rito.

Hindi mapabubuti ang edukasyon sa pamamagitan ng pag-uulit sa parehong paraang nabigong turuan ang mga tao kung paano tanungin ang mismong kapaligiran ng mundo.

Umuunlad ang edukasyon kapag binibigyan ang mga bata at mga nasa hustong gulang ng landas ng L2Q at sama-sama silang natututo mula rito.

Hindi maaaring manatiling nakakulong ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa isang aklat, isang tao, isang website, isang organisasyon, o isang henerasyon.

Dapat itong maipalaganap sa buong lipunan.

Dapat itong gamitin.
Dapat itong ibahagi.
Dapat matuto mula rito.
Dapat nitong maabot ang mga bata.
Dapat nitong maabot ang mga nasa hustong gulang.
Dapat nitong maabot ang edukasyon.
Dapat nitong maabot ang mga komunidad.

Sumusulong ang Pagsulong ng Sangkatauhan kapag sumusulong ang pag-unawa.

Sumusulong ito kapag sumusulong ang malayang pag-iisip.

Sumusulong ito kapag natututo ang mga tao mula sa kapaligiran ng mundo sa halip na basta lamang manahin ito.

Sumusulong ito kapag binibigyan ang mga susunod na henerasyon ng kakayahang matuto mula sa realidad sa halip na basta lamang ulitin ito.

Sumusulong ito kapag pinapalitan ng pag-unawa ang bulag na pagtanggap.

Sumusulong ito kapag pinapalitan ng malayang pag-iisip ang pagsunod.

Sumusulong ito kapag pinapalitan ng realidad ang mga nilikhang kasinungalingan.

Sumusulong ito kapag pinapalitan ng pagkatuto ang pag-uulit.

Habang sumusulong ang Pagsulong ng Sangkatauhan, progresibong pinahuhusay ng sangkatauhan ang kakayahan nitong matuto mula sa realidad sa halip na matuto mula sa nilikha upang palitan ito.

Habang sumusulong ang pag-unawa, nawawala ang kakayahan ng mga nilikhang kasinungalingan na manatili.

Habang sumusulong ang malayang pag-iisip, nawawala ang landas ng pagsunod.

Habang natututo ang mga tao kung paano gamitin ang parehong pamantayan saanman, nawawala ang landas ng dobleng pamantayan.

Habang natututo ang sangkatauhan mula sa mismong kapaligiran ng mundo, lalong umaayon sa realidad sa halip na panlilinlang ang mga sistema, pag-uugali, salaysay, palagay, at istruktura.

Samakatuwid, hindi lamang pinabubuti ng Pagsulong ng Sangkatauhan ang pagtatanong.

Pinabubuti nito ang kakayahan ng sangkatauhan na matuto, makaunawa, mag-isip nang malaya, matukoy ang katotohanan, ilapat ang pagiging patas, at progresibong pagbutihin ang kapaligiran ng mundong nililikha at ipinapasa nito.

Habang lalong nakakabuo ang sangkatauhan mula sa katotohanan sa halip na mula sa panlilinlang, nawawala ang mga pundasyon ng kawalan ng katarungan.

Habang nawawala ang mga pundasyon ng kawalan ng katarungan, lalong nagkakaroon ng kakayahan ang lipunan na magsilbi sa mga tao, sa mga susunod na henerasyon, at sa mismong buhay.

Samakatuwid, ang Pagsulong ng Sangkatauhan ay hindi lamang pagsulong ng kaalaman.

Ito ang progresibong pagsulong ng kakayahan ng sangkatauhan na matuto mula sa realidad at bumuo mula sa realidad.

Nananatiling sentral ang mga bata dahil sila ang magiging mga tagapagdala ng kapaligiran ng mundo sa hinaharap.

Nagiging mga magulang ang mga bata.
Nagiging mga guro ang mga bata.
Nagiging mga tagapag-alaga ang mga bata.
Nagiging mga manggagawa ang mga bata.
Nagiging mga pinuno ang mga bata.
Nagiging mga tagapagpasiya ang mga bata.
Nagiging mga nag-aambag sa mundo ang mga bata.

Anuman ang matutunan ng mga bata ngayon ay nagiging bahagi ng mundo bukas.

Ang mundong minamana ng mga susunod na henerasyon ay hinuhubog ng pinagmumulan ng pagkatuto ng mga naunang henerasyon.

Ang mundong lilikhain ng mga susunod na henerasyon ay huhubugin ng pinagmumulan ng kanilang pagkatuto.

Samakatuwid, nakasalalay ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa kung ano ang itinuturong pagmulan ng pagkatuto ng mga bata ngayon.

Kung pag-uulit ang minana ng mga bata, nagpapatuloy ang paulit-ulit na mundo.
Kung pagdepende ang minana ng mga bata, nagpapatuloy ang pagdepende.
Kung pagsunod ang minana ng mga bata, nagpapatuloy ang pagsunod.
Kung katahimikan ang minana ng mga bata, nagpapatuloy ang katahimikan.

Kung takot ang minana ng mga bata, nagpapatuloy ang takot.

Kung mga nilikhang kasinungalingan ang minana ng mga bata, nagpapatuloy ang mga nilikhang kasinungalingan.

Kung minana ng mga bata ang Sistema ng Pagtatanong ng L2Q, nagpapatuloy ang Pagsulong ng Sangkatauhan.

Kung minana ng mga bata ang nakabalangkas at nakabatay-sa-ebidensiyang pagtatanong, sumusulong ang pag-unawa.

Kung minana ng mga bata ang kakayahang matuto mula sa mismong kapaligiran ng mundo, sumusulong ang malayang pag-iisip.

Kung minana ng mga bata ang kakayahang matukoy ang katotohanan, nawawala ang landas ng mga nilikhang kasinungalingan.

Kung minana ng mga bata ang kakayahang gamitin ang parehong pamantayan saanman, nawawala ang landas ng paulit-ulit na dobleng pamantayan.

Samakatuwid, hindi maihihiwalay ang kinabukasan ng sangkatauhan sa kung ano ang itinuturong pagmulan ng pagkatuto ng mga bata.

Hindi nalilikha ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa paghihintay sa mga susunod na henerasyon na lutasin ang hindi natanong ng mga naunang henerasyon.

Nalilikha ang Pagsulong ng Sangkatauhan kapag kapwa binibigyan ang kasalukuyan at mga susunod na henerasyon ng landas.

Magkasamang natututo ang mga bata at mga nasa hustong gulang.
Magkasamang natututo ang mga pamilya at paaralan.
Magkasamang natututo ang mga guro at mag-aaral.
Magkasamang natututo ang mga komunidad.

Sama-samang natututo ang lipunan mula sa kapaligiran ng mundo.

Hindi nalilikha ang Pagsulong ng Sangkatauhan sa pagkatuto ng isang tao lamang.

Nalilikha ang Pagsulong ng Sangkatauhan kapag progresibong pinabubuti ng sangkatauhan nang sama-sama ang kakayahan nitong matuto mula sa kapaligiran ng mundo.

Ganito nawawala ang landas ng paulit-ulit na pinsala.
Ganito nawawala ang landas ng mga nilikhang kasinungalingan.
Ganito nawawala ang landas ng katahimikan.
Ganito nawawala ang landas ng pagdepende.
Ganito nawawala ang landas ng pagsunod.
Ganito nawawala ang landas ng paulit-ulit na mundo.
Ganito nagkakaroon ng landas ang Pagsulong ng Sangkatauhan.

Umiiral ang landas.
Umiiral ang balangkas.
Umiiral ang mga mapagkukunan.
Umiiral ang susunod na henerasyon.
Umiiral ang pananagutan.

Hindi na ang tanong ay kung umiiral ba ang landas.

Ang tanong ay kung pipiliin ba ng sangkatauhan na gamitin ito.

Ang susunod na mangyayari ay nakasalalay sa kung ano ang pipiliing gawin ng sangkatauhan sa mga ito.

Ang mga bata ngayon ang nagiging mundo ng bukas.

Anuman ang iturong pagmulan ng pagkatuto ng mga bata ngayon ay nagiging bahagi ng mundong tutulong silang likhain bukas.

Ito ang dahilan kung bakit hindi maihihiwalay ang kinabukasan ng sangkatauhan sa edukasyon ng mga bata.

Dahil ang mga bata ngayon ang nagiging mundo ng bukas, at sa huli ay matutukoy ang kinabukasan ng sangkatauhan kung mamanahin ba ng mga susunod na henerasyon ang paulit-ulit na mundo o mamanahin nila ang kakayahang matuto mula rito.

Sa huli, matutukoy ang kinabukasan ng sangkatauhan kung pag-unawa ang susulong o pag-uulit ang susulong.

Kung malayang pag-iisip ang susulong o pagsunod ang susulong.

Kung realidad ang susulong o mga nilikhang kasinungalingan ang susulong.

Kung patuloy na uulitin ng sangkatauhan ang mundo o progresibo itong matututo mula rito.

Nakikinabang ang lahat sa Pagsulong ng Sangkatauhan dahil nabubuhay ang lahat sa loob ng parehong kapaligiran ng mundo.

Natututo ang lahat mula rito.
Nag-aambag ang lahat dito.
Naiimpluwensiyahan nito ang lahat.
Tumutulong ang lahat na hubugin kung ano ang kahihinatnan nito.

Samakatuwid, hindi limitado sa isang tao, isang grupo, isang sistema, o isang henerasyon ang mga pakinabang ng Pagsulong ng Sangkatauhan.

Para sa lahat ang mga ito dahil iisa ang kapaligiran ng mundong pinagsasaluhan ng lahat at nag-aambag ang lahat sa hinaharap na nabubuo mula rito.

BAKIT HINDI KO KAYANG WALANG GAWIN

Noong bata ako, inasahan kong ang mundo ay gaya ng sinasabi ng mga tao.

Inasahan kong mahalaga ang katotohanan.

Inasahan kong totoo ang ipinapahayag ng mga sistema tungkol sa kung ano sila.

Inasahan kong magsasabi ng totoo ang mga tao kapag may mahahalagang usaping inilalapit.

Inasahan kong mahalaga ang ebidensiya.

Inasahan kong tutugunan ang mga kontradiksyon.

Habang tumatanda ako at personal kong nararanasan ang mundo, paulit-ulit akong nakatagpo ng isang bagay na lubhang naiiba.

Ang mundong naranasan ko ay hindi ang mundong itinuro sa akin na asahan.

Sa tuwing tinatanong ko noon ang nakikita ko, inaasahan kong makatatanggap ako ng mga sagot.

Sa tuwing naghaharap ako noon ng ebidensiya, inaasahan kong ebidensiya rin ang ibabalik sa akin.

Sa tuwing inilalantad ko noon ang mga kasinungalingan, inaasahan kong mas mahalaga ang katotohanan kaysa pera, posisyon, awtoridad, katayuan, o pansariling interes.

Hindi iyon kailanman nangyari.

Sa mahabang panahon, patuloy akong umasa na may magsasabi ng totoo.

Walang gumawa nito.

Dahil dito, napilitan akong tumigil sa pagtatanong kung nagsasabi ba ng totoo ang mga tao at magsimulang itanong kung bakit hindi sila nagsasabi ng totoo.

Sa mahigit tatlumpung taon ng mga dokumentadong karanasan, naunawaan ko kung bakit patuloy na nauulit ang parehong mga problema.

Naunawaan ko kung bakit nananatiling tahimik ang mga tao, kung bakit pinoprotektahan ng mga tao ang kanilang pinagsasaligan, at ang impluwensiya ng pera sa pag-uugali ng tao sa paghubog ng mga pasiya, pagkilos, katahimikan, mga resulta, at buong mga sistema.

Habang lalo kong nauunawaan, lalo kong napagtanto na patuloy na nagiging mga produkto ng kapaligirang pinagmumulan ng kanilang pagkatuto ang mga tao habang hindi kailanman wastong natututo mula rito.

Hinuhubog sila nito.
Inuulit nila ito.
Ipinapasa nila ito.

Higit sa anupaman, nabagabag ako sa pagkaunawang iyon.

Napagtanto ko na minamana ng mga bata ang parehong paulit-ulit na mundo at sa kalaunan sila ang magiging mga nasa hustong gulang na responsable sa muling pagpasa nito.

Napagtanto ko na hindi matututo ang mga tao mula sa hindi nila nakikita.

Kung nananatiling nakatago ang realidad, hindi wastong matututo ang mga tao mula rito.

Kung hindi sila wastong matututo mula rito, patuloy nila itong uulitin.

Hindi ko iyon matanggap.

Hindi ko matanggap na nakita ko ang nakita ko at mananatili akong tahimik.

Hindi ko matanggap na iwan sa mga susunod na henerasyon ang parehong paulit-ulit na mundo nang hindi man lamang sinusubukang gumawa ng isang bagay tungkol dito.

Hindi ko rin kayang tanggapin ang isang bagay na alam kong kasinungalingan dahil lamang tinatanggap ito ng ibang tao.

Hindi ako maaaring umayon dito.

Hindi ako maaaring magkunwaring totoo ito upang makibagay.

Ang pinakamadaling opsiyon sana ay tanggapin ito, umayon dito, at maging bahagi nito.

Ngunit hindi ko kailanman kayang gawin iyon.

Hindi para sa pagtanggap.
Hindi para sa pagsang-ayon.
Hindi para sa kaginhawaan.
Hindi para sa pera.
Hindi sa anumang halaga.

Mas madali para sa akin ang tumayong mag-isa kaysa tanggapin ang isang bagay na alam kong kasinungalingan.

Nang maunawaan ko iyon, hindi na katanggap-tanggap sa akin ang walang gawin.

Ang pagtulong sa mga tao na matuto mula sa kapaligiran ng mundo ay naging mas mahalaga sa akin kaysa sa sarili kong pansamantalang buhay.

Ang pagtulong sa mga bata na magmana ng isang bagay na mas mabuti kaysa pag-uulit ay naging mas mahalaga sa akin kaysa sa sarili kong kaginhawaan.

Napagtanto ko na kung mananatili rin akong tahimik, magiging bahagi lamang ako ng parehong katahimikang ilang dekada ko nang nasasaksihan.

Hindi ko kayang gawin iyon.

Naramdaman kong may pananagutan akong ilantad ang itinago upang makita ito ng mga tao.

Dahil hindi matututo ang mga tao mula sa hindi nila nakikita.

Sa kalaunan, ang pagkaunawang iyon ang humantong sa Book of Evidence, World Education Online, Sistema ng Pagtatanong ng L2Q, Q2L, Young Questioners, at mga materyal na pang-edukasyong sumunod.

Hindi pera ang nag-uudyok sa akin.

Hindi ako naniniwalang ang impormasyong nilalayong tumulong sa mga tao na matuto mula sa kapaligiran ng mundo ay dapat pag-aari ko.

Naniniwala akong dapat itong para sa lahat.

Ito ang dahilan kung bakit ginawang malayang magagamit ang impormasyon, mga mapagkukunan, at mga materyal na pang-edukasyon upang mabasa, magamit, maibahagi, maipamahagi, at matutuhan ng mga tao.

Hindi kailanman pera ang layunin.

Ang layunin ay tulungan ang mga tao na matuto mula sa kapaligiran ng mundo.

Ang layunin ay tulungan ang mga bata na magmana ng isang bagay na mas mabuti kaysa pag-uulit.

Nakikita ko kung bakit nagdurusa ang mga tao at kung bakit nagpapatuloy ang parehong mga problema salinlahi pagkatapos ng salinlahi.

Nakikita ko kung bakit dumarating ang mga bata sa isang mundong pangunahing tinuturuan silang umangkop dito sa halip na wastong matuto mula rito upang mapabuti ito.

Nakikita ko rin ang landas na makatutulong na baguhin ito.

Ito ang dahilan kung bakit sinubukan ko.

Ginawa ko ang aking makakaya upang tulungan ang mga tao.

Ginawa ko ang aking makakaya upang tulungan ang mga bata.

Ginawa ko ang aking makakaya upang tulungan ang sangkatauhan na matuto mula sa kapaligiran ng mundo sa halip na patuloy itong ulitin.

Kung pipiliin ng mga tao na gamitin ang pagkakataong iyon ay sa huli ay kanilang pasiya.

Ang pananagutan ko ay subukan.

Hindi ko pinagsisisihan ang ginawa ko sa buong buhay ko bilang nasa hustong gulang.

Hindi ko pinagsisisihan ang oras, pagsisikap, mga sakripisyo, o mga panganib.

Gagawin ko itong lahat muli.

Gagawin ko itong muli kahit hindi ito kailanman makatulong sa anuman.

Dahil nang maunawaan ko ang mga bagay na naunawaan ko, hindi kailanman naging opsiyon para sa akin ang walang gawin.

Ito ang dahilan kung bakit hindi ko kayang walang gawin.

WORLD EDUCATION ONLINE

MATUTONG MAGTANONG

MAGTANONG UPANG MATUTO

Hinuhubog ng Edukasyon ang Lipunan.

Hinuhubog ng Pagtatanong ang Edukasyon.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Para sa lahat ang mga mapagkukunan at dapat gamitin, ibahagi, ipamahagi, at ilapat hangga't hindi binabago ang kahulugan ng mga ito.

worldeducation.online
q2l.online
info@worldeducation.online

IBA PANG MGA AKLAT

Everyone Needs to Learn From This World
Why Education Must Improve
The Amazing Children: Journey to a Better World

HINDI MAKASUSULONG ANG SANGKATAUHAN MULA SA HINDI NITO NAUUNAWAAN

Matutong Magtanong

Magtanong Upang Matuto